

ΚΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠ. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ
ΑΠΟΘΗΚΗ

35230

Α.Π.Θ.

А.П.О.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΧΩΘΟΡΝ

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ
ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ

Μετάφρασις
ΑΔ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΑΘΗΝΑΙ.—1894
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

А.П.О.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΧΩΘΟΥΝ

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ
ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ

Βιβλ. Εισ. 1889 i

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

1893.

20680

1931

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ
ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Τὸ νέο σπῆτι τοῦ Χάρου Τρέντ.

Δὲν εἶνε ἀκόμη εἴκοσι χρόνοι ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Τρέντ εἰς Νέακ Ὑόρκην, γεγο-
νός τὸ ὅποιον ἔκαμε μαγάλην αἰσθησιν.
Ἄλλ' ὁ Γαλλογερομικνὸς πόλεμος, ἐπελ-
θὼν εὐθύς κατόπιν, ἔφερεν ἀντιπερισπασμὸν
εἰς τὴν κοινήν προσοχήν. Τὸ περικλύπτον
αὐτὸν μυστήριον ποτὲ δὲν δεφωτίσθη, καὶ
σήμερον ὀλίγοι εἶνε ὅπου τὸν ἐνθυμοῦνται.
Εὐρίσκεται ὁμως παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς ἱστο-
ρίας μας, καὶ πρέπει νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ
αὐτοῦ, πρὶν προδῶμεν περαιτέρω.

Ἐν ἔτει 1870, ἡ πόλις, ἀνωθεν τῆς ἐ-

ξηροστικής οδοῦ, ἦτο ἀραιῶς κατοικημένη. Πέραν τῆς πέμπτης παρόδου, μετὰ τὸ ἄλλοσ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ σειρὸν ἀκατοικητων κτιρίων ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἦτο ὁμοίᾳ με ἐξοχικὸν δρόμον. Ἰππῆρχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ βάλτοι, κάποτε με λιμνάζοντα νερά, ἢ βραχῶδεις λαφοί, κοσμούμενοι ἐνίοτε με ζυλίνα παραπήγματα· ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο κανὲν προάγγελον σημεῖον τῆς μικρᾶς σειρᾶς τῶν μεγάλων, τὰ ὁποῖα εὐφραίνουσι σήμερον τὰς ὄψεις τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν ἄρα κατὰ τὸ προλαβὸν ἔτος ὁ Χάρρυ Τρέντ εἶχε καταθέσει τὰ θεμέλια τῆς νέας οἰκίας του, ἡμισυ μίλιον ἢ περισσύτερον πέραν τῶν πολιτισμένων ὁσείων, ὠνομαζέτο ἐπιτήδειος ἄνθρωπος ἢ τρελλὸς κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἐπικριτοῦ. Οἱ συντηρητικοὶ προελεγον ὅτι θὰ μείνη ἐν μονῆρει μεγαλειῶ ἐπὶ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἔτη εἰς τὸ μέλλον· ἐνῶ οἱ αἰσιόδοξοι ἐκήρυττον ὅτι εἶγεν ἐπιδείξει περισσότερον καὶ τῆς συνήθους ὀξυδερκείας του ἐξασφακίσεως ἐγκαίρως θέσιν ἢ ὁποῖα ἀργότερα ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τιμηθῆ τὸ τετραπλοῦν ἢ τὸ πενταπλοῦν τῆς παρούσης ἀξίας της. Ὁ Χάρρυ Τρέντ ὁ ἴδιος ὀλίγα ἔλεγεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὴν οἰκοδομὴν του.

Βεβαίως δὲν ἦτο τρελλὸς, κατὰ γενικὸν τρόπον ἐκφράσεως. Ἦτο μεταξὺ πενήντα

καὶ ἐξήντα χρόνων ἡλικίας, καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν λευκὰ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπῆρξαν λευκὰ ἀπὸ τῆς νεότητός του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὄρσερόν καὶ νεανικόν. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο ὑπὲρ τὸ μεσαῖον, νόστιμον καὶ καλοκαμωμένον. Οἱ τρόποι του ἦσαν ἀβροῶς πρσισηνεῖς καὶ φιλόφρονες, καὶ εἶχε μόρφωσιν ὄχι κατ' ὄλα ἀμερικανικὴν. Πράγματι, εἰ εἰς ζῆσαι πολλά ἔτη εἰς τὰ ξένα, καὶ ἐγένετο δευτὸς εἰς τὴν αἰοίστην ἀγγλικὴν καὶ γαλλικὴν κοινωσίαν. Ἦτο προσωπικῶς γνώριμος τοῦ αὐτοκρατορος Νικολέου τοῦ Γ'. καὶ ἐλέγετο ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν παρέαν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας. Ἀλλὰ καίτοι κοσμοπολίτης τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἦτο καλὸς Ἀμερικανὸς εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωικὰς δοξασίας του. Αἱ ὑποθέσεις του τὸν εἶχον κοκπήσει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἦτο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ ὁ πατήρ του τοῦ εἶχεν ἀφήσει περιουσίαν ἰκανὴν διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐργάζεται. Ἀλλ' ὁ Χάρου Τρέντ δεν εἶχεν οὔτε ἓνα μωῶνα ἀδρανῆ εἰς τὸ σῶμά του, καὶ μόλις συμπληρώσας τὰς πανεπιστημιακὰς του σπουδὰς ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῆς δραστηριότητός του. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τινὰ ἐπιστήμην ἢ νὰ καλλιεργήσῃ τὰς ὄρχικας τέχνας, καθὼς θὰ σὰς ἔκαμον νὰ

υποθέσθητε αὐτῶν κλίσεις τοῦ καὶ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ, ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀφοῦ διήλθεν ὀλίγα ἔτη εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς τραπεζίτου, διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἐννοικίαν τοῦ χρηματισμοῦ, ἐνοικίασε θέσιν τινὰ εἰς τὰ ἄνω τῆς πόλεως, καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς ἐκπλήκτου κοινωνίας ὡς ἀδαμάντω-πώλης.

Ἐπὶ τέλους, ἐάν τις πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐμπόριον, ὀλίγα εἶδη ἐμπορίου εἶνε πλεονεχέστερα ἀπὸ τοὺς ἀδαμάντας. Εἶνε ὠραῖοι νὰ τοὺς βλέπῃ τις, ἐπικερδαῖς νὰ τοὺς ἐμπορεύεται, καὶ κεντριζοῦσι τὴν φαντασίαν.

Τὰ παραμύθια τῶν ἀδαμάντων εἶνε ἀπὸ τὰ μαγικώτερα συναξάρια τοῦ κόσμου. Τὰ φίλτρα τὰ κατασκευαζόμενα ἀπὸ τοὺς λίθους τούτους εἶνε μυστηριώδη· ὁ πόθος τὸν ὁποῖον ἐμπνέουσι διαφέρει τῆς κοινῆς δίψης τῶν χρημάτων. Τὸ αἰεζων, τὸ εὐμετάβολον, τὸ ἀναφῆς πνεῦμα τὸ ἐν αὐτοῖς δελεάζει ἕσασί τοὺς ἀπαῖ σαγήνευθέντας. Ἡ αἰγλή των φαίνεται ὑπερκόσμιος, διότι δὲν ὁμοιάζει μὲ τίποτε ἄλλο ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὅμως δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ τὸ ὀνομάσῃ οὐράνιον. Μακμαίρει λαμπρότατα ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος καὶ τῆς κκουργίας καὶ τῆς ἀθλιότητος. Τὸ ἀδαμάντινον περιδέρχιον σπινθηρίζει ὡς ποταμὸς

πλέοντος φωτός ἐπὶ γυναικείου κόλπου· ἀλλὰ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον αἱ ψυχαὶ τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς βασκνίζονται εἰς θάνατον. Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς παιδίου δύναται νὰ κρητῆση πετράδιον ἰκανὸν νὰ στρατολογήσῃ ἓνα στρατὸν ἢ νὰ θρέψῃ μίαν πόλιν καὶ ὁμῶς εἶνε μόνον μία μορφή τοῦ κοινοτάτου τῶν φυσικῶν προϊόντων. Τὴν ἀξίαν του τοῦ τὴν δίδει ὁ ἀνίκητος ἔρωσ μὲς πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ τὴν κενοδοξίαν καὶ ὁμῶς ὅλα νὰ πονηρὰ καὶ δυσειδῆ πάθη εἶνε γνήσια τέκνα του. Ἡ κατοχὴ του φέρει δύνειν, ἀλλὰ καὶ ἀπειλεῖ καταστροφὴν.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὁ Χάρρυ Τρέντ ἔμσ παρεύετο τοὺς ἀδάκνυτας καὶ ἀπέκτησε φήμην καὶ περιουσίαν δι' αὐτῶν. Εἰς ὀλίγον σχετικῶς χρόνον κατέστη ὁ γνωστότερος καὶ πλουσιώτερος ἔμπορος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο. Κινεῖς δὲν ἦτο ἀσφαλέστερος κριτῆς τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀξίας των· ἐδάκνυτες ἀπαρκαμίλλου καθαρότητος καὶ λαμπρότητος ἐφαίνοντο πηγνούμενοι καὶ κρυσταλλούμενοι εἰς τὴν ψαῦσιν τῶν δακτύλων του. Ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς κτήτορας ὅλων τῶν μεγάλων πολυτίμων λίθων τοῦ κόσμου· καὶ ἐσυσταίνετο ὅτι ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὰς χειρὰς του πετράδικ ἴσα κατὰ τὴν ποιότητα μὲ πᾶν τὸ ὑ-

πάρογον. Συνάμα δὲ, καθὼς ὅλοι οἱ ἀληθεῖς ἀδελφικτοπῶλαι, ἦτο σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος· κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε νὰ εἶπη μετὰ βεβαιότητος ποῖαι ἦσαν αἱ συναλλαγαὶ του, ἢ τίνας ἦσαν οἱ ἀληθεῖς πελάται του. Τουτου ἕνεκα δυνάμει τῆς ἀρχῆς «πᾶν τὸ ἄγνωστον λαμπρὸν», μυθῶδεις διηγήσεις ἐκυκλοφόρουν διὰ λογκριασμόν του. Εἶχεν ἀγοράσει καὶ πωλήσει τὰ κοσμήματα αὐτοκρατοριῶν. Εἶχε ζυγίσει εἰς τὰς πλάστιγγάς του τὰ στέμματα τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης. Εἶχε συναλλαχθῆ μετὸν Σάχην καὶ μετὸν Σουλτανόν. Εἰς τὰ κατὰστικά του θὰ εὐρίσκοντο τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συγχρόνων ἑκατομμυριούχων. Οἱ ἡμίσεις τῶν ἀδελφικτων τοῦ Πηλαιού Κόσμου ἢ ἦσαν ἢ εἶχαν ὑπάρξει εἰς τὴν κατοχὴν του, καὶ εἶχον ἀντικατασταθῆ εἰς τὰς κειμηλιοθήκας τῶν νομιζομένων κατόχων τῶν δι' ἐπιτηδείων μιμήσεων ἐκ κρυστάλλου. Τοιαῦται ἐκυκλοφόρουν φῆμαι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Χάρρυ Τρέντ, ἂν συνεβαινε ν' ἀκούσῃ τίποτε, θὰ ἐγέλα ἐκ καρδίας, καὶ θὰ ἔλεγεν ὅτι εὐτύχημα ἦτο διότι κανεὶς δὲν ἤξευρε πόσον δύσκολον ἦτο πράγματι δι' αὐτὸν νὰ συνάψῃ τὰ δύο ἄκρα.

Ἡ ἀλήθεια, ὡς σύνθητες, εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, ἀλλὰ δυνατὸν εὐλόγως νὰ νομισθῆ ὅτι ἔκλινε μᾶλλον πρὸς τὸ

μέγα ἄκρον, παρὰ πρὸς τὸ μικρόν. Βασι-
 λεις καὶ βασίλισσαι καὶ ἄλλα σεπτὰ πρό-
 σωπα εὐρίσκονται πολλάκις εἰς ἐπείγουσαν
 ἀνάγκην χρημάτων, καὶ δὲν ἔχουσι σχεδὸν
 τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ κοσμήματά των νὰ
 προσφέρωσιν εἰς ἀντάλλαγμα τούτων. Ἐὰν
 κοσμήματά των δυνατὸν νὰ εἶνε ἢ νὰ μὴν
 εἶνε προσωπικὴ ἰδιοκτησία των· ὅπως καὶ
 ἀνέχῃ, αἱ διὰ κρυστάλλου μιμήσεις εἶνε
 εὐθηναὶ καὶ εὐαπόκτητοι. Ποῖος ἤξευρε ἢ
 δύναται νὰ μάθῃ ἀνὸς Ἀντιβασί-
 λεύς τῆς Γαλλίας, ὁ Πασσάς τῆς Αἰγύ-
 πτου, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Μέγας Μογγό-
 λος εἶνε γνήσιοι ἢ ψευδεῖς; Ἐὰν εἶνε
 ψευδεῖς ποῦ εὐρίσκονται τὰ πρωτότυπα;
 Ψιθυροὶ μάλιστα ἠκούσθησαν ὡς πρὸς τὸν
 ἀδάκνυτον Κοχινούρ· ἀλλ' ἐλπίζεται
 ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τοῦλάχισ-
 στον, θρύλλοι ἦσαν ἀνυπόστατοι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Χάρρυ Τρέντ ἐξηκολού-
 θει ἐπιμελῶς νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν νέαν του
 οἰκίαν. Εἶδομεν πολλὰς ὠραίας οἰκίας νὰ
 κτισθοῦν ἔκτοτε· ἀλλ' εἶνε ἀσφαλές νὰ εἴπη-
 ρις ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Τρέντ εἶνε ἀκόμη τό-
 σον καλὴ ὅσον καὶ πᾶσα ἄλλη οἰκία εἰς
 τὴν πόλιν τῆς Νέας Ἰόρκης. Ἦτο ἐξαι-
 ρητικὸς ὄχι τόσο κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν δια-
 κόσμησιν, ὅσον κατὰ τὰς ἐσωτερικὰς ἀνα-
 παύσεις τῆς, καὶ τὸν εὐτρεπισμὸν τῆς. Εὐ-

ρίσκετο παρά τινα γωνίαν, και ὑπῆρχε
χῶρος ἐκατέρωθεν αὐτῆς, ἐνῶ ὀπισθεν
ἦτο εὐρύχωρος περίβολος και σταῦλος.
Ἦτο κτισμένη ἀπὸ φιοῦς και κοκ-
κινωπούς λίθους με πλατέα προεχοντα
προάθυρα, εἰσφέροντα ἄφθονον φῶς. Τὸ
σχεδιον τῶν θαλάμων και τῆς κλίμακος
ἦτο προσφυέστατον· ὅπου και ἀνίστασο,
ἔολεπες ὀλόγυρά σου μόνον γοητευτικὰς
ὄψεις, ἀρμυρικὰς γραμμάς, γλυκὰ χρώματα
και εὐρείας θέας. Κάθε θάλαμος ἦτο ζω-
γραφία καθ' ἑαυτὸν, συνδυαζόμενος με τοὺς
ἄλλους διὰ ν' ἀποτελέσῃ τελειότεραν ζω-
γραφίαν. Οὐχ ἦττον τὸ βλέμμα δὲν ἐκου-
ράζετο ποτὲ ἀπὸ τὰς μικρὰς λεπτομε-
ρείας· οἱ ἐλάττονες χαρακτῆρες συνέδκλλον
και συνετέλουν εἰς τὴν ὅλην ἐντύπωσιν,
ἀντὶ νὰ τὴν διακρίσωσι. Δὲν ὑπῆρχε τί-
ποτε εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ὅποιον νὰ μὴν
ἀνήκῃ εἰς τὸν Χάρου Τρέντ, οὐ μόνον κατὰ
τὴν κοινὴν ἐννείαν τῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλ'
ὡς ὕλικὴ ἐνσάρκωσις τῶν σκέψεων του, τῶν
κλίσεων και τῶν τάσεων του. Ἡ οἰκία
του ἦτον αὐτὸς, και εἶνε οὐ μικρὰ φιλο-
φροσύνη πρὸς αὐτὸν νὰ λέγωμεν τοῦτο. Τὸ
ἔσωτερικὸν ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν εἶνε πάντοτε
τόσον εὐσχημον ἀντικείμενον θεωρίας. Δύ-
νασαι ν' ἀνακαλύψῃς ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰκόνα,
ἄγαλμα ἢ κέντημα παραπετάσματος ἢ ἀπό-

χρῶσιν τινὰ χρωματισμοῦ τὰ ὁποῖα νὰ κα-
τακροτυρῶσιν ἐν τῇ φύσει τοῦ ἰδιοκτῆτου
φιληθόνους ἢ σαρκιακὰς καὶ μαλθακὰς τά-
σεις· ἀλλ' ἐκεῖ τίποτε δὲν ἦτο ἀπροσδιό-
νυσον, τίποτε ἀνυπότακτον καὶ ἐν δυσαρ-
μονίᾳ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῦτο θὰ ἐπερί-
μενέ τις πράγματι ἀπὸ ἑνα ἀνθρώπου τῆς
καλλιτεχνικῆς καὶ γενναίας ἰδιοσυγκρασίας
του.

Ἄλλὰ τί ἔμελλε νὰ κάμνη ὁ Χάρρυ
Τρέντ μὲ τὴν νέαν οἰκίαν του; Βεβόχως
ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἐννο-
οῦσε νὰ κατοικήσῃ μόνος; Τὸ ἐρώτημα
τοῦτο εἶχεν ἐμβάλλει τελευταῖον πολλὰς
εὐειδεῖς γυναῖκας εἰς ρεμβώδη κατάστασιν.
Ἦτο γνωστὸν ἄλλως ὅτι ὁ Χάρρυ Τρέντ
εἶχε νυμφευθῆ, ἀλλὰ τοῦτο εἰς τὴν νεότητά
του· ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνῃ μετὰ ἕν
ἔτος καὶ τὸν εἶχεν ἀφήσει ἄπαιδκ. Δὲν ὑ-
πῆρχε λοιπὸν κώλυμα διὰ νὰ νυμφευθῆ πάλιν,
καὶ δι' ἄλλους λόγους τοιοῦτον πράγ-
μα ἦτο πιθκνόν. Διότι, ὡς ἐνόησεν ἤδη ὁ
ἀναγνώστης, ἦτο νέος ἀκόμη δι' ὅλα τὰ
πράγματα τοῦ κόσμου· ἐκείνη ἡ ἀρετὴ του
ἣτις τὸν ἔκαμε νὰ ὀνομάζεται Χάρρυ Τρέντ
ἀντὶ ὁ κύριος Τρέντ ἢ ἀπλῶς Χάρρυ, δύνα-
ται νὰ χρησιμεύσῃ ὅπως συμπεράνη τις ἐν
πράγματι. Ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν παλιίστραν
δὲν ἦτο εἰς τὸ μητροῶν τῶν διαθεσίμων ἢ

τῶν ἀποστράτων ἦτο νακνικὸς καὶ δρα-
στήριος, ὄχι παλαιὸς καὶ ἀπηρχαιωμένος.
Νεώτεροι αὐτοῦ ἄνδρες δὲν εἶχον οὔτε τὸ ἡ-
μίσι τῆς ἐλαστικότητος καὶ τῆς ζωτικότη-
τος του. Συνηγωνίζετο μὲ τὴν ἐποχὴν καὶ
ἔβαινε μᾶλλον ἔμπρὸς ἢ ὀπίσω. Ἐκτός του-
του, ἠγάπη τὴν κοινωνίαν καὶ εὐρίσκειτο
παντοτε ἐντὸς αὐτῆς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ
εὕρη τις ἄνδρα πλέον ἀγαπώμενον ἀπὸ τῶν
γυναϊκῶν. "Ὅχι ὅτι τὰς ἐξίππαζε μὲ τὴν
ἰδίαν λάμπριν του· ἀλλὰ τὰς ἐκαμε νὰ λάμ-
πωσιν· ἠντλεῖ ὅ,τι καλλίτερον εἶχον αὐταὶ
καὶ τὰς ἐμάγειρε μὲ τὴν ἰδίαν ἐκυτόν των.

Ὁ Μιραβὼ εἶχε «τὸ τρομερὸν χάρισμα
τῆς οἰκειότητος». Ὁ Χάρρυ Τρέντ εἶχε τὸ
οὐχ ἦττον τρομερὸν χάρισμα τῆς συμπαθη-
τικότητος, μαχητικῆς συμπαθητικότητος,
διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄπαιξ ἀκόμη τὸ ἐ-
πίθετον τοῦτο τοῦ ὁποίου τασαύτη ἔγινε
κατάχρησις. Ἰπῆρχε παρ' αὐτῷ ρωμαλέα
τις ἀνδρώδεις χορδῆ, ἡ ὁποία ποτε δὲν λεί-
πει νὰ προσελκύη τὸ ἄλλο φύλον. Αἱ γυ-
ναῖκες ἠσθάνοντο ὅτι τὰς ἐννοοῦσε καὶ ἠδύ-
νατο νὰ τὰς διευθύνη, ὅτι ἠδύνατο νὰ
πράττη τὸ δεῖν νὰ παρηθῆ, ὅποιοιδήποτε
καὶ ἂν ἦτο. Τοῦτο βεβαίως δὲν εἶνε τὸ ἴ-
διον ὡς νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς Κι-
στελλάνης, ὡς ἐπωνομάζετο ἐνίοτε ἦτο ἄν-
θρωπος εἰς ὃν θὰ ἐνεπιστεύοντο ἀσφαλῶς

αί γυναῖκες. Ἐκυκλοφόρουν διηγήσεις περὶ αὐτοῦ, ὅ,τι ἀύθεντικῶς ἐξηκριθωμέναι ὁμῶς, αἱ ὁποῖαι ἔτεινον εἰς διάφορον συμπερασμακ. Ἐάν ἐδίδομεν ἀκρόασιν εἰς τὰς φλυαρίας τοῦ κόσμου, πῶς θὰ ἐγλύτωνα ; Ὁ Χάρρυ Τρέντ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἦτο πολὺ πεπειραμένος καὶ κήλικος ἄνθρωπος. Τὰς ποταπὰς ραδιουργίας δὲν τὰς ἠγάπα, ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου δὲν ἔκκρινε τὸν ἅγιον, ἐσύχναζεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἦτο κατ' ἰδίαν ἐλεήμων. Ὡ; πρὸς τὰ λοιπὰ πρέπει νὰ τὸν λάβητε ὁποῖος ἦτο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκτάκτως λαμπρὸς ἄνθρωπος.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ περὶ γάμου ζήτημα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διεδίδετο ἡ φήμη ὅτι ὁ Χάρρυ Τρέντ ἐμελέτα νὰ νυμφευθῇ. Οὐχ ἦτον κανεῖς προσητίης δὲν εὐρέθη τολμηρὸς ἀρεκτὰ ὅπως ὀνομάσῃ τὴν εὐτυχῆ γυναῖκα ἣτις θὰ ἐγίνετο σύντροφός του. Τινὲς ἐφροντάσθησαν ὅτι δυνατὸν νὰ ἦτο ἡ ὠραία χήρα τῆς Νέας Αὐρηλίας, ἡ Σάλλυ Μάτσειν, ἡ ὁποῖα ἦτο γνωστὸν ὅτι διετέλει εἰς σχέσεις ἐγκαρδίου φίλης πρὸς αὐτὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας, εἰς τὴν Δεκάτην Ἑλτην Δυτικὴν ὁδὸν, πολλὰκις εἶχεν ἐμφανισθῇ. Ἄλλ' οἱ πεπειραμένοι κριτικοὶ ἀντέλεγον ὅτι, ἐάν αὕτη ἦτο ἡ προωρισμένη σύζυγος, θὰ εἶχε γείνη κυρία

Τρέντ πρό πολλοῦ· ἡ γνωριμία ἦτο τῶρα παραπολὺ παλαιὰ διὰ τὴν ἀπολήξην κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὅλιγα ριψοκίνδυνα πνεύματα ἔρριψαν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ αὕτη θὰ ἦτο ἡ Ὀλυμπία Ρεϊβόν, ὠραία δεκαοκταετής κόρη, συγγενὴς ἐξ ἀγγιστείας τοῦ Τρέντ. Ἀλλ' ἡ Ὀλυμπία ἦτο πράγματι παραπολὺ νέα, καὶ ἐκτὸς τούτου, αὐτὸς εἶχεν ἀνακοινώσει ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα της νὰ ἔλθωσι καὶ κατοικήσωσι μετ' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον, ἐσυμφώνουν ὅλοι, δυσκόλω; θὰ ἔπραττεν εἰάν διανοεῖτο νὰ τὴν νυμφευθῇ· οὔτε θὰ εἶχε τοποθετήσει εἰσόδημα ὀκτὼ χιλιάδων κατ' ἔτος διὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρη, εἰάν ἐμελέτα νὰ γείνη γαμβρὸς τῆς πρώτης. Οὕτω μία εἰκασία μετὰ τὴν ἄλλην ἐξεφέρετο καὶ ἀπερρίπτετο, καὶ εἰς τὸ τέλος κανεὶς δὲν ἦτο σοφώτερος παρὰ εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἡ οἰκία εἶχεν ἀποπερατωθῆ εἰς ὀλίγον καιρὸν σχετικῶς, διότι ἦτο ἐτοίμη πρὸς κατοικίαν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνος τοῦ 1870, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπόκνευ. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ὅλα εἶχον τελειώσει ἤδη, καὶ ὁ Φεβρουάριος ἦτο πρὸς τὸ τέλος του, ὁ ἰδιοκτῆτης ἀκόμη ἀργοποροῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν. Δυνατὸν νὰ συνέβῃ τοῦτο ἀπλῶς κατὰ τύχην·

δυνατὸν νὰ ἐπερίμενε τὴν Ὀλυμπίαν Ρεΐβον καὶ τὴν μητέρα της νὰ ἐτοιμασθῶσι· ἢ ἴσως, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὰς ἀδυναμίας των, ἢ τὸ ὀλίγον τι δεισιδαιμόνων, καὶ τὸν ἐβασάνιζεν ἡ ἀνάμνησις τῆς παλαιᾶς ἐκείνης παροιμίας « Ἄμα κτισθῆ τὸ σπίτι, ὁ θάνατος ἐμβαίνει ». Ἄλλ' ἢ τὸ ρωμαλέος καὶ ὑγιής, ἐν πλήρει ἀπολαύσει ζωῆς ἣτις ποτὲ δὲν ἐγνώρισε σπουδαίαν ἀποτυχίαν ἢ ἀπορῆτευσιν. Εἰς κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησεν, εἶχεν ἐπιτύχει· καὶ ἡ περίσκεψις ἢ φυσικῶς εὐτυχῆς ἰδιοσυγκρασία τὸν εἶχε φυλάξει τοῦ νὰ βλάβῃ τὰ νεῦρά του ἢ τὴν χώνευσίν του δι' ὑπερβολικῆς καὶ ἐναγωνίου ἐργασίας. Ἐάν ποτε ἡ παρκαμῆ καὶ ἡ κλίσις τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνθρώπου πρὸς τὴν δύσιν ὑπέσχετο νὰ εἶνε εὐήλιος, ἄνετος καὶ παρατεταμένη, τριαύτη ὑπέσχετο νὰ εἶνε ἡ ἰδική του. Εἶχε κτίσει οἰκίαν ἐντελῶς προσηρμοσμένην εἰς τὰς ἀνάγκας του· ἢ τὸ ἐτοίμη νὰ τὸν δεχθῆ. Οἱ πολλοὶ φίλοι του, ἀνυπόμονοι νὰ εὕρωσι τὸ θάλλπος τῆς οἰκίας, ἐμετροῦσαν τὰς ἡμέρας ὅσαι ἔμενον ἀκόμη μέχρι τῆς σαρκαστῆς, καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἐορτὴν εἰς τὸ Πάσχα— καὶ ὅμως ὁ Χάρρυ Τρέντ δὲν ἐδείκνυε σημεῖόν τι. Τί τοῦ συνέβαινε ;

Δὲν εἶχε παύσει νὰ ἐπισκέπτεται καθημερινῶς τὴν οἰκίαν, διατρέχων τοὺς

δικδρόμους καὶ ἐποπτεύων τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν θαλάμων, ὅπου ἐκκίοντο συνεχῶς πυρκαὶ εἰς τὰς ἀνοικτάς ἐσχάρας διὰ τὸ στεγνῶμα τῆς οἰκίας. Ἐπεθεώρει τὸ ἐσωτερικὸν ὑπὸ πᾶσιν ἔποψιν καὶ κατὰ πάντα τρόπον, προσθέτων ἐνίοτε νέαν τιὰ τροποποιήσιν εἰς τὸν εὐτρεπισμὸν, ἐπιζητῶν ἀνησύχως νὰ πεισθῇ ὅτι ὅλα εἶχον καλῶς καὶ ὅτι δὲν ἐχρειάζετο τίποτε ἄλλο, καὶ ὁμῶς πάντοτε ἐπινοῶν νέον τι πρὸς βελτιώσιν. Οὕτω σπουδάζει ἐραστῆς τὸ πρόσωπον τῆς ἐρωμένης του, ἀγωνιῶν νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ ἐράσμιοι χαρακτηρῆς τῆς εἶνε χωρὶς ψεγάδιον· ἢ οὕτω πῶς θνητὸς θεωρεῖ τὸ ἐγγύτατον τοῦ τελείου γήϊνον πλάσμα, ἀνίκανος νὰ προτείνῃ βελτιώσιν τινα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ὁμῶς ἔχων ἀμυδρὰν τὴν συνείδησιν ὅτι τίποτε ἐκ τῆς γῆς ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶνε ἀπολύτως τέλειον.

Ἡ 25ῃ τοῦ μηνὸς ἔφθασε καὶ εὔρε τὰ πράγματα ἀμετάβλητα. Ὁ Χάρρυ Τρέντ εἶχαν ἀπέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ ἀπογευματινὸν τσαϊ τῆς κυρίας Μάτσιν, καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας. Δέκα ἢ δώδεκα ἄλλα πρόσωπα ἦσαν παρόντα, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἦτο ζωηρά. Ὁ Χάρρυ ὁ ἴδιος ἐφαίνετο εἰς ἀσυνήθη εὐθυμίαν. Ὅταν ἀνεχώρει, ἡ κυρία Μάτσιν τὸν συν-

ώδευσεν εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπ' ὀλίγας στιγμάς χαμηλοφώνως συνομιλοῦσα μὲν τοῦ. Εὐρίσκοντο ἀναμφιβόλως εἰς ἐμπιστευτικὰς σχέσεις καὶ τοῦτο (διότι καὶ τὸ ἐλάχιστον κάρφος πρέπει νὰ λογαριάζεται) ἀνέβασε τὰ φόντα τῆς εἰς ἐνδεχομένης κυρίως Τρέντ ὀλίγας μονάδας παραπάνω. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ βαθέα χρώματα καὶ μὲ μυστηριώδες χαμόγελον, καὶ ἐπεριποιήθη τὴν συναναστροφὴν τῆς λιμπρότερον παρά ποτε.

Ὁ Χάρρυ Τρέντ μετέβη εἰς τὴν λέσχην του, μικρὸν ἀπέχουσαν ἐκεῖθεν, καὶ ἐδέϊπνησε μὲ δύο ἢ τρεῖς φίλους, εἰς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ πρῶτος ὑπάλληλός του. Οὗτος ἀγολούθως ἔπιε κῆφον μὲν τοῦ εἰς τὸ καπνιστήριον. Εἰς τὰς ὀκτῶ περίπτου ὁ Τρέντ ἀπῆλθε τῆς λέσχης χωρὶς νὰ εἶπῃ ποῦ ἐπήγαινε, καὶ δὲν ἐπανῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἄς -ὸν ἀκολουθήσωμεν ἡμεῖς. Τροπὴ τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὸ θερμότερον ἐπῆλθε πρὸ μικροῦ, καὶ ἀνέλυσε τὴν χιόνα εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀλλὰ τῶρα ὁ οὐρανὸς ἐξαστέρωσε καὶ πάλιν εἶνε ψῦχος· ὁ παγερὸς ἀῆρ συρίζει εἰς τοὺς ρώθωνας. Ὁ Χάρρυ Τρέντ ρίπτει τὸ ποῦρον του, καὶ γεμίζει τοὺς πνεύμονάς του μὲ τὸ παγετῶδες ἀπόσπασμα τῶν ἀστέρων· τότε κομβώνει τὴν ἐπενδύτην του κατὰ πλάτος τοῦ θώρακός του καὶ βαδίζει μὲ στι-

βαρὸν βῆμα. Αἱ λευκαὶ τρίχες τοῦ στίλβου-
σιν ὡς ἄργυρος ὑπὸ τὸν γῦρον τοῦ μετα-
ξωτοῦ καπέλλου του· τὸ τραχὺ, εὐμενές
καὶ ὠραῖον πρόσωπόν του, μὲ τὴν ἀέτειον,
ρῖνα, τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ κα-
λοκαμωμένα χεῖλη, ἐναλλάξ ἀποκαλύπτε-
ται καὶ σκιαζεται καθόσον πλησιάζει καὶ
πικρέρχεται τοὺς φανοὺς τῆς ὁδοῦ. Εἰς τὴν
γωνίαν τῆς 2βης ὁδοῦ καὶ τῆς πέμπτης
παρόδου, ὅπου εὐρίσκεται τώρα τὸ ξενοδο-
χεῖον Δελμόνικο, ἴσταται καὶ φαίνεται ὅτι
σκίπτεται.

Ἐπαίτης προκύπτει ἐκ τινος γωνίας καὶ
ζητεῖ ἐλεημοσύνην· ὁ Χάρρυ τὸν κυττάζει
ἐπὶ στιγμαὴν καὶ εἶτα ἐκβάλλει τὸ χειρό-
κτιόν του διὰ τὰ τοῦ δώση ἐν νόμισμα.
Γυνὴ τις βραδίξει πλησίον του, διστάζει,
καὶ πάλιν γυρίζει τὰ τὸν προσπεράσῃ.

Ὁ Χάρρυ λέγει :

— Κύτταξε, παιδί μου· εἶνε ἕνας πο-
λισμάνος ἐκεῖ γύρω-γύρω στὴν γωνία.

Ἀμαξηλάτης μαστίζει τοὺς ἵππους του
παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ φέρει τὴν
χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του. Ὁ Χάρρυ διστά-
ζει· ἀλλὰ τέλος σείει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξ-
κολουθεῖ τὸν δρόμον του ἀνερχόμενος τὴν
πάρδον.

— Θὰ μού κάμη καλὸν νὰ ὑπάγω πε-
ρὶ λζὸ ἐγεί· καθέαυτόν. Τί εἶνε δύο μίλια;

Μετριασμένον φῶς ἔρχεται διὰ τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ. Ὀχήματα τρέχουσι ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους τοῦ δρόμου, σταματῶντα ποῦ καὶ ποῦ διὰ τὴν ἀσφάλτου τοῦ ἐπιβάτας τῶν πλησίον κατωφλίου τινὸς ἐπεστρωμένου μὲ τάπητα. Εἰς τὴν 36ην ὁδὸν ὁ Χάρρυ ἴσταται πάλιν, καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του ἔρχεται ἡ εἰκὼν τῆς νέας Ὀλυμπίας, νεκρᾶς καὶ νοήμονος μορφῆς, ἣτις ἔσως τῶρα σκέπτεται δι' αὐτὸν, ὀλίγας μόνον θύρας περαιτέρω. Πρέπει νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ περάσῃ τὴν βραδειὰν ἐκεῖ; Σχεδὸν ἐνδίδει εἰς τὴν ιδέα καὶ κάμνει ἐν ἡ δύο βήματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην. Ἄλλ' ὄχι! Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν του κάτι τι διέφορον· αὔριον θὰ ἴδῃ τὴν Ὀλυμπίαν. Στρέφεται πάλιν καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Καὶ ὅμως ἡ Ὀλυμπία τὸν ἐσκέπτετο πράγματι τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ αὔριον—ἔστω. Αὔριον ἐνίστε σηκίει ποτέ.

Τοιοῦτος λογισμὸς δὲν διαταράττει τὸν Τρέντ. Ἡ ἀσκησιθ ἐθέρμανε τὸ αἷμά του, καὶ ἡ καρδιά του εἶνε ἐλαφρά. Ἡ συνεχὴς ἐπιτυχία τῆς ζωῆς του ἔσχεν ἐπ' αὐτὸν τὸ οἰκεῖον ἀποτέλεσμα· δὲν πιστεύει ὅτι ἡ ἀτυχία θὰ τὸν καταβάλλῃ. Θνητὸς ἄνθρωπος σπανίως ἢ οὐδέποτε φθάνει εἰς τὴν ἡλικίαν

τοῦ Χάρου χωρὶς νὰ πράξη καὶ τι τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ πράξη. Κεὶ ὁμως αὐτὸς ἔπραξε πολλὰ ἀγαθὰ εἰς τὸν κόσμον· ἡ ὑπόληψις του εἶνε ἀκηλίδωτος. Ἐὰν ἔχη ἐχθροὺς, οὗτοι δὲν εἶνε κεκηρυγμένοι. Ἄλλ' ἔχει ἐχθρόν τινα; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, δὲν φοβεῖται κανένα. Καθὼς ὅλοι οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι ἔχει πίστιν εἰς τὸν ἀστέρα του. Καθὼς αὐτὸς ἐπίσης λησιμονεῖ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κροῖσου.

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ εἶχεν ὑπερβῆ ὅλον τὸ πυκνότερον κατοικημένον μέρος τῆς κομφοπρεποῦς συνοικίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν εἶνε ὀλιγώτερον συχνὸς, καὶ χάσματα ὑπάρχουσιν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν. Πεζοὶ διχῶνται ὀλίγοι φαίνονται. Τὸ σταθερὸν βῆμά του ἀντηγεῖ εὐκρινῶς ἐπὶ τοῦ παγωμένου λιθοστρώτου. Μόνη ἡ σιλία του τὸν συνοδεύει βχδιζόντα, πότε μηκυνομένη ὀπίσω του, πότε συμμάζευομένη ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ προεκτεινομένη ἔμπροσθέν του. Βαθύτεραι σιλιαὶ συνάγοντι εἰς τὰς πληγίαις ὁδοὺς. Καθὼς φθάνει εἰς τὸ Ἄλσος, καὶ τι φαίνεται ἀποσπώμενον ἀπὸ τὸ σκότος ἀριστερόθεν, καὶ προδᾶνινον εἰς τὰ πρόσω ὅπου σπασμένον τι σανίδωμ, μὲ πομπῶδες τι πρόγραμμα ἀναγγέλλον τὴν ἐμφάνισιν εὐνοουμένης ἠθοποιοῦ εἰς τὸ τραγικὸν δράμα τοῦ

Λήχ, παρέχει κατάλληλον σκοπιάν και κρύπτην. Ὁ Χάρου Τρέντ προχωρεῖ ὀλο-
νὲν ἐμπρὸς και ἡ σκιά τὸν ἀκολουθεῖ.

Και τώρα τὸ τέρμα τῆς μικρᾶς πορείας εἶνε τέλος ὄρατόν. Ἐκεῖ ἴσταται ἡ νεόδ-
μητος οἰκία, στερεὰ και κομψὴ ἐπὶ τῶν
δυνατῶν θεμελίων της, κτισμένη διὰ νὰ
διαρκέσῃ και διὰ νὰ εἶνε ἡ σκέπη τῆς εὐ-
πορίας και τῆς εὐτυχίας. Καθόσον ὁ Χάρου
Τρέντ πλησιάζει, βραδύνει τὸ βῆμά του,
και ὑπερήφανος πνοὴ ἰδιοκτησίας πλατύνει
τὸ στῆθός του. Βλέπει, ὡς ἐν γοργῇ ὀπτα-
σίᾳ, τὴν εἰκόνα τῶν μελλόντων ἐτῶν. Ἐν-
τὸς τῶν τεσσάρων τούτων τοίχων πρό-
κειται ν' ἀρχίσῃ ἡ μακρὰ διαδοχὴ εὐτυχῶν
ἀπογόνων. Πλούσιοι, ἰσχυροὶ και φιλήσυ-
χοι, θὰ λάβωσι τὴν θέσιν των ὡς τὸ ἄρι-
στον πρότυπον τοῦ προέχοντος ἔθνους τῆς
γῆς. Αἱ γυναῖκες θὰ εἶνε ὠραῖκι και κα-
λαί, οἱ ἄνδρες ὑπέροχοι και ἔντιμοι, φίλοι
τῶν μεγάλων και μεγάλοι αὐτοί. Ἡ οἰκία
τοῦ Τρέντ! Ἰσταται σκοτεινὴ και κενὴ
τώρα· ἀλλ' ἐπίκειται ἡ ὥρα ὅτε τὰ παρά-
θυρά της θὰ εἶνε φωτισμένα και αἱ θύραι
της ἀνοικταί, και ὅλη ἡ πόλις θὰ ἔλθῃ νὰ
τῆς φέρῃ τιμὴν και σέβας.

Τὰ εὐφάνταστα πνεύματα εὐρίσκουσιν
ἡδονὴν νὰ πράττωσιν ἰδιαιτέρως, και οἶονεὶ
κλοπηδόν, πράγματα τὰ ὅποια οἱ πολλοὶ

τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ φανερῷ διεξάγουσιν.
Ὁ Χάρου Τρέντ, μὲ ὄλην τὴν ἀποδεδειγ-
μένην καὶ πρακτικὴν ὀξυδερκεῖάν του εἰς
τὰς ὑποθέσεις, ἔχει ζωηρὰν φαντασίαν· καὶ
καθὼς ὁ ἐπίτιτος ἀποχωρεῖ εἰς τὴν μονα-
ξίαν διὰ νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματά του, ἢ ὁ
ἐραστής διὰ νὰ κωμάσῃ πρὸς τὴν ἐρωμέ-
νην του, οὕτω καὶ ὁ Χάρου εἶχε κυριευθῆ
ἀπὸ τὴν ἰδέαν νὰ διέλθῃ ἀνύποπτον νύκτα
εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν του. Δὲν ἤθελε
νὰ συμμερισθῆ μὲ κανένα ἄλλον τὴν παρθε-
νικὴν ταύτην ἀπόλαυσιν· καὶ θὰ ἦτο τερ-
πνὸν εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἐν μέσῳ
τῆς βοῆς καὶ τῆς τύρβης πληθούσης οἰκο-
γενείας καὶ κοινωνικοῦ βίου, ν' ἀναπολῆ
τὴν πρώτην νύκτα τῆς μοναξίας καὶ τῆς
μελέτης του.

Μὲ ἐγκαρδίον μαιδίεμα εὐχαριστήσεως,
ὁ Χάρου Τρέντ ἀναβρίνει τὰς βαθμίδας καὶ
θέτει τὸ κλειδίον εἰς τὸ κλεῖθρον. Ἡ θύρα
ἐνδίδει πρὸ αὐτοῦ καὶ στρέφεται ἐπὶ ἀφώ-
νων στροφῶν, ἀλλὰ καθὼς τὴν κλείει ὁ
ὑπόκωφος κρότος ἀντηγεῖ εἰς τὸ σκότος.

Ἐκεῖ ἀκούονται βήματα ἀπωτέρω, καὶ
φῶς ἐπιφάνεται, βασταζόμενον εἰς τὴν
χεῖρα τοῦ πιστοῦ ἐπιστάτου, ὅστις μετὰ
τῆς συζύγου του φυλάττει τὸ ἰσόγειον. Ἀ-
κριβῶς εἶπεῖν ἄρα ὁ Χάρου δὲν θὰ περάσῃ
τὴν νύκτα μόνος, οὔτε δύναται ἴσως ἀν-

θρωπος τοῦ ἐπιγγέλματός του καὶ τῆς κοινωνικῆς του σημασίας νὰ ἐλπίσῃ ποτὲ ὅτι θὰ διαφύγῃ ἐξ ἀλαλήρου τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἐκστρατεῖαν τῶν ὀφείλων του. Δυνατὴν πολλὰ πρόσκαιρα νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ὑποπέσουντο ποῦ εὐρίσκειται τῶρα. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου, οἱ ἐπιστάται δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀκριβῶς ὡς ἱεροῖσι, καὶ ἂν ἀνθρωπὸς τις πιστεύῃ ὅτι αἱ κινήσεις του δὲν ἐγγυηλοῦνται εἶνε πρὸς τὴν παρὰν τὸσον εὐχρηστονέμενος, ὡς νὰ μὴ ἀφίγηται πράγματι ἐξῆς.

— Δὲν νοσκέζεις εἰς τὴν θείαν σου, βλέπω, λογίαν, εἶχεν ὁ Χάρρυ, διότι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀκόμωχος τοῦ στρατοῦ. Τί κάμνει ἡ κυρία Σίμφων;

— Πολὺ καλῶ, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν δὲν σὰς ἐπιρμίνωκωμιν τὸσον ἀργά.

..... Ἀλήθεια, λογίαν, ἦλθα νὰ περάσω τὴν νυκτὰ ἰδῶ. Εἶνε τὸ κρεῖσσάτι ἐτοιμω;

..... Εἶνε, κύριε, καλὴ φωτιὰ στὸ ἀντακί.

— Πολὺ καλῶ. Ἐπιστομῶ νὰ ἴδω βλέπεις, τί λογὴς ὕμωρα θὰ μοῦ φέρει τὸ κινυόργω ἀπίτι.

— Ἀμώτε νὰ εἶνε καλῶ, κύριε. Ἐκν χταπήση κανίε νὰ τοῦ ἀνοίξω;

— Μπα, ἐπισκέπται δὲν εἶνε πιθανὸν νὰ μάε Ἰθουον ἀπόψε. Αὐτὸ εἶνε κατὶ ὡς νωκτερινὴ κατασκοπεία, καταλαμβάνεις.

Ἐν ταύταις ἰάν κα εἰς ἕλλη. Ἐχ εἶνα γὰρ δουλεία, ὑποθέτω· καὶ ἔστι ἡμῶν καὶ ἡμαρτή.

— Πολύ καλῶ, κύριε. Τίποτε ἄλλο διὰ χρειαζοῦν;

— Τίποτε. Καλῶνται.

— Καλῶνται, κύριε, καὶ καλὸν ἔσπνυμα.

Περὶ τὸ λακκουγιὸς τῆς ἐπισκοπῆς ἐκῆλθε χιῶν, καλύψασα τὴν στήθη τῆς μεθρήτου οἰκίαι, καὶ τὰς λιθίνας βαθμίδας τῆς εἰσοδοῦ καὶ τὸ κενὸν τῆς αὐλῆς. Ὁ λοχίας Σύμφων ἠγάθη λίαν πρῶτ, καὶ γέμισσε κοφίνον μὲ κάρβουνα, ἀνέβη τὴν κλίμακα εἰς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκῆς, ἥτις συνείχετο μὲ τὸν θαλαμὸν ὅπου ὑπῆρχετο ὅτι εἶχε κοιμηθῆ ὁ Λάρις Γράντ. Ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκῆς ἦτο ἡμικλειστός, καὶ ὁ λοχίας ἐξεκλάγη βλέπων καλὸν τὸ φῶς τοῦ ἀερίου. Μήπως ὁ κύριος εἶχε ἀποκοιμηθῆ εἰς τὴν ἰδραν του; Ἐβρουσε σιγά, καὶ μὴ λαβῶν ἀπάντησιν, ἐτόλμησε νὰ σπρώξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ εἰσέλθῃ.

Τὸ φῶς τοῦ ἀερίου, πῖπτον ἐπὶ τῆς κλιμακίας τραπέζης τῆς ἰσταμένης ἀπὸ τὴν ἰ-

στίαν, ἔρριπτε σκιάν πρὸς τὴν γούλαν τοῦ πυρῆς, ὥστε ὁ λογίας δὲν εἶδε κατ' ἀρχῆς τί ἔλαττο ἐκεῖ· παρατήρησεν ὅτι οἱ τελευταῖοι δαυλοὶ ἐκπληθαίνον καὶ σβύσσουν εἰς τὴν ἐσχάραν, ἀλλ' ἐνῶ προΐδονται περὶ τὴν γωνίαν τῆς τραπεζῆς ἀνεσκήρηνσε, καὶ τὸ κοφίνου μὲ τὰ κάρθουνα τοῦ ἔπιπεν ἀπὸ τῆς χίφρας μετὰ κρότου. Ἐξηλαμμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἀλλ' εἰς παραδόξως συνασταλμένην θέσιν, ἔλαττο τὸ σῶμα τοῦ Χάρου Τραντ!

Ὁ κρότος τοῦ πεσόντος κοφίνου δὲν τὸν ἐξύπνησεν. Ὁ δὲ λογίας, μὲ τὸ ἐξηλαμμένον βλέμμα τοῦ στρατιώτου, ἐτόησεν εἰς μίαν στιγμὴν ὅτι τὸ σῶμα ἦτο νεκρὸν. Ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ὁ κτήρ εἶχεν ἀποθάνῃ ἐν συγκοπῆς ἢ εἰς ἀποπληξίως. Δὲν ἐπεριμένα τὴν περικεπῆρω ἀποκάλυψεν, καὶ ἅμα εἶδε καλλίτερα, φρίαν καὶ τρόμος τὸν κατέλαβεν ἔλθον.

Ὁπισθεν τοῦ λαίμοῦ, ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστήρ, καθέλυπεν ἡ λιθὴ μαγαίρας ἢ ἰγχειριδίου, περιέσθου σχήματος. Ὁ τάπητος ἦτο γυμνὸς αἶμα. Ὁ Χάρου Τραντ δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ φυσικὸν θάνατον, οὔτε εἶχεν αὐτοκτανήσῃ. Εἶχε δολοφονηθῆ!

ΚΕΦ. Η'.

Κίππελ Δάφνη.

Τὴν πρῶτην τῆς τραγωδίας Τρίτης, περὶ τῆς ἐξόδου ὄρανε, ἡ Ὀλυμπία Ρέβιν ἐπακώθη ἀπὸ τὸν ἕνα τῆς ὑγίαιας καὶ τῆς ἐθιμοτήτος, καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχε συνεινεύσει εἰς τὰς δίκαια καὶ ἠμίστιαν.

Ἄσθινε; μιλίμα ριμθισμοῦ καὶ ἐξαριστίας; διήνοιγε τὰ χεῖρα της καὶ ἐσημάτιζε λακκισαδὸς εἰς τὰς περὶαί της. Ὁρίζεται, ἡ συνείνταξίς δὲν ἦτο δυσάρεστος. Ὅσον διὰ τοῦτο, ἔως τώρα ἀλίγας δυσάρεστικῆς εἶχε δοκιμάσει εἰς τὴν ζωὴν της ἢ νικρὰ κόρη. Ὁ πατήρ της εἶχε ἀποθανεῖ πρὶν φάσθαι αὐτῇ εἰς ἡλικίαν δὲ νὰ κατανοῆσθαι τὴν συμφορὰν. Ἐπι τινος χρόνον αὐτὴ καὶ ἡ μήτηρ της ἦσαν πτωχί· ἀλλ' ὁ κλεψίσιος ἐξαδελφός των Χάρρου εἶχεν ἴσθαι γενναίως εἰς βοήθειάν των καὶ τὰς εἶχεν ἀκαλλιάξει τῆς πτωχείας.

Ἡ Ὀλυμπία ἦτο χαριτωμένη παιδίον καὶ ἀνεπτύχθη εἰς ὀρχίαν κόρη. Εἶχε καὶ τι περισσύτερον ἀπὸ τὸν κοινὸν νοῦν καὶ ἡ ἐκπαίδευσίς, μὴ τοῖς συνήθεις ὅρους, ἦτο καὶ τι περισσύτερον ἀπλῆς διανοητικῆς αἰσθητικῆς. Ὁ ἐξαδελφός των Χάρρου ἴσθαι, χωρὶς νὰ ἔχη τίνα ἰδιὰ του, εἶχεν ἴσθαι

περί τοῦ πῶς πρέπει ν' ἀνκτρέφονται τὰ τέκνα, τὴν ἐδίδαξε τὸν τρόπον νὰ ἐκτελέσῃ ὑγιῆ σωματικὴν ἄσκησιν. Ἐμαθεν ὄχι μόνον τὸν χορὸν καὶ τὴν ἵππασίην, ἀλλὰ τὴν κωπηλασίην καὶ τὴν ξιφασίαν, καὶ ἄλλα πράγματα τὰ ὅποια τὴν καθίστων εὐκίνητον καὶ χαρίεσσαν, ταχεῖν καὶ προσεκτικὴν, καὶ τὴν ἐπροφύλαττον τοῦ νὰ γνωρίσῃ τι περὶ νεύρων καὶ χωνεύσεως. Ἐθωπεύετο ἀπὸ τὴν μητέρα της καὶ ἤνοεῖτο ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν της Χάρρου καὶ ὁ, τι ἐπέβύλει, πάντοτε ἐπερίμενε νὰ τὸ λάβῃ. Ἀλλ' ἦτο τόσοσ προθύμος, ὥστε καὶ ὅταν ἤρχοντο ἀπογοητεύσεις, ἐν γένει τὰς ὑπέφερε φιλοσοφικῶς.

Ἦγάπη πολὺ τὸν ἐξάδελφον Χάρρου, καὶ ἐκεῖνος ἦτο τόσοσ νεανικὸς τοὺς τροποὺς καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐξοικειοῦτο τόσοσ εὐκόλως μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὴν θεωρίαν της, ὥστε αὕτη τὸν ἐθεώρει μᾶλλον ὡς σύντροφον παρὰ ὡς φύλακα καὶ ὡς ἄνθρωπον ἔχοντα τὸ τριπλοῦν, τὸ τετραπλοῦν τῆς ἡλικίας της. Ἐγελοῦσαν καὶ ἐφλυαροῦσαν μαζύ, καὶ ἐπήγιναν εἰς θεάτρα καὶ χοροὺς καὶ ἐγόρευαν μαζύ. Ἐὰν εἶχέ ποτε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἐπαρουσιάζετο ὡς μνηστήρ της εἶνε δύσκολον ζήτημα. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐὰν τῆς ἐπῆλθε τοικύτη ἰδέα, δὲν ἦτο ὁμῶς καὶ ἰδέα ἰδική της. Αἱ παραδόσεις

τῆς οἰκειότητός των ἦσαν ἐναντίον τούτου. Ἐκεῖνος ὅμως δυνατὸν νὰ προπαρεσκεύασε τὸ πνεῦμά της διὰ τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ὁποῖος ὁ Χάρρυ Τρέντ, ἤξεύρουν πῶς νὰ φέρωνται πρὸς τὰς γυναῖκας, πρὸς τινὰς γυναῖκας τοῦλάχιστον, χωρὶς νὰ προσβάλωσιν ἢ νὰ ψυχράνωσιν αὐτάς.

Λοιπὸν ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων τοῦ Χάρρυ συνέπιπτε τὴν 28 Φεβρουαρίου, καὶ ἡ Ὀλυμπία ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχρεστήσῃ αὐτῷ, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τοῦ κάμῃ δῶρον τὴν ἰδίαν εἰκόνα της.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο τόσῳ εὐκολώτερον νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅσῳ ἡ νέα εἶχε γνωρίσει τελευταῖον κάποιον Κέππελ Δάρκ, νεαρὸν ζωγράφον προσωπογραφιῶν, ὅστις εἶχεν ὠραῖον ἐργαστήριον εἰς τὴν 33ην ὁδόν. Ὁ κ. Δάρκ ἦτο ὁ ἴδιος ὠραῖος κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ὀλυμπίας. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ μᾶλλον εὐλύγιστος, με ζωνρούς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην μαύρην ἢ σχεδὸν μαύρην, τὴν ὁποῖαν ἔφερε μακροτέραν τοῦ συνήθους, ὥστε ἔπιπτεν εἰς βοστρύχους περὶ τὸν λαιμόν του.

Οἱ τρόποι του ἦσαν σοβαροὶ καὶ ἐπιβλητικοὶ διὰ νέον· ἦτο λακωνικὸς τὸν λόγον, ἐπιφυλακτικὸς καὶ προξενῶν ἐντύπωσιν. Ἐξυρίζεν ἐπιμελῶς ὅλον τὸ γένειον καὶ τὸν

μύστακα. Θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκλάβῃ τις ὡς ἠθοποιὸν τραγωδίας ἢ ὡς κληρικόν, παρεκτός τῆς ἐνδυμασίας του, ἣτις ἀπέκλειε τὸν τελευταῖον χαρακτῆρα. Ἐπετηδεύετο καὶ τὸ ἵπποτικὸν εἰς τὴν περιβολὴν· ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του ἐφόρει βελούδινα· ἔξω ἐφόρει μαγρὰν γλαμιῦδα με κουκούλαν καὶ πλατύγυρον πῖλον. Οἱ ἄνθρωποι ἐγύριζαν νὰ τὸν κυττάξουν, ἐνῶ διέβαιναν εἰς τὰς ὁδοὺς. Οἱ κομφεῦόμενοι τῆς ἰδίας ἡλικίας του ἔλεγον ὅτι ἦτο ξιππασμένος γαΐδαρος. Αἱ νεάνιδες τὸν ἐνόμιζον ἐξόχως ρωμαντικόν, καὶ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τοῦ ὀμιλήσουν. Αἱ ὑπανδρὸι γυναῖκες τὸν ἀπέπεμπον, ὡς ἀκατάλληλον διὰ κοινωνικοὺς σκοποὺς, μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι καλῶς θὰ εἶχεν, ἂν ἐγένετο περίφημος. Οἱ συνάδολφοί του καλλιτέχνηι χωρὶς νὰ ἐκφράζωσι πολλὴν προσωπικὴν φιλίαν πρὸς αὐτὸν, ἀνεγνώριζον τὴν ἀξίαν του. Ἡ μεγολοψυχία αὕτη ἦτο τόσῳ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος πρὸς αὐτὸν, καθόσον ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει ἀκόμη ὅποσον καὶ ὅποῖον ἦτο τὸ καλλιτηχνικὸν του δῶρον. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ τις καὶ τι διὰ νὰ τὸ ἐκτιμήσῃ. Ἡδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὴν ζωγραφικὴν πράγματα, τὰ ὅποια ἄλλοι εἶχον δοκιμάσει ἄλλ' εἶχον ἀποτύχει νὰ ἐκτελέσωσι. Εἶχε δύναμιν, ἀντίληψιν, ἀνεξαρ-

τησίαν ἐποπτείας, εἰς ὀλίγους δεδομένην. Δὲν ἦτο ἀνίκανος νὰ παραγάγη δαιμόνιον τι ἔργον. Ἀναμφιβόλως ἦτο οἰηκτίας· νέοι μὲ ἐξχιρετικά χαρίσματα ὑπόκεινται εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, καὶ ὀνόματα πρὸς ταπεινοτέραν τεναὶ τάξιν γενοδόξων, δὲν καταβάλλουσι προσπάθειαν καὶ κόπον διὰ νὰ τὸ κρύψωσιν.

Ἐκτὸς τούτου εἶχε τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἣτις, ἐρασμία καθ' ἑαυτὴν, καθίσταται ἐπιθετικὴ καὶ σπάταλος ἐρεθίζομένη ὑπὸ τῆς βλακώδους κατὰ συνθήκην ἔχθρας. Διὰ νὰ τελειώσωμεν τὸν κατάλογον τοῦτον τῶν ἀρετῶν του, ἦτο εὐαίσθητος καὶ ὀξύθυμος. Κατήγετο ἐκ τῆς Νέας Ἀγγλίας, καὶ εἶχεν εἰσόδημα τὸ ὅποῖον τῷ ἐπέτρεπε νὰ πληρῶνῃ τὴν οἰκοτροφίαν καὶ τὸ ἐνοίκιον τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ ὅταν αἱ εἰκόνας του δὲν ἐπωλοῦντο. Ἄλλ' ἀπὸ δύο ἐτῶν εἶχον ἀρχίσει νὰ πωλοῦνται ὀπωσοῦν.

Αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία εἶχε καλλιτεχνικὰς κλίσεις, καὶ ἕμα τῇ πρώτῃ παρουσιάσει τοῦ Δάρκ πρὸς αὐτὴν, ἦλθον ἀμέσως εἰς συνδιάλεξιν τέρπουσαν ἀμφοτέρους. Ἐκεῖνος τὴν ἐθαύμασε, διότι ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ ἐκφοραθῆ πρὸς γυναῖκα τόσο ἐντελῶς καὶ εὐχερῶς· κ' ἐκείνη τὸν ἐξετίμησε, διότι εἶχε κάτι τι μέσα του καὶ ἦτο διαφρητικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὸ κάλλος τῆς Ὀλυμπίας ἐπέσυρε τὸ καλλιτεχνικὸν βλέμμα του, καὶ ἐφαντάσθη τὸν ἑαυτὸν του νὰ τὴν ζωγραφίξῃ· εἰς μισὴν ὥραν τῆς εἶχεν εἶπει ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸ κάμῃ.

Ἡ Ὀλυμπία κατ' ἀρχὰς ἐγέλασε καὶ δὲν ἔδωκε προσοχὴν, ἀλλὰ τὸ θέμα ἐπανήρχεται πάλιν ὁσάκις συνηντῶντο, καὶ τέλος, ὡς προείπομεν, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς διὰ νὰ τὴν προσφέρει εἰς τὸν ἐξάδελφον Χάρρου. Ἐξεμυστηρεύθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν μητέρα τῆς, καὶ ἡ συμφωνία διὰ τὰς ἐπισκέψεις ἔγεινε καὶ ἐξετελέσθη ἐν ἀκριβείᾳ. Ὁ Δάρκ ὑπερεχάρη· δὲν εἶχε κάμει ποτὲ τοιοῦτον ἔργον. Ἀνεκάλυψε τέλος τὸν ἑαυτὸν του.

Ἀνεκάλυψε προσέτι, ὅπερ σπουδαιότερον, ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος. Ἄλλ' ἢ Ὀλυμπία ὑπετίθετο ὅτι θὰ εἶνε ἡ μέλλουσα κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, καθόσον οὗτος δὲν εἶχε στενοτέρους συγγενεῖς, καὶ ὁ Δάρκ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὡς προικοθήρας καὶ τυχοδιώκτης. Ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ συνήθης εἰς τὸ μυθιστόρημα καὶ ὄχι ἄγνωστος εἰς τὸν πραγματικὸν βίον, ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἱστορίας μας. Ἡ εἰκὼν, γεννηθεῖσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης καὶ τραφεῖσκα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ἔρωτα, ἐπλησίαζε ν' ἀπο-

περικοιθῆ. Ὁ Δάρκ ποτὲ δὲν εἶχε κάμει ὁμολογίαν, ἀλλ' ἐπίστευεν ὅτι ἐὰν ἔπρατ-
τεν οὕτω, θὰ εἶχε καλὴν τύχην. Τέλος, μὲ
τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν, καὶ μὲ πιθα-
νὴν παῦσιν τῶν συχνῶν συνδιαλέξεων των
ἠσθάνθη ὅτι τῶρα ἢ ποτὲ ὀφείλει νὰ προβῆ
εἰς ἓν διάδημα.

Κατὰ τὸν συνήθη ἀμερικανικὸν τρόπον,
ἔπρεπε ν' ἀπευθυνθῆ τὸ πρῶτον πρὸς τὴν
Ὀλυμπίαν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του
τὸν συνεβούλευσε νὰ κάμῃ ἐφοδὸν κατὰ
τῶν φρουρῶν της, ἥτοι κατὰ τῆς κυρίας
Ρέϊου καὶ τοῦ Χάρου Τρέντ. Ὅσον ἀφορᾷ
τὴν πρώτην ὁμῶς, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο πρόσω-
πον ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, δεσποζόμενον
ὑπὸ τε τῆς θυγατρὸς της καὶ τοῦ Τρέντ,
καὶ ὅτι βεβχίως θὰ πκρέμπεμπε τὸν μνη-
στῆρα εἰς τὸν συγγενῆ της ἐκεῖνον. Εἰς
τὸν Τρέντ ἀπεφάσισε ἄρα νὰ στραφῆ. Ἐὰν
ὁ Τρέντ συγκατετίθετο, ἡ ὑπόθεσις θὰ ἔβαι-
νεν αἰσίως, καὶ ὁ Δάρκ δὲν θὰ κατηγορεῖτο
εὐλόγως ἐπὶ προικοθηρία.

Εἰς τὰς δέκα καὶ μισὴν τὴν πρωίην τῆς
26 Φεβρουαρίου, ὁ κωδωνίσκος τοῦ ἐργα-
στηρίου ἤχησε, καὶ εἰσῆλθον ἡ Ὀλυμπία
καὶ ἡ μήτηρ της. Ὁ Κέππελ Δάρκ ἐση-
κώθη ἀπὸ τὸν σοφᾶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέ-
κειτο καὶ ἐστάθη ἐνώπιόν των. Ἡ ὄψις του
ἦτο χλωμῆ, ἡ κόμη του ἄτακτος, καὶ οἱ

ὄφθαλμοὶ τοῦ θολοὶ καὶ βλοσυροί. Ἡ ἔλ-
φοσις τοῦ ἦτο κατηφής καὶ λυπημένη, ἔ-
νεκα ἀϋπνίας, ἀλγεινῆς συγκινήσεως ἢ ἄλ-
λης τινὸς ἀφορμῆς, ἐφάνετο τεταραγμένος
καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἀπήντησεν εἰς τὸν φαι-
δρὸν χαιρετισμὸν τῆς Ὀλυμπίας μόνον διὰ
θολοῦ βλέμματος καὶ δι' ἀνάρθρου μουρμου-
ρισμοῦ.

— Μοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε πολὺ καλὰ ὁ
κ. Δάρκ, εἶπεν ἡ κυρία Ρεῖβν, μὲ ψίθυρον
φωνήν.

Πράγματι ἡ καλὴ κυρία ἐνόμισεν ὅτι ὁ
ζωγράφος εἶχεν ἀτακτῆσαι κάπως τὴν πε-
ρασμένην νύκτα, ὡς κάμνουν κάποτε οἱ
νέοι, καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη νηφάλιος.

— Τρέχει τίποτε; ἠρώτησεν ἡ Ὀλυμ-
πία, προχωρήσασα διὰ νὰ πιάσῃ χεῖρι μὲζύ-
του, μὴ δυναμένη νὰ ὑποπτευθῆ κακὸν, μει-
διῶσα ἅμα καὶ συμπαθοῦσα. Φαίνεσθε κά-
πως κακὰ. Ἔχετε πονοκέφαλον;

Ἐχεῖνος ἔδειξεν ὅτι δὲν βλέπει τὴν
χεῖρά της ὀρεγομένην πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε, ξηροκαταπί-
νων. Ἐπέρασα κακὰ τὴν νύκτα. Δηλαδή,
ἔλαβα κακὰς εἰδήσεις. Δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐ-
ξακολουθήσω τὸ πορτρέτο σήμερον.

— Ὀλυμπία, μοῦ φαίνεται θὰ κάμω-
μεν καλὰ νὰ πηγαίνωμεν, εἶπεν ἔμφοβος ἡ
κυρία Ρεῖβν.

— 'Αλλ' ἡ ἑορτὴ τοῦ ἑξαδελφου Χάρρου εἶνε μεθούριον, ἀνέκραξεν ἡ 'Ολυμπία, ἐὰν δὲν τελειώσῃ σήμερον τὸ πορτρέτο, δὲν θὰ χρησιμεύσῃ τίποτε. Κάμνει ὅπως εἶνε;

Καὶ προέβη διὰ ν' ἀνασηκώσῃ τὸν πέπλον ὅστις τὸ ἐσκέπαζεν.

Ὁ Δάρκ τὴν ἀπέκοψε διὰ χειρονομίας.

— "Ὅχι, εἶπε, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ δὲν θὰ τὸ χρειασθῇ.

— Δὲν θὰ χρειασθῇ τὸ πορτρέτο μου! Ἐφώνησεν ἀνοιγούσα μεγάλως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ 'Ολυμπία.

— Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ! ἐπνεύλαβε βλοσυρὸς ὁ Δάρκ. Εἶνε δικό μου! Ἄς πάρῃ ἐσᾶς· τόσο ἀρκεῖ.

— Μπα! πόσον παράξενα ὁμιλεῖτε, κύριε Δάρκ, εἶπεν ἡ 'Ολυμπία, σοβαρῶς αὐτὸν προσβλέπουσα. Τί συνέβη; Δὲν εἴμεθα φίλοι;

— "ὦ! σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διότι εἶμαι τρελλὸς, ἀπήντησεν ὁ τεχνίτης.

Ἡ 'Ολυμπία ἔμεινε σιωπῶσα πρὸς στιγμὴν.

— Δὲν ἐπίστευα νὰ εἴσθε τόσο παράλογος, παρετήρησεν ἀκολούθως καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

— Περιμείνατε! εἶπε μὲ ἐπιτακτικὸν τόνον ὁ Δάρκ.

Ἐκείνη τὸν ἐκκύταξε πάλιν μὲ ἐρύθημα

εις τὰς παρειάς.

— "Ἦμουν παράλογος, εἶπεν, ἀλλὰ τώρα ἐξέκαμα πλέον. Ἐὰν μοῦ ἐλέγατε ποῖον ἐπρόκειτο νὰ ὑπκνδρευθῆτε, ποτέ δὲν θὰ τὸ ἤρχιζα.

— Ἐγὼ, νὰ ὑπκνδρευθῶ ! ἀπήντησεν ὑψοῦσε τὴν κεφαλὴν ἢ Ὀλυμπία.

— Φιλτάτη μου, μοῦ φαίνεται, ὁ κ. Δάρκ δὲν εἶνε εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διέκοψεν ἡ κυρία Ρεῖθν, ταλαντευομένη ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ποδὸς εἰς τὸν ἄλλον, ὡς ἐν ἀκουσίῳ χορῶ ἀδημονίας.

— "ὦ ! δὲν εἶνε μυστικὸν πρόκειται νὰ γείνετε κυρία Χάρρυ Τρέντ. Μάλιστα. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὴν καλλιτέραν πηγῆν.

Ἐνταῦθα ἀφῆκε τὸ σαρκαστικὸν τοῦ τό-
νου καὶ ὠμίλησε μὲ πάθος.

— Τί ἔκαμα διὰ νὰ μ' ἐξευτελίσετε ; Τὸ νομίζετε δι' ἀστεϊσμὸν νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ ; Ναὶ, μία γυναῖκα εἴ-
πορεῖ νὰ ὑβρίσῃ ἓνα ἄνδρα· ἀλλ' ἑάν....

— Κύριε Δάρκ, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀ-
ληθῆ, ὑπέλαβεν ἐκείνη· δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ
νυμφευθῶ νὸν ἐξάδελφόν μου, οὔτε εἶχα
ποτε..... "Ὅστις σᾶς εἶπε τοῦτο, δὲν ἦτο
φιλαλήθης. Δὲν εἴμποροῦσα νὰ ἤξεύρω ὅτι
μὲ ἀγαπᾶτε, ἐωσότου μοῦ τὸ εἶπατε σεῖς ὁ
ἴδιος· ἀλλ' ἑάν τὸ ἤξευρα, δὲν θὰ τὸ ἐνό-
μιζα ὡς ἀστεϊσμὸν, ἀλλ' ὡς τιμὴν, ὡς....

— Ὀλυμπία ἔκραξε μὲ πάλλουσαν φωνὴν ὁ Δάρκ.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου εἶχε μεταβληθῆ ἔξ ὀλοκλήρου. Ἐρχίνατο ἡ ἀκατοβολῆ ἔκ φωτὸς καὶ ζέσεως. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος ἐξήφθη καὶ ἐμαγαλύνθη. Ἐκείνη ἀντίκρουσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαθέως ἐρυθρίωσα. Ἐκεῖνος προέβη ἐν βῆμα τείνων τὰς χεῖρας.

— Μὴ ὄνειρεύομαι ; εἶπε πνευστιῶν.

Αἱ ἀπρομελέτητοι πράξεις μὰς εἶνε ἀλόγιστοι. Ἡ Ὀλυμπία δὲν ἤξευρε πῶς συνέβη. Ἀκόμη ὀλιγώτερον ἤκουε τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τὰ περὰ πονα τῆς μητρὸς της. Εἰξευρε μόνον ὅτι εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κέππελ Δάρκ, καὶ ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἐφίλησε.

Ἐὰν τῆς προέλεγέ τις δέκα λεπτά πρὶν ὅτι τοιοῦτόν τι ἠδύνατο νὰ συμβῆ, θὰ ἠγανάκτει. Ὅπως συνέβη, τῆς ἐφάνη ἀλλοκότως εὐάρεστον.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπηλλάγη καὶ ἔλαβε τὴν ἀναπνοήν της.

— Ποῖος σὰς εἶπε τὴν ἱστορίαν ταύτην δι' ἐμέ; ἠρώτησεν.

— Ὁ ἐξάδελφός σας Χάρρυ ὁ ἴδιος! ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τὸν εἶδον τὴν περασμένην νύκτα καὶ τὸν ἠρώτησα ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς εἶπω ὅτι σὰς ἀγαπῶ. Μοῦ εἶ-

πεν ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται, διότι ἐσκόπευε νὰ σὰς νυμφευθῆ ὁ ἴδιος. Ἐθύμωσα τόσο, ὥστε ἠμποροῦσα νὰ τὸν φονεύσω, καὶ ἔκτοτε...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε παράδοξος φωνή, προερχομένη ἐκ τινος ἀνθρώπου σκαιοῦ, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικὰ, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας. Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου Δάρκ;

— Μάλιστα· ἀλλὰ δὲν εἶνε δεκτοὶ ἐπισκέπται τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Κέππελ, κινῶν τοὺς βραχίονας. Ἐλάτε ἄλλην φασάν, ἂν ἀγαπᾶτε. Ἐχω ὀμιλίαν.

Ταῦτα λέγων, ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ ἀμφότεροὶ ἐμειδίασαν ἀπὸ κρυφὴν χαρὰν.

— Λυποῦμαι πολὺ· ἀλλ' εἶσθε ὁ κύριος Δάρκ, Κέππελ Δάρκ; ἐπέμεινεν ὁ ξένος, προβαίνων δύο βήματα ἔσω τοῦ θαλάμου.

— Ἐγὼ εἶμαι· τί ἀγαπᾶτε; ἀτήντησεν ὁ τεχνίτης, προβαίνων ἐπίσης μετὰ μορφασμοῦ. Σὰς εἶπα, ἔχω ἀσχολίαν· τοῦτο δὲν ἀρκεῖ;

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εἴμπορέσετε νὰ τὴν τελειώσετε εἰς τὴν παροῦσαν στιγμὴν, κύριε Δάρκ, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, σταθεῖς τῶρα ἐντὸς μήκους τοῦ βραχίονος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἔχω κάποιαν πολὺ ἰδιαιτέραν ὑπόθεσιν μαζὺ σας, προσέθηκε ταπει-

νώσας τὴν φωνήν. Ἴσως τὸ καλλίτερον θὰ εἶνε νὰ παρακαλέσετε τὰς κυρίας ν' ἀποσυρθοῦν· δυνατὸν νὰ μὴν τοὺς καλοφανεῖ, καταλαμβάνετε;

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε! ἀνέκραξεν ὁ Κέππελ. Ἄλλ' ὑποπτεύω ὅτι θὰ ὑποπέσητε εἰς κανὲν λάθος. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κρύψω ἀπὸ τὰς κυρίας ταύτας ἢ ἀπὸ τὸν καθένα. Τί ἐπιθυμεῖτε. Ὁμιλήσατε φανερά.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Δάρκ, εἶπεν ὁ ἄλλος ἐξάγων ἔγγραφον ἀπὸ τὴν τσέπην. Ἔχω ἔνταλμα συλλήψεως διὰ σᾶς.

— Πῶ πῶ! ἔκαμεν ἡ κυρία Ρέιβν. Πηγαίνωμεν, Ὀλυμπία;

Ὁ Κέππελ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκάγχασεν.

— Ἐνταλμα συλλήψεως δι' ἐμέ! ἐπανέλαβε. Θὰ ἐπήρατε λάθος. Δὲν χρεωστῶ εἰς κανένα τίποτε. Ὅφείλετε νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην.

— Δὲν εἶνε ἀπόφασις διὰ χρέη, κύριε Δάρκ, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ ἕενος. Εἶνε σοβαρὸν πρᾶγμα, κύριε· δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἶνε σοβαρώτερον. Γνωρίζετε τὸν κ. Χάρου Τρέντ, ἢ ὄχι;

— Μάλιστα.

— Τὸν εἶδατε τελευταῖον, ἀλήθεια.

— Τὸν εἶδα χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ καινούργιο σπίτι του. Καὶ τί μὲ τοῦτο;

Ὁ ξένος προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ αὐτόν :

— Ὁ κ. Γρέντ εὐρέθη νεκρὸς εἰς τὴν βιβλιοθήκην του σήμερον τὸ πρωῒ, εἶπε βραδῆως ὁμιλῶν. Μάχαιρα τοῦ εἶχε διαπεράσει τὴν καρδίαν· ἰαπωνικὸν ἐγχειρίδιον μὲ ἐγγλυφον λαβὴν. Καὶ εἶνε καθήκόν μου νὰ σᾶς συλλάβω ἐπὶ ὑποψία φόνου.

Ὁ Δάρκ ὠχρίασε καὶ εὐθύς κατόπιν ἠρρυθρίασεν. Ὁ δημόσιος λειτουργὸς τὸν παρεφύλαττεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, καὶ τώρα δεύτερος λειτουργὸς ἐφάνη εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας. Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ θαλάμου ἡ κυρία Ρεῖβν εἶχε πέσει εἰς κητέκλαν καὶ ἐξέπεμπεν ὑστερικὰς κραυγὰς. Ὁ Δάρκ ἐστράφη βραδῆως ἐωσότου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπεσαν ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας, ἣτις εἶχε μείνη ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

— Τὸ πιστεύετε ; τῆς εἶπεν.

— Ὁχι ! ἀπήντησεν ἐκαίνη μὲ συγκεκομμένην φωνήν.

— Τότε μὴ σᾶς μέλη διὰ τὰ λοιπά. Εἶμαι ἀθῶος. Πάρετε τὴν μητέρα σας στὸ σπίτι.

— Ἐκαίνη προέβη ἐνώπιόν του μὲ τοὺς βραχίονας ὀρεγομένους, ἀλλ' αὐτὸς ἔσεισε τὴν χεῖρά του.

— Ὁχι, ἐνόσφ εἶμαι ὑποπιος εἶπε. Τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἐρχετι εἰς

παράδοξον ὥραν, ἀλλὰ χαίρω διότι ἐννοήσαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— "ὦ, εἶνε ὕβρις ! ἔκραξεν ἐμπαθῶς ἐκείνη, κρατοῦσα πρὸς ἀλλήλας τὰς χεῖρας. Σεῖς ὑποπτος φόνου, σεῖς ἐφρονεύσετε ἐκεῖνον ! Ποτέ δὲν τὸ ἔλαμε ! ἐξηκολούθησε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν ἀποτεινομένη. Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβετε. Τὸν ἀγαπῶ.

— "Ἐχω διαταγὰς, μίς, ἀπήντησε μετὰ στεναγμοῦ ὁ ὑπάλληλος, παρουσιάζων ζεῦγος χειροπεδῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι θ' ἀποδειχθῆ ἀθῶος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τύπους. Κρατήσατε τὰ χέρια σας, ἂν ἀγαπάτε κύριε.

— Δὲν χρειάζονται αὐτὰ. εἶπεν ὁ Δάρκ με ἀκούσιον ρίγος. Δὲν θὰ δοκιμάσω νὰ φύγω. Εἶνε συμφέρον μου νὰ ὑπάγω, καθὼς εἶνε συμφέρον σας νὰ μὲ πιάσετε.

— Ἐλάτε, κύριε, χάνομεν καιροί ! ἀνεφώνησεν ὁ ἄλλος, ἀποτόμως. Ἐδῶ, Τῶμ !

Ὁ δεῦτερος ὑπάλληλος ἐπλησίασε, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ δεσμὰ ἦσαν περὶ τὰς χεῖρας τοῦ Δάρκ.

— Ἡ ἀνάκρισις εἶνε διὰ σήμερον, καὶ τόσον καλλίτερα, θὰ περάσετε ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ εἰς δέκα ἡμέρας θὰ ἔχετε καταδικασθῆ, ἐὰν δὲν

σᾶς ἀθωώσουν. Βαδίζετε ἔξω, κύριε. Χαί-
ρετε, κυρίαί.

Καὶ ἡ Ὀλυμπία εἶδε μὲ φρίκην τὸν ἐρα-
στήν της ἀπαγόμενον ἐκ τῆς οἰκίας.

ΚΕΦ. Γ'.

Δίκη καὶ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς μας εἶνε νὰ μὴ βαρύνω-
μεν τὸν ἀναγνώστην μὲ περιττὰς λεπτο-
μερείας, μόνον τὴν οὐσίαν τῶν περιγραφῶν
τῶν ἡμερησίων περὶ τοῦ ἐγγλήματός θ' ἀ-
ναφέρωμεν ἐδῶ.

Οἱ πραγματογνώμονες τῆς ἀνακρίσεως
εὗρον ὅτι ὁ Χάρρυ Τρέντ ἐδολοφονήθη τὴν
νύκτα τῆς 25 Φεβρουαρίου, ἢ τὴν πρωίαν
τῆς 26 Φεβρουαρίου 1870, διὰ μαχίρας
ἢ ἔγχειριδίου, διὰ χειρὸς τοῦ Κέππελ Δάρν,
καλλιτέχνου καὶ προσωπογράφου. Ἡ ὑπό-
θεσις ἐφέρθη τάχιστα ἐνώπιον τοῦ δικα-
τωικοῦ συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε βού-
λευμα κατὰ τοῦ κατηγορουμένου. Εἶχε πα-
ραπεμφθῆ εἰς δίκην καὶ ἐν τῷ μεταξὺ εὐ-
ρίσκετο εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Τύμβων.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιφερείας ἀνήγ-
γειλεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ προβῆ εἰς τὴν
δίκην διὰ μιᾶς, καὶ ὁ κ. Βάνουϊκ, ὁ δικη-
γὸρος τοῦ κατηγορουμένου, ἀπήντησεν ὅτι

οὐδὲν πρόσκομμα θὰ παρεμβληθῆ ἐκ μέρους τῶν. Ἐπομένως, μετὰ μίαν ἡμέραν δακτυληθεῖσαν πρὸς καταρτισμὸν συμβουλίου τῶν ἐνόρκων, ἡ δίκη ἤρχισε. Θὰ συνοψίσωμεν τὰς καταθέσεις κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῶν συμβεβηκότων.

Ἡ κυρία Σάλλυ Μάτσιν, ἣτις προσῆλθε μχυροφορεμένη, ἐπροξένησεν αἰσθησιν εἰς τὸ δικαστήριον εἰποῦσα ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομά της ἦτο τῶρα κυρία Χάρρυ Τρέντ, χήρα τοῦ τεθνεῶτος, καθόσον εἶχε νυμφευθῆ τοῦτον κρυφίως ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος 1869. Χάριν τοῦ γάμου τούτου, ὁ Τρέντ εἶχε κτίσει τὴν νέαν οἰκίαν του. Ἡρωτήθη νὰ εἴπῃ τὸν λόγον τῆς τηρηθείσης μυστικότητος, ἀλλ' ἡ ἐρώτησις προὔκλεσεν ἀντιρρήσεις, καὶ αἱ ἀντιρρήσεις ὑπεστηρίχθησαν. Πιστεύει, εἶπεν, ὅτι λαμβάνεται πρόνοις περὶ αὐτῆς ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ μακαρίτου συζύγου της, ἀλλὰ δικθήκη δὲν εὑρέθη μέχρι τοῦδε. Προσέθηκεν ὅτι ὁ Τρέντ εἶχε πῖει το τσάϊ εἰς τὴν οἰκίαν της εἰς τὴν 18ην Δυτικὴν ὁδὸν τὸ ἀπόγευμα πρὸ τοῦ φόνου, καὶ ὅτι τότε συνενοήθησαν νὰ ἐκδώσωσιν ἀμέσως προσκλήσεις δι' ὑποδοχὴν ἐν τῇ νέᾳ οἰκίᾳ, ὅτε θὰ ἐγένετο καὶ ἡ δημοσίαι ἀναγγελία τοῦ γάμου των. Ὅταν ἐχωρίσθησαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο ὑγιὲς καὶ εὐθυμὸς.

Ἡ κυρία Ἀλίκη Ρέιβυ, κληθεῖσα ἀργότερα εἰς τὴν δίκην ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως, ἐμαρτύρησεν ὅτι ὁ Χάρρυ Τρέντ τὴν εἶχε πληροφορήσει ἐμπιστευτικῶς ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν κηδευομένην του Ὀλυμπίαν Ρέιβν, θυγατέρα τῆς μάρτυρος, ἀλλ' ὅτι κατ' αἵτησίν του, ἡ μάρτυς εἶχε τηρήσει τὴν κόρην της, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σχεδίου τούτου. Ἐρωτηθεῖσα καὶ πάλιν ἐδήλωσεν ὅτι ὁ κ. Τρέντ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἔπαυσε νὰ δίδῃ ἐτησίως ποσὸν ὀκτώ χιλιάδων ταλλήρων, καὶ ὅτι τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι, ἅμα ἤθελεν ἀποπερατωθῆ ἡ νέα οἰκία, θὰ ἔκαμε προτάσεις εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ ἂν τὸν ἐδέχετο, θὰ ἐλάμβανεν ἀμφοτέρως ἐκεῖ νὰ συγκατοικῶσι μετ' αὐτοῦ. Εἰς τρίτην ἐξέτασιν, ἡ μάρτυς εἶπεν ὅτι ὁ κ. Τρέντ εἶχε δηλώσει πῶς θὰ διέθετε τὴν οἰκίαν του ἢ τὴν φιλοξενίαν του ἐὰν ἡ Ὀλυμπία τὸν ἀπεποιεῖτο. Ἡ Ὀλυμπία αὐτὴ κληθεῖσα ὑπὸ τῆς κατηγορίας, κατέθεσεν ὅτι δὲν ἔλαβε ποτὲ νύξιν ὅτι ὁ προστάτης της ἐσκόπει νὰ τὴν νυμφρευθῆ, καὶ ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ποτὲ δὲν θὰ ὑπκνδρευέτο, καίτοι τὸν ἠγάπα ἄλλως πολὺ. Κατὰ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς μαρτυρίας ταύτης ἠγέρθησαν ἀντιρρήσεις.

Ὁ Ράνδαλλ Μόρρις, πρωτοῦπάλληλος

τοῦ Τρέντ, κατέθεσεν ὅτι εἶχε συνδειπνήσει εἰς τὴν λέσχην μετὰ τοῦ Τρέντ τὴν ἐσπέραν τοῦ φόνου. Εἶχον συζητήσει σπουδαίαν τινὰ ἐμπορικὴν ὑπόθεσιν σχετικῶς μὲ μεγάλην τινὰ παραγγελίαν κοσμημάτων περιμενομένην ἐκ μέρους ξένου ἀνταποκριτοῦ, προσέθηκεν ὅτι οὐδεμίαν εἰδήσιν περὶ τῆς παραγγελίας ταύτης εἶχεν ἀκουσθῆ ἔκτοτε· ἀλλ' ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ξένος ἀνταποκριτὴς εὐρίσκετο εἰς Παρισίους, ἐνόμισαν ὅτι αἱ ἐχθροπραξίαι αἱ ὑπάρχουσαι μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας ὑπῆρξαν ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐγκαταλειφθῆ τὸ σχέδιον τῆς ἀποστολῆς τῶν κοσμημάτων. Ὁ κ. Τρέντ, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπῆλθε τῆς λέσχης, λέγων ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀνω πόλιν. Ἐφαίνετο καλῶς ἔχων καὶ φαίδρος.

Ὁ Τζὼν Σίμφων, πρῶτον στρατιώτης, κατέθεσεν ὅτι εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ γνωριμίαν μὲ τὸν κ. Τρέντ, καὶ ὅτι ὑπηρετεῖ τελευταῖον ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του ὡς ἐπιστάτης τῆς νεοδμήτου οἰκίας. Ὁ κ. Τρέντ συχνὰ ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μόνος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμεινε νὰ διανυκτερεύσῃ, ἕως τὰς 25 Φεβρουαρίου. Εἶχον ἔλθῃ τὴν νύκτα ἐκείνην περὶ τὰς ἑννέα, καὶ εἶχον ἀναβῆ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἦτο μόνος καὶ δὲν ἐφαίνετο νὰ περιμένῃ ἐπισκέπτας.

Θὰ διακόψωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν μαρ-
 τυρίαν τοῦ Σίμφωνος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ
 διὰ νὰ παραθέσωμεν τὴν κατάθεσιν τοῦ
 Πῆτερ Φέργοσον, θυρωροῦ τῆς ὁμοσπονδια-
 δῆς Λέσχης, ὅτι, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν
 τῆς νυκτὸς τῆς 25 Φεβρουαρίου ἕνας κύ-
 ριος εἰπὼν ὅτι ὀνομάζεται Κέππελ Δάρκ,
 προσῆλθεν εἰς τὴν λέσχην καὶ ἐζήτησε τὸν
 κ. Χάρρου Τρέντ. Ὁ Φέργοσον τοῦ εἶπεν ὅτι
 δὲν ἦτο μέσα, ἀλλ' ἐρωτηθεὶς περιπλέον
 ὑπὸ τοῦ κ. Δάρκ, εἶπεν ὅτι, καθ' ὅσον
 γνωρίζει, ὁ κ. Τρέντ δυνατὸν νὰ ἐπῆγε
 πρὸς τὰ ἄνω τῆς πόλεως, διὰ νὰ ρίψη
 βλέμμα εἰς τὴν νέαν οἰκίαν του. Ὁ κ.
 Δάρκ ἀνεχώρησε τότε, ὁ Φέργοσον πικρετή-
 ρησεν ὅτι ἐκράτει τι τυλιγμένον εἰς χερτίον
 εἰς τὴν χεῖρά του.

Διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σίμφωνα,
 εἶπεν ὅτι εἰς τὰς δέκα καὶ μισὴν περίπου
 εἶχεν ἀκούσει ἤχον κώδωνος εἰς τὴν θύραν
 τῆς νέας οἰκίας, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἶ-
 δε τὸν κατηγορούμενον, Κέππελ Δάρκ, ὅ-
 στις ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν κ. Τρέντ διὰ σπου-
 δαίαν ὑπόθεσιν, εἶχεν εἰς τὴν χεῖρά του
 μακρὰν δεσμίδα χάρτου. Ὁ μάρτυς τὸν
 εἰσήγαγέ, κ' ἐκεῖνος ἀνέβη τὴν κλίμακα.
 Πόσῃν ὥραν ἔμεινεν ὁ μάρτυς δὲν εἰξεύρει,
 διότι δὲν τὸν ἤκουσε νὰ καταβῆ. Εἶτα ὁ
 μάρτυς περιέγραψε πῶς εὔρε τὸν Τρέντ

κείμενον εἰς τὸ πάτωμα τοῦ θαλάμου τῆ ἐπομένην πρωΐαν μὲ μάχαιραν εἰς τὰ νῶτα. Ὁ μάρτυς δὲν εἰσήγαγεν ἄλλον ἀπὸ τὸν Δάρκ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν νύκτα ἐκείνην.

Τὸ ἐγχειρίδιον προσήχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σίμφωνος. Ἦτο ἰαπωνικῆς κατασκευῆς, πολὺ κοπτερόν, μὲ περίεργον σμιλευτὴν λαβὴν.

Ἡ κυρία Σίμφωνος, κληθεῖσα ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν, ἐμαρτύρησεν ὅτι μεταξὺ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας καὶ τοῦ μεσονυκτίου τῆς 25 Φεβρουαρίου, ἐνῶ αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς κλίνης, τοῦ συζύγου της κρυμμένου ἐνθυμήθη ὅτι ἄφησεν ἐν κηρίον ἀναμμένον εἰς ἓνα τῶν ἄνω θαλάμων τῆς οἰκίας. Ἐφοβήθη ἐνδεχομένην πυρκαϊάν, κ' ἐφόρεσε τὸ φουστάνι της καὶ ἀνέβη τὴν σκάλαν διὰ νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον, ἐνῶ διήρχετο ἔξωθεν τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης, ἔρριψε βλέμμα, ἔσω, διότι ἡ θύρα ἦτο ἡμικλειστος, καὶ εἶδε τὸν Χάρρυ Τρέντ καὶ ἓνα ἄλλο κύριον συνομιλοῦντας. Ὁ ἄλλος κύριος ἦτο κοντός, πολὺ κοντότερος ἀπὸ τὸν κ. Τρέντ καὶ εἶχε μαῦρο γένειον ἢ φαβορίτικας. Μόνον ἐν παρόδῳ τὸν εἶδεν ἵστατο μᾶλλον πλαγίως πρὸς αὐτήν. Δὲν τῆς ἐφάνη ὅτι ἐκάθητο, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῇ ὅτι ἦτο ὀρθός. Ἦτο βεβίχ ὅτι εἶδε τρίγας περὶ τὸ πρόσωπόν του. Δὲν

ὠμοιάζε ποσῶς μὲ τὸν κατηγορούμενον. Δὲν ἠδύνατο αὐτὴ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εὑρέθη εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ κατάθεσις τῆς κυρίας Σίμφωνος ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ἔχον βαρύτητά τινα ὑπὲρ τοῦ Δάρκ· ἀλλ' ἡ γηραιὰ κυρία ἐξησθένησεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν τοῦ εἰσαγγελέως ἐξέτασιν.

Ὁ Δανιὴλ Πάρκερ, ἀστυνομικὸς κλητὴρ φρουρῶν ἐγγὺς τῆς οἰκίας τὴν πρωίαν τῆς 26 Φεβρουαρίου, ἐμαρτύρησεν ὅτι προσε- κλήθη ὑπὸ τοῦ μάρτυρος Σίμφωνος εἰς τὰς ἑξ καὶ τέταρτον πρὸ μεσημβρίας, καὶ περι- ἔγραψε τὴν θέσιν ἐν ἣ εὔρε τὸ σῶμα. Ἀροῦ ἐπεθεώρησε διὰ βραχέων τὴν θέσιν καὶ τὸν τόπον, ἐζήτησε συνδρομὴν καὶ συνενοήθη μὲ τὸν ἀστυνόμον τοῦ τμήματός του.

Ὁ Φράγκ. Μόνρο, ὑπάλληλος τῆς δη- σίας ἀσφαλείας, εἶπεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἀνε- φέρθη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀσφαλείας τὴν πρωίαν τῆς 26 Φεβρουαρίου, καὶ ὅτι αὐτὸς διετάχθη νὰ ἐρευνήσῃ. Ὑπῆρχε κιβώτιόν τι ἐν τῇ νεοδημητῶ οἰκίᾳ. Ἦτο ἀνοιχτὸν καὶ περιεῖχεν ἔγγραφα. Ὑπὸ τίνος ἠνοιχθῆ καὶ ἂν ἔγγραφά τινα ἢ πολύτιμα εἶδη ἀ- φηρέθησαν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ὑπῆρχε. Τὰ παράθυρα τοῦ θαλάμου ἦσαν κλειστὰ καὶ μανδλωμένα· δὲν ὑπῆρχέ που σημεῖον ρή- ξεως καὶ βιαίας εἰσόδου. Κατὰ τὰς πλη- ροφορίας τὰς ὁποίας ἔλαβεν, ἐπίστευεν ὅτι

ὁ κατηγορούμενος, Κέππελ Δάρκ, ἦτο ὁ τελευταῖος ὅστις συνέτυχε μὲ τὸν Τρέντ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου. Ἐλαβεν ἔνταλμα διὰ τὴν σύλληψίν του, καὶ προσήλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, εἰς τὴν 23ην Δυτικὴν ὁδὸν, εἰς τὰς ἑνδεκα παρὰ δέκα π. μ. τῆς 26 Φεβρουαρίου. Ὁ κατηγορούμενος εὐθὺς πρὸ τῆς συλλήψεώς του ἠκούσθη νὰ εἴπῃ κάτι τι ὡσάν περὶ φόνου τοῦ τεινεῶτος. Ἀλλὰ συλληφθεὶς, ἐφώνασεν ὅτι εἶνε ἀθῶος.

Ἡ Ὀλυμπία Ρέιβν ἔδωκε τὴν κατάθεσίν της πολὺ ἡρέμως καὶ σαφῶς. Εἶχε γνωρίσει τὸν κατηγορούμενον ἀπὸ ἔτους. Εἶχεν ἀναθέσει αὐτῷ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα της, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ δῶρον εἰς τὸν ἀποθανόντα. Ἡ 26η Φεβρουαρίου ἦτο ἡ ἡμέρα ἢ ὀρισθεῖσα διὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν. Ἐφθασε μετὰ τῆς μητρὸς της εἰς τὸ ἐργαστήριον εἰς τὰς δέκα καὶ μισήν. Ὁ κατηγορούμενος τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κ. Τρέντ τοῦ εἶχεν εἴπῃ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ὅτι ἐμελέτα γάμον μετ' αὐτῆς. Αὕτη ἠρνήθη τὴν ἀλήθειαν τούτου, καὶ ἡ ἄρνησίς της ἐπέφερε τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτος τοῦ κατηγορουμένου πρὸς αὐτὴν, τὸν ὁποῖον συνεμερίσθη αὕτη. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλθων ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀνακρίσεως τὸν συνέλαβε.

Ἐρωτηθεῖσα καὶ πάλιν, κατέθεσεν ὅτι εἶχεν ἰδεῖ συχνὰ ἐν ἰαπωνικὸν ἐγχειρίδιον, ὅμοιον μὲ τὸ κατατεθειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὑποδίκου. Τὸ εἶχε θαυμάσει μεγάλως. Δὲν εἶχε παρατηρήσει τίποτε εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κατηγορουμένου, τὸ ὅποῖον νὰ ἀπέδῃ πρὸς τὴν πλήρη ἀπὸ τῆς κατηγορίας ἀθωότητά του. Τὸν ἐπίστευεν ὅλως ἀνίκανον πρὸς τοιοῦτον ἔγκλημα.

Ἡ κυρία Ρεϊόν, ἀνακληθεῖσα, εἶπεν ὅτι τῆς εἶχε φανῆ, ὅτι ὁ κ. Δάρκ ἐφέρθη πολὺ ἀλλόκοτα τῆς πρώην τῆς 26 Φεβρουαρίου. Ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ ἔξαλλος καὶ ἦτο βίαιος τοὺς τρόπους. Τὸν εἶχε νομίσει μεθυσμένον.

Ὁ δόκτωρ Τάυλορ κατέθεσε περὶ τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ χαρακτηῖρος τοῦ τραύματος τὸ ὅποῖον ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ φονευθέντος. Ἡ λεπίς εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸν ἀριστερὸν πνεύμονα καὶ εἶχε φθάσει εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ πληγὴ πρέπει νὰ κατηνέχθη ὑπὸ προσώπου ἰσταμένου ὀπισθεν τοῦ θύματος. Δὲν ὑπῆρχε σημεῖον πάλης. Ὁ θάνατος πρέπει νὰ ἐπῆλθεν ἀναρπαιῶς.

Διάφοροι μάρτυρες κατέθεσαν περὶ τῆς καλῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ὑποδίκου, καὶ περὶ τῆς προτέρας καλῆς δικηγωγῆς του.

Ὁ κ. Βάνουικ, λαθῶν τὸν λόγον ὅπως

συνηγορήσει, ανεγνώρισεν ὅτι ὁ κατηγορού-
 μενος εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τρέντ
 τὴν νύκτα τοῦ φόνου· ἀλλ' ἰσχυρίσθη ὅτι
 ἀπῆλθε πρὸ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας. Εἶχεν ὑ-
 πάγει διὰ νὰ αἰτήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ
 κ. Τρέντ, ὅπως ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν Ὀ-
 λυμπίαν Ρείβν. Ὁ κ. Τρέντ ἠρνήθη καὶ
 συνάμα παρετήρησεν ὅτι προϋτίθετο νὰ τὴν
 νυμφευθῆ αὐτός. Ἡ δήλωσις αὕτη, ἣτις
 ἐπεβεβαιώθη διὰ τῆς μαρτυρίας τῆς κυρίας
 Ρείβν, μάρτυρος τῆς κατηγορίας, ἀπεδεί-
 κνυεν ὅτι ὁ τεθνεὺς ἦτο ἄνθρωπος χαλάρως
 ἠθικῆς· διότι ἀπεδείχθη ἤδη ὅτι εἶχε νυμ-
 φευθῆ συγχρόνως καὶ ἄλλην γυναῖκα. Ἄν-
 θρωπος εὐλαφρῶς ἠθικῆς εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ
 ἔχη ἐχθρούς, καὶ τοιοῦτους ἐχθρούς, οἷοι εἶνε
 πιθανόν νὰ μελετήσῃ τὸν ὄλεθρόν του.
 Ἐκτὸς τούτου, ὁ κ. Τρέντ ἦτο ἔμπορος
 ἀδαμάντων· ἦτο γνωστὸν ὅτι εἶχε συχνὰ
 εἰς τὴν κατοχὴν του πολυτίμους λίθους ἀ-
 πείρου ἀξίας· εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ φο-
 νευθῆ ἐκ τοιαύτης ἀφορμῆς· ἀλλ' οὐδ' ἰσχυ-
 ρίσθη τις ὅτι τοιαύτη θὰ ἦτο ἡ ἀφορμὴ τοῦ
 φονέως. Πράγματι, οὐδαμῖα πείθουσα ἀφορ-
 μὴ ὑπεδείχθη, διότι τὸ νὰ μάθῃ τις ὅτι
 ἔχει ἀντίζηλον εἰς τὸν ἔρωτα γυναικὸς, δὲν
 εἶνε βεβαίως ἀφορμὴ. Καὶ ὄχι μόνον ἡ κοι-
 νωνικὴ θέσις καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ φονέως
 ἦσαν ἀσυμβίβαστα πρὸς τοιοῦτον ἐγκλημ.,

ἄλλ' ἢ διαγωγὴ τοῦ τὴν παραμονὴν τοῦ
 φόνου δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ μὲ ἔνοχον
 σκοπὸν. Εἶχεν εἶπῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του
 εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς λέσχης, καὶ εἶχεν ἀ-
 φήσει αὐτὸν μὲ τὴν φανεράν πρόθεσιν νὰ ὑ-
 πάγῃ νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Τρέντ εἰς τὴν οἰ-
 κίαν του. Καὶ πάλιν εἶπε τὸ ὄνομά του εἰς
 τὸν ἐπιστάτην Σίλφωνα. Οἱ ἄνθρωποι οἱ
 μελετῶντες φόνον δὲν πράττουσι κατ' αὐτὸν
 τὸν τρόπον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐγγχειρίδιον, ὁ
 κατηγορούμενος πικρῶς ἀπολόγησεν ὅτι
 εἶνε ἰδιῶν του. Τὸ εἶχε λάβει μαζύ του
 εἰς τοῦ κ. Τρέντ τὴν νύκτα ἐκείνην δι' ἰδι-
 αίτερον λόγον, ὅστις φύσει μὲν δὲν ἦτο ἐ-
 πιδεκτικὸς ἀπαδείξεως, ἄλλ' ἢ ἀπλότης τοῦ
 ὁποίου ὀφείλει νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὴν πί-
 στιν τῶν ἐνόχων. Ἡ Μὲς Ρεϊθὸν εἶχε θαυ-
 μάσει τὸ ἐγγχειρίδιον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του
 καὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ
 τὸ δωρήσῃ εἰς αὐτήν. Τὸ ἔλαβεν ἐπομένως
 μαζύ του τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, σκοπὸν ἔ-
 χων, μετὰ τὴν συνέντευξίν του μὲ τὸν κ.
 Τρέντ εἰς τὴν λέσχην, νὰ ἐπισκεφθῇ οἰκάδε
 τὴν Μὲς Ρεϊθὸν καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ. Ἀλλὰ
 παρὰ προσδοκίαν δὲν εὔρε τὸν κ. Τρέντ
 εἰς τὴν λέσχην, καὶ πάλιν παρὰ προσδο-
 κίαν, ὁ κ. Τρέντ ἀπεποιήθη τὴν συγκητά-
 θεσίν του εἰς τὸ αἶτημα αὐτοῦ. Ἐν τῇ θλί-
 ψει του καὶ τῇ ἀπροσεξίᾳ του εἶχε λησμο-

νήσει νὰ λάβῃ μαζί του τὸ ἐγχειρίδιον (τὸ ὅποτον ἐκράτει τυλιγμένον εἰς χαρτίον). Εἶ-
 χεν ἀπέλθει ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Τρέντ εἰς
 τὸ ἴδιον σπουδαστήριόν του, κ' ἐκεῖ διήλθε
 τὴν νύκτα· τοῦτο θὰ ἤρκει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ
 ἄτακτον καὶ ἐξάλλον τῆς ὄψεώς του τὴν
 ἐπομένην πρωΐαν. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ φονεὺς
 θὰ ἔφυγε· καὶ βεβαίως ἐπίσης δὲν θ' ἄφη-
 νεν ὀπισθὲν του τοιοῦτον πειστήριον οἷον τὸ
 ἄτυχον ἐκεῖνο ἐγχειρίδιον. Ἀφ' ἐτέρου ἁ-
 ληθῆς φονεὺς, ὁ μεταχειρισθεὶς τὸ ἐγχειρί-
 διον, εἶχε τὸν ἰσχυρότερον λόγον διὰ νὰ τὸ
 ἀφήσῃ εἰς τὸ τραῦμα, διότι οὕτω πράξας
 ἀπεμάκρυνε τὴν ὑπόψιν ἀφ' ἑαυτοῦ. Καὶ
 ποῖος ἦτο ὁ ἀληθῆς φονεὺς; Ἀναμφιβόλως
 ὁ κοντὸς ἄνθρωπος μὲ τὰ μαῦρα γένεια, τὸν
 ὅποτον εἶχεν ἰδεῖ ἡ κυρία Σίμφων μεταξὺ
 τῆς 11 καὶ τοῦ μεσονυκτίου. Ἡ παρουσί-
 α τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ δὲν ἐξηγήθη. Καὶ
 ὅμως ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τῆς παρουσίας
 του ἐδόθη ὄρκος· καὶ τὸ γεγονός ἐκεῖνο ἦτο
 ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγο-
 ρουμένου. Καὶ διὰ τοὺς ἐνόρκους τὸ νὰ ἐκ-
 φέρωσιν ἐτυμηγορίαν κατὰ τοῦ κατηγο-
 ρουμένου θὰ ἦτο ὡς νὰ προσθέσωσι δεῦτερον
 φόνον εἰς τὸν ἕνα τὸν διαπραχθέντα ἤδη.
 Ἄς εὔρεθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μαῦρα γένεια,
 καὶ τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου τοῦ Χάρρυ
 Τρέντ θὰ διαλευκνωθῇ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιφερείας, αἰτήσας νὰ ἐκδοθῆ ἑτυμηγορίχ ἐγκρίτιον τοῦ κατηγορουμένου, εἶπεν ὅτι πολὺ θὰ ἔχαιρεν ἂν ὑπῆρχον κρείττονες ἀποδείξεις ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του. Ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπῆρξεν ὑπεράσπισις. Ὁ συνήγορος παρεδέχθη τὴν παρούσιαν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν οἰκίαν· παρεδέχθη τὴν κατοχὴν τοῦ ἐγχειριδίου· παρεδέχθη τὴν ἀντιζηλίαν περὶ τοῦ ἔρωτος γυναικός· ἀπεδείχθη δὲ καὶ τὸ γεγονός ὅτι οὐδεὶς ἄλλος εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅσον ἀφορῆ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κατηγορουμένου περὶ τοῦ ἐγχειριδίου, καὶ ἂν ἦσαν θέμα νομικῆς ἀποδείξεως, ἦσαν ὅλως ἐπιπόλαια καὶ γελοῖα. Οὐδεὶς φρόνιμος ἄνθρωπος θὰ τὰς ἐπίστανε πρὸς στιγμὴν· καὶ ἂν ἐπίστανοντο, οὐδόλως θὰ ἐπέφερον διαφορὰν εἰς τὴν πιθανότητα τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀποδείξεων ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Σίμφων ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς περιφερείας πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ ἐπιθυμῆ νὰ μειώσῃ ὅσον δῆποτε βάρος δυνατὸν νὰ ἔχη τοῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐνόρκων. Ἀλλὰ νομίζει ὅτι τὸ βάρος τοῦτο εἶνε ἐλάχιστον. Ἡ γηραιὰ κυρία εἶχεν ἀποκοιμηθῆ καὶ ἦτο ἀκόμη μισοξυπνητῆ, ὅταν ἀνέβη

τὴν κλίμακα. Εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι κάποιος ἦτο πικρὸν διὰ τῆς σχισμῆς μιᾶς θύρας, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι ἦτο βραχύσωμος ἄνθρωπος μὲ γένειον. Ἀλλὰ δυνατὸν νὰ ἦτο κηθήμενος, καὶ μία σκιά δυνατὸν νὰ τῆς ἐφάνη ὡς γένειον. Οἱ ἑνορκοὶ θὰ πικρετήρησαν ὅτι ἡ κυρία Σίμφων, ὅταν προσῆλθεν ὡς μάρτυς, ἐφόρει γυαλιὰ. Βεβηκίως δὲν θὰ ἐφοροῦσε τὰ γυαλιὰ της, ὅταν ἐπλάγιασε, οὔτε θὰ τὰ ἐφόρεσε διὰ ν' ἀναβῆ τὴν κλίμακα, ὅπως σβύση ἐν ἀναμμένον κηρίον. Ἐπομένως αὐτὸ τὸ βλέμμα της διὰ τῆς σχισμῆς μιᾶς θύρας θὰ ἦτο πολὺ τυφλὸν βλέμμα τῶντι. Ἀλλὰ περιττὸν ν' ἀναπτύξῃ τις περισσότερον τὸ θέμα ἢ νὰ βεβηκίῃ τοὺς ἑνορκοὺς μὲ πλειότερας λεπτομερείας. Ὅλα ἔτεινον πρὸς ἓν τέλος, καὶ τοῦτα ἦτο ἡ ἐνοχὴ τοῦ καταδίκου. Ἦτο προμερὸν ὅτι ἄνθρωπος τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς του ἐπέπεσεν εἰς τοιοῦτον βδελυρὸν ἔγλημα, ἀλλὰ οἱ ἑνορκοὶ ἔχουσι καθῆκον ν' ἀποφαινωσιν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Καὶ ἡ ἐτυμηγορία των, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον ἀξιοτίμου καὶ τιμωμένου πολίτου, θὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ἰόρκης ὑπάρχει εἰς μόνος νόμος διὰ πλουσίους καὶ πτωχοὺς, δι' εὐγενεῖς καὶ χυδαίους.

Ὁ δικαστὴς ἀνακεφαλαιῶν εἶπεν ὅτι οἱ

ἔνορκοι ὀφείλουσι νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰς νομίμους ἀποδείξεις, τὰς προσαχθείσας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Αἱ δηλώσεις τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῶν ἀφορμῶν καὶ ἐξηγήσεων τοῦ ὑποδίκου δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Δυνατὸν νὰ εἶνε ἢ νὰ μὴν εἶνε ἀληθεῖς, ἀλλ' οἱ ἔνορκοι δὲν δύνανται νὰ τὰς λάβωσιν ὑπ' ὄψιν.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ μαρτυρία ὡς πρὸς τὸν βραχυσωμὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ μαῦρον γένειον δέον ν' ἀξιωθῆ τῆς ἐπιμελοῦς προσοχῆς των. Δυνατὸν νὰ εἶνε σπουδική. Ὅλοι αἱ ἀποδείξεις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου εἶνε ἐκ περιστάσεων. Ὑπῆρξαν παραδείγματα τοιούτων ἀποδείξεων μοιραίως πεπλανημένων, ἀλλ' αἱ τοικῦται περιπτώσεις εἶνε ὡς μία πρὸς μυρίαι ἐν αἷς ὑπῆρξαν ὀρθαί, καὶ ἐνίοτε μάλιστα εἶνε προτιμότεραι ἀπὸ τὰς ἀμέσους ἀποδείξεις. Ἡ προσλαλιὰ τοῦ δικαστοῦ ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ ἀμερόληπτος, καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκείνης οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν πρὸς διάσκεψιν.

Ἡ διάσκεψις διήρκεσε δεκαοκτὼ ὅλας ὥρας. Ὅταν οἱ ἔνορκοι ἐπανῆλθον, τὸ ἀκροατήριον ἦτο σχεδὸν κενόν. Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γραμματέως, ὁ προϊστάμενος εἶπεν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία των ἦτο ἐνοχὴ φόνου εἰς δεύτερον βαθμὸν, μὴ ἀποδει-

χθείσης τῆς προμελέτης. Ἦτο, καθὼς ἐξήγησαν ἀργότερα τινὲς τῶν ἐνόρκων εἰς συνεντεύξεις μετὰ δημοσιογράφων, πράξεις γενομένη ἐν βρασιμῷ ψυχῆς ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τοῦ Τρέντ νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Δάρκ, ραγδαῖον ἀπατέλεσμα ἔριδος μεταξὺ δύο ἀνδρῶν ἐξ ἴσου ἀγαπῶντων τὴν ἰδίαν γυναῖκα.

Ὁ δικαστὴς κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ βίου.

Ἡ περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς δίκης πρότασις ἀπερρίφθη.

Ὁ κατάδικος μετεφέρθη εἰς τὰς φυλακὰς Τύμβων, καὶ ἐλήφθησαν μέτρα διὰ ν' ἀποσταλῆ εἰς τὸ Σίγγ Σίγγ τὴν ἰδίαν νύκτα.

ΚΕΦ. Δ'.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πεπρωμένου

Ἐν μικρῷ ἰδιαιτέρῳ θαλάμῳ τοῦ παλατίου τοῦ Κεραμεικοῦ, εἰς Παρισίους, δύο ἄνθρωποι ἐκάθηντο. Ὁ εἰς τούτων νεαρὸς κύριος εἰκοσιπενταετῆς περίπου, κατεῖχε μικράν τινα τράπεζαν ἐγγὺς τοῦ παραθύρου τοῦ βλέποντος πρὸς εὐρεῖαν περιτειχισμένην αὐλὴν, ὅπου φρουρὸς τις μὲ κυανοῦν χιτῶνα καὶ κοκκίνην περισκελίδα ἐτήρει τὴν θέσιν

του. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον ἔγγραφα
τινα, καὶ ὁ νεαρὸς κύριος ἠσχολεῖτο γρά-
φων περιλήψεις τοῦ περιεχομένου τούτων ὀ-
πισθεν ἐκάστου ἐγράφου, καὶ ταξινομῶν
ταῦτα κατὰ μέρος. Δεπτὴ χιὼν ἐπιπτε καὶ
ἀνελύετο ἔξω, διότι εὕρισκόμεθα εἰς τὸ τέ-
λος τοῦ χειμῶνος, κατὰ τοὺς πρώτους μῆ-
νας τοῦ 1870.

Τὸ ἄλλο πρόσωπον ἐν τῷ θαλάμῳ ἦτο
ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας. Ἦτο μεσαίου ἀναστή-
ματος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του εἶχε ζωη-
ροὺς χαρακτῆρας, καὶ εἶχεν εὐρεῖς καὶ πα-
χεῖς ὤμους. Ἦτο εὐσαρκος περὶ τὰς πα-
ρειάς, ἀλλὰ μὲ χαλαρὰν σάρκα, καὶ εἶχεν
ἀέτειον ρίνα, στοημμένον καὶ κηρωμένον μύ-
στακα καὶ ὄξυ ὑπογένειον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦ-
σαν σύνεγγυς ἀλλήλων, καὶ αἱ πυκναὶ βλε-
φάριδες πίπτουσαι ἐπ' αὐτῶν τοῦ ἔδιδον
νυσταλίαν ὄψιν· καὶ ὅμως, ἂν τοὺς ἐξήτα-
ζες προσεκτικώτερον θὰ ἐνόεις ὅτι ἦσαν ὀ-
φθαλμοὶ τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν διέφευγεν·
ἄγρυπνοι, ὄξυδερκεῖς, ἀδιαπέραστοι ὀφθαλ-
μοί. Κατὰ τὰ λοιπὰ, τὸ παράστημά του
ἔφερε τὰ σημεῖα τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἐ-
πισφαλοῦς υγείας· ὑπῆρχον βαθεῖαι γραμμικὴ
κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ μέτωπον ἦτο
ἐρρυτιδωμένον καὶ ἡ κόμη ἀραιὰ περὶ τὴν
κορυφήν. Ἦτε ὄψις καὶ ὄλον τὸ ὑποκείμε-
νόν του εἶχον κάποιαν ἀξιοπρέπειαν καὶ δύ-

ναμιν, ὡς ἀνθρώπου συνειθισμένου νὰ ὑπακούωσιν αὐτῷ οἱ ἄλλοι ἀγογγύστως. Ἐφώρα εὐρὺν μαῦρον ἐπενδύτην, λευκὸν γελέκον καὶ περισκελίδω στακτεράν. Διαγωνίως περὶ τὸ στήθος του ὑπῆρχε πλατεῖα κυανῆ ταινία. Ἐκλινεν ὀπίσω ἐπὶ τῆς καθέκλας του καπνίζων σιγχρέττον, καὶ ἐφάνετο βυθισμένος εἰς βαθεῖαν μελέτην.

Κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ νεώτερος τῶν δύο ἠγέρθη, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε. Μετὰ βραχὺν διάλογον, ἐστράφη καὶ εἶπε γαλλιστί :

— Κάποιοι εἶνε ποῦ ζητεῖ ἀκρόασιν.

— Τὸ ὄνομά του, Ραούλ; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος,

— Σολάνζ.

— Πολὺ καλὰ. Ἐρχεται κατὰ παραγγελίαν. Ἄς εἰσέλθῃ. Καὶ σὺ φίλτατε Ραούλ, ἔχεις ἄδειαν διὰ μισὴν ὥραν. Ξεκουράσου.

Ὁ νέος ὑπεκλίθη καὶ συγχρόνως ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ἐπισκέπτην, αὐτὸς δὲ ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε ὀπισθὲν τοῦ τὴν θύραν. Ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἔκαμε στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν, καὶ εἶτα ἐστάθη, μὲ τὸ καπέλλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ τὰ ὄμματα προσηλωμένα εἰς τὸ ἀδιαπέραστον πρόσωπον τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἦτο σχεδὸν πενηκοντούτης, μὲ εὐρωστον σῶμα, μὲ παχὺν

μυώδη λαιμόν, μέ μαύρην κόμην κομμένην σύρριζα, μέ πυκνάς μαύρας βλεφαρίδας καί ἄγριον μίστακα. Καίτοι ἐφόρει πολιτικά, εἶχαν ἦθος καί πρόσωπον στρατιώτου.

— Λοχαγὲ Μαυρίκιε Σολάνζ, εἶπεν ὁ ἀνὴρ ὁ καπνίζων τὸ σιγαρέττον, ἐγνωρίσθημεν μαζί πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου. Ἦσθε τότε ἀπλοῦς στρατιώτης εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον σύνταγμα. Εἶχα χάσει τὸν ὑπασπιστήν μου καί σᾶς ἐνεπιστεύθην μέιν ἀποστολὴν πρὸς τὸν στρατηγὸν Τονταίν κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρασ μακρῶς. Εἰς τὸ δρόμον ἐπληρώθητε εἰς τὸ στήθος ἀπὸ βολὴν τουφεκίου. Πρεδώσατε ὁλως τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐπεστρέψατε μέ ἀπάντησιν. Ἐγχειρίζοντες αὐτήν πρὸς ἐμέ, ἐπέσατε λιπόθυμος ἀπὸ αἰμορραγίαν. Σᾶς ἐπῆρα εἰς τὴν σκηνὴν μου καί ἀνέθεσα τὴν νοσηλείαν σᾶς εἰς τοὺς καλλιτέρους χειρουργοὺς μου. Ἄμα ἀνελάβετε, ἐπροβιβάσθητε δεκαεὺς.

Ὁ λοχαγὸς Σολάνζ προσέκλινε βαθέως.

— Τὸ ἐνθυμεῖσθε, μεγαλειότατε ;

— ὦ ! πολὺ καλὰ. Ἐνθυμοῦμαι προσέτι ὅτι πολλάκις ἔκτοτε σᾶς ἀνέθεσα τὴν ἐκτέλεσιν διαταγῶν καί ὅποῖκι εἶχον κινδύνους καί ἀπῆρσιν φρόνησιν, πίστιν καί θάρρος. Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τούτων ἐπροβιβάσθητε λογίως, καί

τέλος λοχαγός. Ἄπο ἔτους εἰς ἔτος δὲν σὰς ἔχασα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου. Ὁ θεῖός μου καὶ ἐγὼ ἰδίως δὲν εὖρομεν καλλιτέρους θεράποντας ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐξήλθον καθὼς σεῖς, ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ἀπλῶν στρατιωτῶν. Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δώσετε ἀφορμὴν νὰ σὰς ἀπονεύω τὸν Σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Θὰ ἐπιθυμούσατε νὰ τὸν ἀποκτήσετε ;

— Αὐτοκράτωρ μου, ἡ μόνη εὐτυχία μου εἶνε νὰ σὰς ὑπηρετῶ· ἡ μόνη λύπη μου τὸ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω ἀρκετά.

— Ἄ! ὦραία φιλοφρόνησις. Εἰς ἀντάλλαγμα, ἔχω μίαν φιλοφρόνησιν διὰ σὰς. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχουν τριάντα ἑκατομμύρια γάλλοι. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ τριάντα ἑκατομμύρια ἐξέλεξα ἓνα ἄνθρωπον τὸν ὅποιον, διὰ τινὰ σπουδαίαν ἐντολήν, εἰμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ μυστικώτατα. Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, λοχαγὲ Σολάνζ.

Ὁ λοχαγὸς ἔστη εὐθυτενῆς καὶ προέτεινε τὸ στήθος του,

— Μεγαλειότατε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶμ' ἐγώ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔψαυσε τὸν μύστακά του διὰ νὰ κρούσῃ ἑλαφρὸν μειδίαμα. Ὁ ἀρελῆς στρατιώτης ἐν τῇ ἀπλήστῃ κενοδοξίᾳ του, δὲν εἶχεν ἰδέαν νὰ ἐπικρίνη τὸν οἰονεῖ

νεόπλουτον χαρακτηῖρα μιᾶς αὐτοκρατορίας, ἣτις ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἐμπιστευθῆ τινὰ τῶν ζωτικωτέρων μυστικῶν της εἰς τοὺς ταπεινοτάτους τῶν ὑπηκόων της. Ἄλλ' ὡς γνωρίζει τῶρα ὁ κόσμος, ἡ Γαλλία, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1870, ἐχόρευεν ἐπὶ ἠφαιστίου. Ὁ Μορνῦ, ὁ ἐπιτήδειος πολιτικός, εἰς ὃν ἠδύνατο ν' ἀνατεθῆ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή, εἶχεν ἀποθάνῃ· τινὲς λέγουσιν ὅτι ἦτο ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ ἀῶ-ξουσικὴ ὑπεροχὴ τοῦ Γκμβέττα, οἱ σατυρισμοὶ τοῦ Ροσεφόρ, ἀπεδείκνυσαν τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ φιλελευθέρου ρεύματος. Ὁ Ναπολέων εἶδε τὸν κίνδυνον· ἦτο ἀσθενὴς τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλός του ἦτο ἀκούραστος εἰς πλεκτάνας. Δημοψήφισμα ἐμελετᾶτο ὅπως διαβουκοληθῶσιν οἱ γαλλοὶ καὶ τὰ ξένα ἔθνη μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ αὐτοκρατορία ἦτο ἀσφαλὴς. Ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν ὅτι εἰς πόλεμος ἦτο ἀναπόφευκτος, καὶ ἐπέζητει ἐκ παντὸς τρόπου συμμαχίαν πρὸς τὴν Αὐστροίαν. Εἰς νικηφόρος πόλεμος ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ ὅλα· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῦ, οἰκοδομὴ τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐπεστέγαζε, κατέρρευεν. Ἐφροεῖτο τὸν ὄχλον τῶν Παρισίων, καὶ αἱ ὀρμαὶ τοῦ παύτου τὰς ὁποίας εἶχε μέσα του, τὸν ᾠδήγουν καὶ τὸν ἐκράτουν ἄγρυπνον.

— Θὰ ἠξεύρατε ἴσως, εἶπεν ὁ αὐτοκρά-

τωρ, ὅτι εἰς ὀλίγους μῆνας ἡ Γαλλία δυνατὸν ν' ἀποδυθῆ εἰς μέγαν πόλεμον, ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων τῆς γενεᾶς μας.

— Με τὴν Πρωσσίαν, μεγαλειότατε; "Αχ! ἄχ! ἔχω προσευχηθῆ δι' αὐτό. Καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νά ...

— Ἀνδρεῖέ μου Σολάνζ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ σείων τὴν κεφαλὴν με μειδίωμα, γνωρίζω ὅτι ἀνὴρ, ὁποῖος σεῖς, δὲν ἀγκαπᾶ τίποτε τόσον πολύ, ὅσον τὸ νά διακυβεύῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὸ παιδίον τῆς μάχης. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σᾶς ζητῶ τώρα. Ὅταν ἐκραγῆ ὁ πόλεμος, σεῖς θὰ εἴσθε πέραν τοῦ ὠκεανοῦ, τρεῖς χιλιάδες μίλια μακρὰν.

Ἐνθουσιασμοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ κατέπεσεν. Ἔσεισεν ἐν ἀδιαφορίᾳ τοὺς ὤμους.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δρόμοι διὰ τὴν δόξαν, ἐξηκολούθησε προσηγῶς ὁ Ναπολέων. Ἐλάτε σιμότερα. Εἴσθε στρατιώτης καὶ γνωρίζετε ὅτι ἡ τύχη τοῦ πολέμου εἶνε ἀβέβαιος. Ἡ Γαλλία, τίς δύναται νά προείπη, δυνατὸν νά ἀποτύχη...

— Ἀδύνατον, μεγαλειότατε! ἐπεφώνησε τολμηρῶς ὁ ἄλλος. Ἡ Γαλλία θὰ νικήσῃ! Τὸ ὀφείλει!

— Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν. Ἐὰν ὁ στρατός μας συνίστατο ἀπὸ ἀνδρας ὁποῖος σεῖς, οὔτε ζήτημα θὰ ἦτο. Ἀλλὰ μερικοὶ ἐπὶ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους ἐχθρούς μας δὲν εἶνε

μεταξύ εκείνων οί όποιοι θά μάς αντιμετωπίσουν επί του πεδίου τῆς μάχης.

— Ἐάν γνωρίζετε τοιούτους τινάς, αὐτοκράτωρ μου, συλλάβετέ τους καί διατάξετε νά τουφεκισθοῦν ! Μά τήν πίστιν μου ! Ὑπάρχουν αρκετή πυρῆτις καί σφαῖραι διὰ τοὺς προδότας, τὸ κάτω-κάτω.

— Αὐτὸ δυνατὸν νά ἔλθῃ κατόπιν, φίλε μου. Πρὸς τὸ παρόν, συμφέρει νά φανῶμεν τυφλοὶ εἰς ἐπιόρκους, διὰ νά τοὺς ἀναγκάσωμεν νά προδοθῶσι πληρέστερον. Ἐν τῷ μεταξύ, φρόνιμον εἶνε νά ἐνεργήσωμεν οὕτως, ὥστε τίποτε τὸ ἐνδεχόμενον νά συμβῇ νά μὴ μάς εὕρῃ ἀπαρασκευούς. Πολλοί, μάχαι, λοχαγὲ Σολάνζ, ἀπωλέσθησαν λόγῳ ὅτι δὲν προεῖδον ἀρκούντως οἱ μαχόμενοι τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἥττης.

— Ἔστω, εἶμαι μόνον στρατιώτης, εἶπεν ὁ Σολάνζ. Τὸ ἔργον μου εἶνε νά ὑπακούω εἰς διαταγάς. Ἐπὶ τέλους, σεῖς εἴσθε ὁ αὐτοκράτωρ.

Ὁ Ναπολέων ἐστέναξε.

— Ναί, εἶνε ἀλλόκοτον πρᾶγμα τὸ νά εἶνέ τις αὐτοκράτωρ, ἐμορμύρισεν, ὡς πρὸς ἑαυτόν. Διὰ νά τηρήσης τήν θέσιν σου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος, πρέπει νά ὑποφέρῃς τήν ὑπονόμευσιν αὐτῆς τῆς πυραμίδος. Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἀνδρεῖέ μου Σολάνζ, ἐξηκολούθησε μὲ ἄλλον τόνον.

“Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πόλεμον, ὀφείλω νὰ ἔχω πίστιν εἰς τὸν ἀστέρα μου, ὡς εἶχεν ὁ θεῖός μου πρὸ ἐμοῦ. Ἐάν, καθὼς ἐκεῖνος, εἶμαι προωρισμένος νὰ πέσω ἐπὶ τέλους, ἔστω, ὅλα τὰ πράγματα ἔχουσι τέλος. Ἰουλάχιστον ἡ Γερμανία θὰ γνωρίσῃ ὅτι ἔχει ἓνα ἐχθρόν.

Ὁ πανάγαθος θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ σᾶς καὶ τὴν Γαλλίαν, αὐτοκράτωρ μου, εἶπεν εὐλαδῶς ὁ ἄλλος.

— Καὶ τῶρα εἰς τὰ πράγματα, ἐπανέλαθεν ὁ Ναπολέων. Ἐάν ἤττηθῆ ἡ Γαλλία, δυνατὸν νὰ εἶνε φρόνιμον ν’ ἀποσυρθῶ πρὸς καιρὸν. Ἀλλὰ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ φθείρω τὴν ζωὴν μου δέσμιος εἰς ἓνα ἐρημικὸν βράχον ἐν τῷ ὠκεανῷ, καθὼς ἐβιάσθη νὰ κάμῃ ὁ μέγιστος τῶν ἀνδρῶν. Ἐννοῶ νὰ ὑπάγω εἰς ἓνα τόπον, ὁπόθεν νὰ δύναμαι νὰ ἐπανέλθω πάλιν, ἢ ἐγὼ ἢ οἱ ἀπόγονοί μου, μὲ θησαυρὸν καὶ δύναμιν ὅπως ἀνακτῆσω τὴν τύχην μου. Διότι, ἡ Γαλλία, καὶ ἂν πέσῃ, δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ πρηγνῆς· καὶ μολονότι ἴσως τραπῆ πρὸς καιρὸν εἰς ἀναρχίαν ἢ δημοκρατίαν, πάλιν εἰς τὸ τέλος θὰ στραφῆ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶνε συνδεδεμένον μὲ τὸ μέγιστον κλέος της.

Ἐν τῷ μεταξὺ θ’ ἀποσυρθῶ εἰς χώραν ἣτις ὑπῆρξε φιλόξενος πρὸς με, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλία αὐτὴ ἐβοήθητεν εἰς τὴν

ὄραν τῆς ἀνάγκης τῆς. Θὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

— Α: ἡ Ἀμερικὴ ! εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐμορμύρισεν ὁ στρατιώτης.

— Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Γαλλία θὰ συμμερισθῶσιν εἰς τὸ ὕστερον τὴν κυριότητα τοῦ κόσμου, ἐπανελάθεν ὁ αὐτοκράτωρ. Ὅσον διὰ τὴν Ἀγγλίαν δὲν τὴν ἐμπιστεύομαι. Δὲν εἶνε συμφέρον τῆς νὰ ὑπερισχύσω οὔτε εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ λησμονηθῇ ἡ ἀγία Ἑλένη. Καὶ πρὶν ἀπέλθω (ἐὰν πράγματι ἡ τύχη ἀποφασίσῃ νὰ ἀπέλθω), ὀφείλω νὰ ἐτοιμάσω τὸν δρόμον προαποστέλλων εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας ἱκανὸν θησαυρὸν διὰ νὰ ἀρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας ὅσας ἤθελον παρουσιασθῆ κατόπιν. Καὶ τὸ βᾶρος αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ ἐπιθυμῶ ν' ἀναλάβητε, φίλε, μεταφέροντες αὐτὸν εἰς τὸ ὠρισμένον τέρμα.

Ὁ Σολάνζ ὕψωσε τὰς πυκνάς ὄφρυς του.

— Καλὰ, αὐτὸ δὲν εἶνε ὡσὰν μία ἐπιχείρησις, αὐτοκράτωρ μου, εἶπε, μ' ὄλον ὄτι, βέβχια, τὸ χρυσάφι βαρύνει πολὺ. **Εἶνε πολλὰ κιβώτια ;**

— Ἐν μόνον, λοχαγέ, καὶ αὐτὸ δὲν περιέχει χρυσάφι, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ναπολέων. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶνε τόσον μέγα ἀλλ' εἰμπορεῖτε νὰ τὸ σηκώσητε μὲ τὴν

μίαν χεῖρα. Κυττάξατε ἐκεῖ, εἶνε εἰς τὴν γωνίαν.

— Ἐχεῖνο ! μᾶ εἶνε σὰ μιὰ βαλίτσα ! ἐπεφώνησεν ὁ Σολάνζ, ἀκολουθήσας τὴν δι-εὐθυνσιν τοῦ δακτύλου τοῦ Ναπολέοντος. Ἄληθινὰ, οὔτε γενναϊότης οὔτε ἐπιτηδειότης χρειάζεται διὰ μεταφέρει τις ἔν τὸσον πρᾶγμα ὅπου πρέπει. Δὲν εἴμποροῦν νὰ τὸ λάβουν οἱ ταχυδρομικοὶ σάκκοι ;

— Φέρτετο ἐδῶ καὶ βάλτετο στὸ τρα-πεζι, εἶπε μειδιῶν, ἀκόμη ὁ αὐτοκράτωρ.

Ὁ Σολάνζ ὑπήκουσε. Τὸ κιβώτιον ἦτο τοιοῦτου μεγέθους ὥστε ἠδύνατό τις νὰ τὸ βαστάξῃ εὐκόλα εἰς τοὺς βραχίονας. Ἦτο δρύϊνον μεθ' ἀπλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ δε-μένον μὲ χάλυβα, χρωματισμένον ὥστε νὰ ὁμοιάξῃ μὲ ξύλον. Ὁ Ναπολέων εἰσήγαγε κλειδίον εἰς τὸ κλειθρον καὶ τὸ ἤνοιξε.

Ὁ Σολάνζ ἔκυψε καὶ εἶδε πτυχὰς τινὰς μαλλίνου ὑφάσματος. Ὁ αὐτοκράτωρ τὰς ἀνεσήκωσε.

Ποτὲ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον θέαμα δὲν ῥπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀν-θέωπου. Τὸ κιβώτιον ἦτο πλήρες πολυτί-μων λίθων. Ἀνεκτιμῆτου ἀξίας πετράδια ἔκειντο πυκνὰ συσσωρευμένα, ὡς ῥάγες στα-φυλῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κληματαριάς. Ὑ-πῆρχον πετράδια ἀξίζοντα καθ' ἑαυτὸ τὸν ἐνιαύ-ιον μισθὸν καὶ τὴν διατήρησιν μιᾶς

στρατιωτικῆς ταξιαρχίας. Ἦσαν ὅλα ἀποχωρισμένα τῶν σφενδονῶν των, καὶ δὲν ἔφερον διακριτικὰ σημεῖα εἰμὴ τὸ ἔλτακτον μέγεθός των. Καθὼς ἦσαν στοιβωγμένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ λάμψις καὶ ἡ μαρμαρυγὴ των κατὰ μέγα μέρος ἀπεκρύπτετο, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς βαμμένοι κρύσταλλοι, ἢ καὶ ὡς τεμάχια ὑάλου. Πράγματι, ἦτο δύσκολον εἰς τὸ πνεῦμα νὰ κανανοήσῃ τῆλικαύτην συγκέντρωσιν πλούτου. Μίχ δρᾶξ ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ κιβωτίου τούτου θὰ ἤρκει νὰ κάμῃ τινὰ πλούσιον διὰ βίου. Δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ μὴν εἶνε βασιλικῆς μεγαλοπρεπείας. Πόθεν προῆλθον ὅλα αὐτά; Τοῦτο εἶνε ἐρώτημα εἰς τὸ ὁποῖον ποτὲ ἴσως κανεὶς δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ. Ναπολέων ὁ Α'. εἰς τὰς μακροῦν ἐξστοικτείας του, ἐφρόντιζε διὰ τὸ χρηματικὸν μέλλον τῆς δυναστείας τὴν ὁποίαν ἴδρνε, καὶ θὰ εἶχεν ἐλευθέραν τὴν χεῖρα διὰ νὰ βοηθῇ ἐαυτὸν ὡσάκις ἐπαρουσιάζετο εὐκαιρία. Ἐὰν οἱ λίθοι οὗτοι ἠδύναντο νὰ ἐμιλήσωσιν, ἴσως θὰ διηγοῦντο ἱστορίας καὶ ὁποῖαι θὰ ἔκαμνον ν' ἀμαυρωθῇ ἡ μαγευμένη κοιλάς τοῦ Σινθάδ καὶ τὸ πλάτιον τοῦ Ἀλλαδίνου. Ἦσαν ὀλίγα μεγαλοπρεπῆ δακτυλίδια ἐν τῇ συλλογῇ, ἄλλως ἦσαν ὅλως γυμνά, ὡς ἐλέχθη.

Ὁ Σολάνζ πόρρω ἀπέιχε τοῦ νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ θεάματος.

— "Ὅλα αὐτὰ εἶνε, μεγαλειότατε; εἶπεν ὑψώσας τὸ βλέμμα πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος.

— Θὰ ἐχρειάζοντο πολλὰ χρήματα διὰ νὰ τ' ἀνταλλάξῃ τις, ἀπήντησεν ὁ Ναπολέως ἡσύχως. Ἐχετε ἰδέαν ὡς πόσα;

— Ἀληθινὰ, δὲν γνωρίζω πολὺ ἀπὸ τέτοιαι πράγματα. Δὲν εἶχα ποτε κοσμήματα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ τώρα κάτι ἐνθουμουμαι. Ἐνας φίλος μου μίαν φορὰν εἶγεν ἔν, ὅχι τόσον μέγα ὅσον τὸ μικρότερον ἀπ' αὐτὰ, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἐκόστιζε χίλια φράγκα. Βέβαια, δὲν ἐπίστευσα τὰ λεγόμενά του, ἀλλὰ ἐὰν ἔλεγε τὴν μισὴν τὴν ἀλήθειαν, εἴμπορῶ νὰ ἐννοήσω ὅτι ὅλα αὐτὰ κοστίζουν πολὺ. Πολλὰς χιλιάδας φράγκα, ἴσως διακοσίας ἢ τριακοσίας χιλιάδας;

— Ἐνας φιλόσοφος ἴσως, ἐὰν ἦτο πραγματικὸς φιλόσοφος, ἠδύνατο νὰ τὰ ἐκτιμῆσῃ πολὺ παρακάτω ἀπὸ τὸ ποσὸν τοῦτο, εἶπεν ὁ Ναπολέων (ὅστις δὲν ἔπαινε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ στρατιώτου, χωρὶς νὰ τὸ δεικνύῃ.) Ἀλλ' ὁ τεχνητὸς τρόπος τῆς ζωῆς τῆς ἰδικῆς μας τείνει νὰ τοὺς δίδῃ τεχνητὴν ἀξίαν. Ἐκτὸς τούτου, ἔχουσι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας,

τῆς συναφείας καὶ τῶν περιστάσεων. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς τοὺς λίθους ἀνήκον εἰς τὸν περιώνυμον θεῖόν μου, ὅστις τοὺς εἶχεν ἀποκτήσει εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Ἄλλοι ἦλθον κατ' ἄλλους τρόπους. Αἷμα ἐχύθη δι' αὐτοὺς, καὶ ρωμηντικὴ παραδόσεις σχετίζονται μετ' αὐτῶν. Τὴν σήμερον ὁμως ὑπάρχουν ἐν ἡ δύο πρόσωπα, ἐκτὸς ἡμῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζουν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν πολυτίμων λίθων. Τὸ μυστικὸν δὲν ἠδύνατο ἀσφκλῶς νὰ κοινολογηθῆ, διότι ἄνθρωποι διεκινδύνευσαν καὶ ἔχασαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν των δι' ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἐν χιλιοστόν τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα θ' ἀπέφερον οἱ λίθοι αὗτοι.

Ὁ Σολάνζ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Τότε, βέβαια, ὁ ὑπολογισμὸς μου θὰ ἦτο παραπολὺ μικρὸς, παραετήρησε. Νὰ εἶνε ὡς πεντακόσκι χιλιάδες φράγκα;

Τὸ πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος ἔμεινε ἀπαθέστατον. Ὁ Σολάνζ ἀνέπνευσε διὰ μακρῶν.

— Ἐστω, ἄς εἰποῦμεν ὀκτακοσίας χιλιάδας, ἀνέκραξεν.

— Αὐτὸ σὰς φαίνεται ἀμέτρητον ποσόν, εἶπεν ὁ Ναπολέων.

— Βέβαια, τοιοῦτον θὰ ἐφαίνετο εἰς κάθε ἄνθρωπον. Εἰμποροῦσε νὰ ἐργάζεται εἰς ἓνας ἄνθρωπος ἡμέραν καὶ νύκτα δι' ἓκα-

τόν ἔτη, καί νά μὴν ἀποκτήσῃ τόσα ὡς αὐτά.

— Πολὺ σωστά. Οὐχ ἦττον, ἀνδρεῖέ μου Σολάνζ, ἐὰν σὰς ἐπλήρωνον καθ' ἐκάστην ἀπὸ ἑκατὸν γιλιάρδας φράγκα, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ σὰς πληρώνω ἀπὸ τόσα ὄχι ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐπὶ ἓνα μῆνα ἢ ἐπὶ ἓν ἔτος, ἀλλ' ἐπὶ δεκατέσσαρα ἔτη, πάλιν δὲν θὰ σὰς εἶχα πληρώσει τῶν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ ὅπου ἀντιπροσωπεύει τὸ μικρὸ τοῦτο κιβώτιον. Ἀξίζου, ἐνὶ λόγῳ, τοῦλάχιστον πεντακόσια ἑκατομμύρια φράγκα.

Αἱ σιαγόνες τοῦ στρατιώτου ἔμειναν γάσκουσαι, ἀλλ' ἠνώθησαν καὶ πάλιν χωρὶς τὸν παραμικρὸν κρότον. Τὸ σικκίον πρόσωπόν του ὠχρίασε, καὶ προσέβλεπεν ἡλιθίως περὶ ἐαυτόν.

— Ἐννοεῖτε λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι δὲν εἶνε τόσον ἐλαφρὸν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον πρόκειται ν' ἀναλάβητε. Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε μόνον τὴν τύχην μου, ἀλλὰ τὴν τύχην τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Πεντακόσια ἑκατομμύρια! ἀνεφώνησεν ὁ Σολάνζ. Μέγιστε Θεέ! Εἶνε ἐφιάλτης! Πεντακόσια—ἑκατομ....

— Ἐλάτε, ἐλάτε· χάνομεν καιρὸν, εἶπεν ἐν συντόμῳ ὁ αὐτοκράτωρ. Ὅφείλετε νὰ σχηματίσετε τὴν ἰδέαν σας ὄχι περὶ τῶν

ἐκτομμυρίων, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ διχθήσῃτε αὐτὰ. Θὰ μεταφέρετε τοὺς πολυτίμους λίθους στοιβαγμένους ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου ὡς μέρος τῆς ἀποσκευῆς σας, ἀλλὰ διὰ νὰ φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τῶν τελωνείων θὰ διασκευασθοῦν εἰς τρόπον ὁ ὁποῖος ἀργότερα θὰ σᾶς ἐξηγηθῇ. Θὰ μεταβῆτε ἀπ' ἐδῶ εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου ἐστάλη ἤδη ἐπιστολή, πληροφοροῦσα τὸν θεματοφύλακα, πρὸς ὃν θὰ γείνη ἡ παράδοσις ἐκεῖ, περὶ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς σας, καὶ περὶ ἄλλων σπουδῶν λεπτομερειῶν. Ἐὖ ὄνομα τοῦ θεματοφύλακος τούτου εἶνε Χάρου Τρέντ· εἶνε ἔμπορος ἀδικημάτων εἰς Νέαν Ὑόρκην, καὶ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον προσωπικῶς γνωρίζω. Ἐχει ὀδηγίαν νὰ φυλάξῃ τοὺς λίθους τούτους εἰς τὴν κατοχὴν του μέχρι νεωτέρας δικταγῆς, μέχρι τῆς ἐκβάσεως τοῦ προσεχοῦς πολέμου. Ἐὰν νικήσωμεν, οἱ λίθοι θὰ μοὶ ἐπιστραφῶσιν ἐδῶ· ἐὰν ἄλλως συμβῇ, θὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ τοὺς εὔρω ἐκεῖ. Μὲ ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις εἶχε συνελθῆ ἐν τῷ μεταξύ ἐκ τῆς καταπλήξεως, καὶ εἶχεν ἀναλάβῃ νέον ἦθος ἀξιοπρεπείας, δεικνύον ὅτι εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν, τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ.

— Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον θὰ λάβετε, ἐ-

Ξηκολούθησεν ὁ Ναπολέων, δὲν θὰ εἶνε ὁ
συνήθης διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ πόλεμος
δυνατὸν νὰ ἐκτραγῆ πρὶν φθάσητε, καὶ τὸ
πλοῖόν σας δυνατὸν νὰ συλληφθῆ ἀπὸ τὰ
καταδρομικὰ τοῦ ἐχθροῦ. Θὰ διαβῆτε λοι-
πὸν τὴν Γαλλίαν ὅπως φθάσητε εἰς τὴν Με-
σόγειον, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Αἰγύπτου θὰ
κατέλθῃτε εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ
διὰ τῆς Αὐστραλίας θὰ φθάσητε εἰς τὸν ἰσθμὸν
τοῦ Παναμᾶ. Εἰς Ἀσπινουόλ, κατὰ τὸ
βόρειον μέρος τοῦ ἰσθμοῦ, θὰ ἐπιβῆτε εἰς
ἀτμόπλοιον διὰ τὴν Νέα Αὐρηλίαν, ὅπου-
θεν θὰ ταξειδεύσητε διὰ σιδηροδρόμου εἰς
Νέα Ὑόρκη. Θὰ λάβητε ὡς εἰκόσ ὑπό-
μνημα περὶ τοῦ δρομολογίου τούτου, καὶ
περὶ ὄλων τῶν ἄλλων λεπτομερειῶν τοῦ τα-
ξειδίου σας. Ἐχετε νὰ εἰπῆτε τίποτε;

— Ἐν μόνον προᾶγμα, μετὰ κλειότατε.
Εἶνε δυνατὸν νὰ μ' εὕρη ὁ θάνατος καθ'
ὁδόν. Τότε;...

— Τότε, θὰ ἔχετε κάμη τὸ κατὰ δύνα-
μιν, καὶ θὰ λυπηθῶ περισσότερον διὰ τὸν
θάνατον πιστοῦ ὑπηρετοῦ παρὰ διὰ τὰ ἐ-
κατομμύρια. Κανὲν σχέδιον τὸ ὅποῖον δύ-
ναται νὰ καταρτίσῃ θνητὸς ἄνθρωπος δὲν
εἶνε ἐλεύθερον πλάτης ἢ κακῆς ἐκτελέσεως.
Συμφορὰ δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τοῦτο, ὡς
καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ· ἀλλὰ θὰ ἔγω τὴν
παρηγορίαν νὰ γνωρίζω ὅτι, τὸ ἐπ' ἐμοί,

ἐφήρμισα τὸ ἀσφαλέστερον μέσον τὸ ὁποῖον ἦτο ἐφικτὸν εἰς ἐμέ. Ἐντοσοῦτώ, ἐλπίζω νὰ φθάσητε αἰσίως. Ἐν τῷ μεταξύ, ὑπάγετε καὶ ἐτοιμασθήτε διὰ τὸ ταξειδίον, καὶ ἔλθετε εἰς ἐμέ αὔριον πρωί. Πιθανὸν νὰ σᾶς διατάξω ν' ἀναχωρήσετε μετὰ τὸ τραῖνον τῆς μεσημβρίας διὰ Μασσαλίαν.

— Μεγαλειότατε, θὰ μείνετε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ Σολάνζ ἀποσυρόμενος.

— Τὸ πιστεύω πληρέστατα, ἀπήντησεν εὐμενῶς ὁ αὐτοκράτωρ. Ραοῦλ, εἶπε πρὸς τὸν γραμματέα, ὅστις εἰσῆλθεν ἄμα ἐξελθόντος τοῦ Σολάνζ, δύο ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτάς μας ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ ποτὲ νὰ μὴ τὸν χάσουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐὰν τὸν ἴδουν νὰ ὁμιλῇ περισσότερον ἀπὸ ἓν λεπτὸν εἰς ἓνα ἄνθρωπον, αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν ὁποῖον ὁμιλήσῃ νὰ συλληφθοῦν εἰς τὴν στιγμὴν καὶ νὰ προσαχθοῦν ἐδῶ. Ὑπάγε. Ἔσο ταχύς.

Ἄμα ἔγεινεν ἄφαντος ὁ Ραοῦλ, ὁ Ναπολέων ἐπανέθεσε τὸ κιβώτιον εἰς τὴν γωνίαν του, καὶ εἶτα, καθίσας εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἤναψεν ἄλλα σιγαρέττον.

ΚΕΦ. Ε΄.

Ὁ Σολάνζ κάμνει τὸ κατὰ
δύναμεν.

Τῷ 1870, ταξείδιον εἰς Ἀμερικὴν διὰ τῆς ἀνατολικῆς ὁδοῦ ἦτο πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅσον εἶνε σήμερον. Ἀλλὰ διὰ παλαιὸν μαχητὴν ὁποῖος ὁ Μαυρίκιος Σολάνζ, κί σκληραγωγίαι αἰτίνας θ' ἀπεθάρρυνον, συνήθεις ταξιδιώτας δὲν ἦσαν ὡς τίποτε. Ἐταξείδευεν ὁδοιπόρος ἐλαφρᾶς ἀποσκευῆς, μὲ ἐν ξύλινον κιβώτιον ἐρωδιασμένον μὲ λαβὴν διὰ νὰ βαστάζεται εὐκόλως. Ἐνίοτε, ὅταν εἶχε νὰ διέλθῃ ἀπὸ στασίων τινὰ πεζῶς, ἐκρέμα τὸ κιβώτιον ἐπὶ τῶν ὤμων. Τόσον ἐγκρατής ἦτο, ὥστε δὲν ἔπαι σταγόναν πνευματώδους ποτοῦ, ἀλλὰ μόνην πρηγορίαν εἶχε τὴν πίπαν του. Ὀλίγιστα προσκόμματα εὔρε καθ' ὁδόν, ἐρωδιασμένος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαιοῦντα διαβατήρια, καὶ προσέτι, ὅταν τὸ ἀπῆται ἢ περίστωσις, προσάγων ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς ἢ ἔγγραφα, ἀνοίγοντα αὐτῷ ἐλευθέραν δίοδον.

Διηπλεύσας τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ἀπῆλθεν εἰς Κεϋλάνην, κ' ἐκεῖ ἐπεβιβάσθη εἰς πλοῖον νκυλωμένον διὰ Μελβούρνην. Ἐ-

κειθεν μεταβάς εἰς Νέαν Ζηλανδίαν, ἀπεβιβάσθη εἰς Ναπιέρην· καὶ ἀφοῦ ἐπερίμενεν ἑκατὶ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ἐπέδη εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον νυκλωμένον, μέσον Σαίντ Ἐλμο καὶ Πίτκείρον, διὰ Πανχαῦν. Ἦτο ἰσπανομερικανικὸν πλοῖον, καὶ ἔφερε τὸ ὄνομα Σάντα Λουσία.

Ὁ Σολάνζ ἦτο ὁ μόνος ἐπιβάτης. Ἄλλ' εἰς Σαίντ Ἐλμο ἐπεβιβάσθη καὶ ἄλλος τις, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος, μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ ἰερακωτὴν μύτην. Ὅταν ὁ Μαυρίκιος, ἀκουμβισμένος εἰς τὴν κωπηστήν, παρετήρησε τὸ ἄτομον τοῦτο πλησιάζον, ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν, καὶ ἡ πίσα τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὸ στόμα, τοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν Εἰρηρικὸν ὠκεανόν.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μωρίς πρὸς ἑαυτὸν μὲ ἐγκρατεροσιν φιλοσόφου, ἢ πίσα πάει, ἀλλ' ἐὰν ἦλθεν ὁ Φρανσοῦ Δουπόν, θὰ εἶνε ἀποζημίωσις.

Καὶ ἦτο πράγματι ὁ Δουπόν, οὔτε περὶ σσότερον οὔτε ὀλιγώτερον.

Οἱ δύο οὔτοι ἄνθρωποι εἶχον ὑπηρετήσας εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα, καὶ εἶχαν ἀγωνισθῆ πλευρόν με πλευρόν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ Δουπόν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος τῆς θητείας του, εἶχε περιπλανηθῆ εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Εἶχεν ὑπάρξει

σχοινοβάτης εἰς τὸ Λονδῖνον, παίκτης εἰς τὴν Κεϋλάνην, μεταλλευτὴς εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ κτηνοτρόφος εἰς Νέαν Ζηλανδίαν, καὶ τῶρα μὲ ὀλίγας χιλιάδας ταλλήρων εἰς τὴν τσέπην του, ἐταξείδευεν διὰ τὴν Κεντρῶαν Ἀμερικὴν, μὲ ὄχι πολὺ σαφεῖς ιδέας περὶ τοῦ τί θὰ ἔκαμνε ἅμα ἤθελε φθάσει ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνθρώπος διὰ νὰ στενοχωρηθῆ ἀπὸ πᾶσαν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὕρισκετο. Τίποτε δὲν τὸν ἐτρόμαζε, τίποτε δὲν τὸν ἀπεγοήτευεν. Ἐκτὸς τούτου ἦτο πολὺ διασκεδαστικὸς σύντροφος, ἔχων ἀποθήκην ὅλην ἀνεκδύτων, εὐτραπέλιαις καὶ διαβολεμμένων τρόπων, ὁποῦ ποτὲ δὲν εἶχον ἐξάντλησιν. Δὲν εἶνε παράξενον λοιπὸν ὅτι ὁ Μωρίς Σολάντζ, ὅστις ἀπὸ δύο μόλις μηνῶν εἶχεν ἀνταλλάξει ὀλίγας λέξεις μὲ ἀνθρώπους, ἐχάρη πολὺ, βλέπων τὸσον ἀπροσδοκῆτως τὸν παλαιὸν του συστρατιῶτην.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἀντηλλάγησαν οἱ πρῶτοι χαιρετισμοὶ, ἐγκάρδιοι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὁ Μωρίς ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἴσως ἡ συνάντησις δὲν ἦτο καὶ τὸσον εὐτυχής. Διότι ὁ Δουπὸν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο κοινωνικὸς, ἦτο καὶ ἐξεταστικὸς.

Δὲν ἐπέρασε μισὴ ὥρα ἀφότου ἐπεβίβασθη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Μωρίς ὑικρόρους ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις διὰ

τὸν ἑαυτὸν του, διὰ τὸ ταξιδί του, διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὸν προορισμὸν του, καὶ δι' ἄλλα πράγματα ἀκόμη. Πῶς ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν ἐρωτήσεων ὁ Μαυρίκιος δὲν ἤξευρε, διότι ὁ χαρακτήρ του ἦτο εὐθύς καὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ εὐφάνταστον καὶ τὸ ἐπινοητικόν. Ἦτο ἀδέξιος εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν ἐσιώπα, τὸ ἀποτελεσμαθὰ ἦτο νὰ ἐρεθίσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν περιέργειαν τοῦ φίλου του. Τέλος ἐδοκίμασε μέσον τινὰ ὄρον εἰπὼν ὅτι διὰ τινὰς ἰσχυροὺς καὶ ἀποχρῶντας λόγους, ἐπροτίμα νὰ μὴ φανερώσῃ τοὺς σκοποὺς του τότε ἀκόμη· ἀλλ' ὅτι, ὅμα ἔφθικαν εἰς Νέακ Γόρκην, προθύμως θὰ τοῦ ἔλεγεν ὅ, τι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ὁ Δουπὸν, ὅστις εἶχεν ὄλην τὴν φαντασίαν τὴν ὁποίαν ἐστερεῖτο ὁ Σολάνζ, ἦτο προικισμένος καὶ μὲ τὴν δύναμιν νὰ κρύπτῃ τοὺς σκοποὺς του καὶ τὰ αἰσθηματά του, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ συμφερότερον. Πρᾶσεποιήθη λοιπὸν ὅτι ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἄλλου· ἀλλὰ συγχρόνως, καθ' ἑαυτὸν ἀπεφάσισε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ μυστηρίου, ὁποῖον καὶ ἂν ἦτο. Καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπετύγχανεν, ἀλλ' ἡ μοῖρα ἐξέλεξεν ἄλλον τρόπον νὰ ἐπιφέρῃ τὴν λύσιν.

Ἐνῶ ἡ Σάντα Λουτσία ἀπεῖχεν ἀκόμη χίλια μίλια ἀπὸ τὸν λιμένα της, πλέουσα ἐπὶ μετρίως ταραττομένων κυμάτων, μὲ ἐλαφροὺς καὶ διαλείποντας ἀνέμους, ὁ ναύκληρος ἔπεσεν ἀσθενής, καὶ ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ ἐζήτησε τὴν κατάστασίν του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατὰστρομα μὲ τὴν ὄψιν σοβάραν. Ὁ ναύκληρος ἔμεινε κλειστός εἰς τὸν θαλαμίσκον του ἐπὶ δύο ἡμέρας, καθ' ἃς πολλὰς καὶ ποικίλας εἰκασίας ἐξέφερον οἱ τοῦ πληρώματος περὶ τῆς φύσεως τῆς νόσου. Ὁ πλοίαρχος εἰς ἀπάντησιν τῶν διαφόρων ἐρωτήσεων ἀπήντησεν, ὅτι ὁ ναύκληρος ἔπασχεν ἐκ δυσπεψίας, καὶ ὅτι μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας θὰ ἦτο καλά. Ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Δουπόν, ὅστις ἦτο πρῶτος πάντοτε εἰς τὸν ἀνακαλύπτῃ τὸ κάθε τι, εἶπεν εἰς τὸν Μαυρίκιον ὅτι ἡ νόσος τοῦ ναυκλήρου ἦτο κίτρινος πυρετός. Δώδεκα ὥρας ὕστερον ὁ ναύκληρος ἀπέθανε, καὶ τότε ἡ ἀλήθεια ἐφανερώθη εἰς πάντας. Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου εἰς τῶν ναυτῶν εἶχε κολλῆσει τὸ νόσημα, καὶ τὴν νύκτα τρεῖς ἄλλοι κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ δεινοῦ.

Ἐπὶ τῶν εἰκοσιπέντε προσώπων ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅταν ἀπέπλευσαν ἐκ Σαιντ Ἐλμο μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀφ' ἧς ἀνεφάνη ἡ νόσος μόνον δεκαπέντε εἶχαν μείνη ζωντανοί.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ Δουπόν, καὶ ὁ Σολάνζ ἦσαν οἱ δραστηριώτεροι περὶ τὴν νοσηλείαν τῶν πασχόντων. Οἱ δύο πρῶτοι εἶχον ὑποφέρει πρότερον ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ. Ὁ Σολάνζ ἐδείκνυε τὸ θάσρος καὶ τὴν ἀπάθειαν παλαιοῦ στρατιώτου. Οἱ τρεῖς οὗτοι ἦσαν καὶ οἱ μόνοι διαφυγόντες τὸν πανικόν, ὅστις εἶνε ἐν τῶν συντελεστικωτέρων αἰτίων τὰ ὅποια προδιαθέτουσιν εἰς τὴν νόσον. Οἱ νεκροὶ ἐτυλίγοντο εἰς τὰ κλινοσκεπάσματα τῶν καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκ τῶν προσβληθέντων κανεῖς δὲν ἀνέλαβεν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος ἡ ἐπιδημία ἐφάνη ὅτι ἔτρεξε τὸν δρόμον της, καὶ ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν ἀνεφάνη νεώτερον κροῦσμα.

Αἰφνης, ἐνῶ ἐφαίνετο βελτιώσεις, ὁ Σολάνζ ὁ ἴδιος προσεβλήθη. Ἀντεπάλαισεν ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ λοιμώδους κακοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὅταν ὁ Σολάνζ προσεβλήθη ὑπὸ τῆς νόσου, ἡ ἀνησυχία τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεεν ἡ σκέψις τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν ἐξετίθετο ἐντεῦθεν ἡ ἀποστολή του, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ χειροτερεύσῃ τὴν κατάστασίν του. Τὸ πνεῦμά του ἔπασχεν ὄχι ὀλιγώτερον πόνον ἀπὸ τὸ σῶμά του. Εἶχεν ἀφροσιωθῆ ὀλοφύχως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ δὲν ἠδύ-

νατο νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀσθένειάν του ἄλλως ἢ ὡς ἔγκλημα ἐκ μέρους του. Εἶχεν ἀνυπότακτον ἐν κελῆκον, τόσον σπουδαῖον οἷον ποτε ἀνετέθη εἰς στρατιώτην, καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀποτυχίας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ ἀκούων τίποτε περὶ αὐτοῦ, θὰ ὑπέθετεν ὅτι ὑπῆρξεν ἄπιστος, καὶ ὅτι ὑπέπεσεν εἰς χκαμερπὲς ἔγκλημα. Ἦτο πιθανώτατον ὅτι ὅλον τὸ μέλλον τῆς Γαλλίας ἠδύνετο νὰ διακινδυνεύσῃ διὰ τῆς ἀποτυχίας του. Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην κατελήφθη ὑπὸ ἀγωνίας. Καὶ κάθε ὥραν, κάθε λεπτόν, ἐγίνετο χειρότερα καὶ ἐνόοει ὅτι ὁ θάνατός του θὰ ἦτο κάτι τι χειρότερον ἀπὸ θάνατον δι' αὐτόν.

Ὁ Δουπὸν ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν περιποιεῖται πιστῶς. Ὁ ἰσχνὸς καὶ πυρρόθριξ ἄνθρωπος ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν ἀδρότητα καὶ τὴν ἐπιδειξιότητα γυναικός. Ὡμίλει πάντοτε εὐθύμως πρὸς τὸν ἀσθενῆ, καὶ προσεπαθεῖ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ μὲ τὰ ἀστεῖα τὰ ὁποῖα ἐκάστοτε διηγεῖτο. Οὐχ' ἦττον ὁ Δουπὸν ἤξευρεν ὅτι αἱ περὶ ἀναρρώσεως ἐλπίδες τοῦ φίλου του ἦσαν ἐλάχισται, καὶ ἐνόησεν ὅτι εἶχε βραχεῖάν τινα σκέψιν τυραννοῦσαν τὸ πνεῦμά του. Ὁ Δουπὸν εἶχεν ἀποφασίσαι ἀπὸ πρὶν ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃ τί ἦτο τὸ μυστικὸν τοῦ Σολάνζ, καὶ ἐπερίμενε εὐνοϊκὴν περίστασιν.

Μίαν ἐσπέραν, μετὰ μακράν σιωπὴν, ὁ Σολάνζ ὠμίλησε.

— Πόσον ἀπέχομεν ἀπὸ τὸ Παναμά, Φρανσοᾶ;

— Ἀκόμη δύο ἡμέρας τοῦλάχιστον ἐὰν φυσᾶ καλὸς ἄερας, μὲν μ π ρ ἄ β.

— Σακρέ! Δὲν θὰ βαπτᾶζω ἕως τότε.

— Μὴ χάνης τὸ κρουάγιο σου. Θὰ εἶσαι καλὰ εἰς δύο τρεῖς ἡμέρας.

— Θὰ εἶμαι στὸν πάτο τοῦ Ὁκεανοῦ. Ἄχ! τὸ εἰξεύρω.

Ἐπροσπάθησα ὅσον εἰμπόρεσα, ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖ. Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ μὲ καταρασθῆ ὡς ἀνάξιον!

— Ὁ αὐτοκράτωρ! ἐπανέλθετε ὑψῶν τὸ βλέμμα ὁ Δουπόν.

— Εἶπα αὐτοκράτωρ; Μπα, τὸ μυαλό μου γυρίζει.

— Ἀκουσέ με, Μωρίς, εἶπεν ὁ Δουπόν, τὸ μυαλό σου δὲν γυρίζει, ἀλλ' ἔχει κάποιον βάρος ἐπάνω του. Τὸ εἶδα ἐξ ἀρχῆς, καὶ τοῦτο βραδύνει τὴν ἀνάρρωσίν του. Ἐλα! εἶμαι φίλος σου, ἢ δὲν εἶμαι; Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐμπιστευόμην εἰς ἐσέ. Δὲν εἰξεύρω τί σὲ βρασ νίζει, ἀλλ' ἐὰν εἰξευρα, ἴσως νὰ ἠμποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω. Καὶ ἂν εἰμπορῶ, δὲν ἀμφιβάλλεις ὅτι θὰ τὸ κάμω, ἔ; Ἐλα, ἐλευθέρωσον τὴν ψυχὴν σου, παλληκάρι μου, καὶ τὸ σῶμά

σου θὰ καλλιτερεύσῃ μ' αὐτό.

— Ἐάν ἤμην βέβαιος ὅτι θ' ἀποθάνω... ἔμορμύρισε δισταζών ὁ Σολάντζ.

— Εἶσαι ἄρρωστος ἄνθρωπος· ἀλλὰ σοῦ εἶπα τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ ἐλαφρώσῃς, εἶπεν ὁ Δουπόν. Πιστεύομεν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν, ἢ ὄχι; Καὶ δὲν εἶνε τάχα ἡ θεία Πρόνοια ἡ ὁποία σοῦ ἔστειλε τὸν καλλίτερον φίλον σου εἰς τὸ πλάγι σου εἰς τοιαύτην στιγμήν;

Ὁ ἐπιθάνατος προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ φίλου του.

— Φρανσοᾶ, εἶπεν, ἐάν σοῦ εἶπω τὸ μυστικὸν τοῦτο, θὰ ὀρκισθῆς νὰ εἶσαι πιστὸς εἰς τὴν ἀλήθειαν; Θὰ τὸ ἐκτελέσῃς ὡς ἐάν ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος; Αὐτὸ δὲν εἶνε ἄθυρμα παιδίου, νὰ εἶσαι βέβαιος. Εἶσαι καλὸς σύντροφος, εἶσαι φίλος μου· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦσαι ἀδελφός μου ἢ πατήρ μου, δὲν θὰ ἤρκει.

— Ἔσο ἡσυχος ὡς πρὸς τοῦτο, μὲν σὲ ρ, ἀπήντησεν ὁ τυχοδιώκτης, θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀσθενοῦς. Δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποσπάσω ἀπὸ σέ τίποτε τὸ ὁποῖον προτιμᾷς νὰ κρατήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου, καὶ μόνον διὰ τὸ συμφέρον σου ὀμιλῶ. Ἄλλ' ὅσον διὰ νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ, τί νὰ εἶπω. Ἐζῆσα ὅπως ἠμπόρεσα, δὲν τὸ ἀρνούμκι· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ θὰ ἐσκεπτόμην τόσον

νά σέ προδώσω, ὅσον καί νά τρυπήσω τό πλοῖον αὐτό, νά τό βυθίσω, καί νά φύγω κολυμβῶν. Β ο α λ ἄ.

— Ἐάν φυλάξης τόν λόγον σου, Φρανσοῦά, θά εἶσαι εὐτυχής κατὰ τό λοιπὸν τῆς ζωῆς σου, εἶπε προφητικῶς ὁ Σολάνζ· ἄλλὰ, προσέθηκεν, ὑπεγειρόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐάν μέ προδώσης, εἶθε ν' ἀποθάνης καθὼς ἀποθνήσκω, καί χωρὶς κανένας νά σέ ἀγαπᾷ· καί ἐωσότου ἀποθάνης τὸ φάντασμα μου θά σέ καταδιώκη ἡμέραν καί νύκτα, καί θά κάμη τήν ζωὴν σου ἀφόρητον.

— Μπα! μπα! δέν εἶνε ἀνάγκη νά εἶπης τοῦτο, εἶπε γελᾶσας ὁ Δουπόν. Εἶπε ὅτι εἰμπορεῖς νά μ' ἐμπιστευθῆς, καί δέν εἰμπορῶ νά εἶπω περισσότερα. Τώρα κάμη ὅπως ἀγαπᾷς.

— Σκύψε ἐδῶ, ἐψιθύρισε ἀσθενῶς ὁ ἀγωνιῶν, νά σοῦ εἰπῶ στ' αὐτί.

.....

ἌΟ Σολάνζ ἀπέθανε μετὰ τό μεσονύκτιον. ἌΟ Δουπόν, ἀφοῦ ἐξησφάλισεν ὅλα τὰ χαρτίκα ὅσα ἠδυνήθη νά εὔρη εἰς τὸν θάλαμισκον, ἠτόμασε πρὸς ταφὴν τὸ σῶμα, καί τῇ βοήθειᾳ τοῦ πλοιάρχου τὸ ἐσήκωσεν εἰς τὸ κατάστρωμα καί τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— ἌΟ ὕπνος σου νά ἦνε ἐλαφρὸς, παικιέ μου σύντροφε, ἐμορμύρισε, καθὼς ἔ-

κυψεν ὑπεράνω τῆς κοπκστῆς καὶ εἶδε τὸ φωσφορίζον κῦμα ἀνοιγόμενον καὶ δεχόμενον τὸ σῶμα εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀληθινὰ εἶχες βαρὺ φόρτωμα νὰ κουβαλίσης εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Δὲν εἶχες ὤμους διὰ νὰ τὸ σηκώσης· καὶ ἡ Πρόνοια, ἡ ὁποία ἐννοεῖ τοὺς δυνατοὺς, τὸ μετεβίβασεν εἰς ἐμέ. Θὰ ἰδῶ πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, φάντασμα—ξεφάντασμα. Καλὸν κατευθύνειον !»

Ἡ «Σάντα Λουτσία» ἔφθασεν εἰς τὸ πέρασμα τῆς μετὰ δύο ἡμέρας. Ὑψηλὸς πυρρόθριξ ἄνθρωπος, ὅστις ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς Σολάντζ, ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν μὲ ἐν κιβώτιον ἀποσκευῆς καὶ ἐν μικρὸν κιβωτίδιον, καὶ εὐθὺς κατόπιν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀσπινουόλ.

ΚΕΦ. ΣΤ'.

Δύο ἀπηλπισμένοι.

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ ἐνορκοὶ κατεδίκασαν τὸν Κέππελ Δάρκ ἐπὶ ἐνοχῆ φόνου εἰς δεῦτερον βαθμὸν, ἕως διὰ νὰ ὀχυρώσωσι τὴν συνείδησίν των ἐναντίον τοῦ

φάσματος τοῦ μικροσώμου ἀνδρὸς μὲ τὸ γένειον. Τὸ δημόσιον, ἐφ' ὅσον αἱ ἐφημερίδες τὸ ἀντεπροσώπευον, ἐφάνη εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς διὰ βίου καταδίκης εἰς τὸ Σίγγ-Σίγγ. Ὁ φυλακισμένος ὁμως ὁ ἴδιος ἦτο ἀρετὰ ἀγνώμων ὥστε νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸν τὰ μάλιστα δυσηρεστημένον· καὶ ἡ Ὀλυμπία Ρεϊβὸν, ἣτις εὔρε μέσον, μὲ ὄλας τὰς διαμκρυρίας τῆς μητρός της, νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ δεσμώτου πρὶν οὗτος μεταφερθῆ ἐκ Νέας Ἰόρκης, τοῦ εἶπε λόγους τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ποτὲ δὲν ἐξέχασε, καὶ οἱ ὅποιοι τὸν ἔκαμν νὰ μὴ ἐγκαταλίπη ποτὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας.

— Κέππελ, τῷ εἶπεν, ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἀθῶος· ὑπόσχομαι νὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ νὰ μὴν ὑπανδρευθῶ ποτὲ ἄλλον ἀπὸ σέ.

Αἱ ἀρχαὶ ἦσαν ὑπερήφανοι διὰ τὴν ταχύτητα ἣτις εἶχε χαρακτηρίσει ἐξ ἀρχῆς τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης· ἀντὶ νὰ διστάζωσιν ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη, κατεδίκασαν τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας. Ἦτο ὠραία ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου, ὅταν ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις· καὶ διὰ νὰ τηρήσωσι συνέχειαν τῆς ἀξιεπαίνου διαγωγῆς των, ἐφρόντισαν ν' ἀποστείλωσι τὸν δεσμώτην εἰς Σίγγ Σίγγ τὴν ἰδίαν νύκτα.

Ἐπερὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, αἰφνης ἐπῆλθε καταιγὶς μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, καὶ

ἀντί νὰ παρέλθῃ μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας, νέαι φύλαγγες νεφῶν ἐσωρεύθησαν ἅμα διελύθη τὸ σκότος, καὶ ἠλεκτρικαὶ φλόγες καὶ κρότοι διετράχτον τὸν ἀέρα καὶ ἀντήχουν ὑπὸ τὸ στερέωμα. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ φέρουσα τὸν Κέππελ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ ἐν μέσῳ ραγδικῆς βροχῆς.

Ὁ Κέππελ ἐκάθητο εἰς τὸ βαγόνιον τὸ γείτον τῆς σκευοφόρου ἀμάξης. Ὁ Φράγκ Μόνρω, ὁ χωροφύλαξ ὅστις τὸν εἶχε συλλάβῃ, ἐκάθητο παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ του ἦτο δεσμευμένη πρὸς τὸν δεξιὸν πῆχυν τοῦ ὑπαξιωματικοῦ διὰ χειροπέδης. Δεύτερος ὑπαξιωματικὸς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ ἐδωλίου. Ἦσαν περίπου εἴκοσιν ἄλλοι ἕκτακτοι εἰς τὸ βαγόνιον· ἄλλ' ὀλίγοι ἢ οὐδείς ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Κέππελ ἦτο ὁ περιβόητος φονεὺς τοῦ Χάρρυ Τρέντ. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν νὰ νυστάζουν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, καὶ διετέθησαν ὅσον ἀναπαυτικώτερα ἠδύναντο ὅπως κλέψωσιν ἕνα ὕπνον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χωροφύλακος ἦσαν βαρεῖς, καὶ ἔμενον ἐξυπνος οὗτος διὰ γεννητικῆς μακροσήσεως καπνοῦ. Ἄλλ' ὁ Κέππελ δὲν ἐνύσταζε πικντάπικιν. Ἦσθάνετο ὡς ἐὰν δὲν ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ ποτὲ πλέον. Ἀνεσκόπει κατὰ διάνοιαν ὅλα τὰ γεγονότα τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν. Σιωπηλὸν πένθος λύσ-

σης καὶ ἀνυποταξίας τὸν εἶχε καταλάβῃ. Ἦσθάνετο ὅτι, διὰ τὴν ἀνακτῆσιν τὴν ἐλευθερίαν, ἦτο ἱκανὸς νὰ φονεύσῃ ἑκατοντάκις. Ἦτο εἰς θανάσιμον πόλεμον κατὰ τοῦ κόσμου· τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσῃ οὗτος, ἄνευ δικαιολογίας, πᾶν ὅ,τι προσφιλές. Οὐδεμίαν ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τοῦ θᾶ ἦτο ἀρκούσκει. Ἄλλ' ἦτο παντελῶς ἀνίσχυρος. Ἦτο δέσμιος πρὸς τὸν συλλαβόντα αὐτὸν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐμελλε νὰ εὐρεθῇ μετὰ τῶν τειχῶν τὰ ὅποια ποτὲ δὲν ἤθελεν ἀναβῆ. Ἡ βροχὴ ἐμάστιζε τὰς ὑέλους. Αἱ ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸ σκότος. "Ω! ἐάν ὁ οὐρανὸς ἔστελλεν ἕν βέλος διὰ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, πλανώμενοι ἐντὸς τοῦ βαγονίου, προσηλώθησαν ἐπὶ τινος νέου, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ ἐπόμενον θρονίον πέραν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ βαγονίου. Τὸν ἐξέπληξεν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε μεγάλην ὁμοιότητα μὲ αὐτόν. Ἦτο ὑψηλὸς καὶ μᾶλλον λιγνός, καὶ εἶχε μακρὰν μακρὴν κόμην κρεμαμμένην ὀπίσθεν τοῦ τροχήλου του. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ὠμοιάζε πολὺ· ἢ ῥίς ἦτο διάφορος καὶ εἶχε μύστακα ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος. Τὸ φόρεμά του, ἄντι νὰ εἶνε μαῦρον, καθὼς τὸ τοῦ Κέππελ, ἦτο ἀνοιχτὸν στακτερόν. Ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βαγονίου, πλησίον τοῦ παρθύρου,

μέ τήν κεφαλήν του ὑπτικασμένην, κοιμώ-
ενος.

Πόσον ἄφροντις καί ἀσφαλῆς ἐφαίνετο. Εἶχεν εὐτυχῆ ζωὴν ἐνώπιόν του. Δέν εἶχε περὶ τῆς χειρᾶς πέδας. Δέν τὸν ἠπειλεῖ κατηφῆς εἰρκτὴ νὰ κλείσῃ διὰ πάντοτε τὴν φαειρότητα τοῦ κόσμου καί τὴν συντροφίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἄνευ τῆς ἐπαράτου τυφλῆς τύχης, ἣτις κάμνει τὸν ἀθῶον νὰ πάσχη ἀντὶ τοῦ ἐνόχου, οὕτω πως θὰ ἐκάθητο ὁ Κέππελ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας καί ἰδρῶς ἔβρεξε τὸ μέτωπόν του.

Αἶφνης μέγας τιναγμὸς τὸν ἐτάραξε, καί μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ἀριστερός του βραχίον σχεδὸν ἐξηθρόωθη. Ἐκειτο μὲ τὴν κεφαλήν εἰς τὸ πάτωμα. Τὸ βαγόνιον, μετὰ φοβεροῦ ροῖδου καί τριγμοῦ, ὑψώθη σχεδὸν ὀρθόν, καί εἶτα ἔπεσεν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς. Αἱ λυχνίαι πεσοῦσαι ἐσθῆσθησαν. Εἰς τὸ σκότος κάτι τι ἦλθε τρίζον πρὸς αὐτὸν καί παρῆλθεν. Ἦκουσε κρότον συντριβομένων ὑάλων καί θραυομένων ξύλων. Τρομεροὶ κλονισμοὶ καί τιναγμοὶ ἐπῆλθον. Εἶτα ἔπαυσε πᾶσα κίνησις, ἀλλ' ἤρχισε τρομερὸς συριγμὸς ἀτμοῦ. Ἡ μαλακὴ αὖρα τῆς νυκτὸς προσέπνευσεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, καί ἠσθάνθη ψεκάδας βροχῆς. Μαῦρος ἀμορφος ὄγκος ἴστατο ἀνωθέν του. Καί εἶτα ἤκουσε

φωνάς και κορυγάς θεονασίμου αγωνίας και επικλήσεις συγκεχυμένως και ασκόπους. Φωνή γυναικός ὀξεῖα ἤχησε, και εἶτα ἐσιώπησεν. Ἐκειτο ἐν τῷ μέσῳ ἐρειπίων καταστροφῆς και θανάτου.

Ὁ βραχίον του ἐπόνει φοβερά. Ἠλλαξε θέσιν ὥστε νὰ μειώσῃ τὸ τέντωμα αὐτοῦ. Ὁ καρπὸς τῆς χειρός του ἦτο ἀκόμη προσδεδεμένος πρὸς τὸν τοῦ χωροφύλακος, και ἤμασσεν ὠμίλῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Ἐκεῖνος ἔκειτο εἰς ἀλλοκότως δυσχερῆ θέσιν, και ἡ κεφαλή του ἦτο σκυμμένη βαθέως εἰς τὸ στήθος του· ὁ Κέππελ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν ὤμον· ἡ κεφαλή του ἀνθρώπου ἔκλινε χαλαρὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Ὁ λαιμὸς του ἦτο λυωμένος.

Ἦτο νεκρός. Ὁ Κέππελ ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του, σταθεῖς παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ βαγονίου· οἱ ὀφθαλμοὶ του, συνειθίσαντες εἰς τὸ σκότος, διέκριναν τοὺς πόδας ἄλλου ἀνθρώπου, προκύπτοντος ἔκ τινος σωροῦ ἐρειπίων· ἀκριβῶς τότε ἀστραπῆ διασχίσασα τὸ σκότος ἀπεκάλυψε τὴν ὄψιν του· ἦτο ὁ ἄλλος χωροφύλαξ. Τὸ σῶμά του ἦτο καρφωμένον και λυωμένον ἀπὸ συντριβεῖσάν τινα δοκόν.

Ὁ Κέππελ ἐστάθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ συνάψῃ τὰς ιδέας του. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρίκης και τοῦ χάους τοῦ περικυκλοῦντος

αὐτόν, σπασμὸς ἐλπίδος καὶ χαρᾶς τὸν κατέλαβε. κ' ἐγέλασε δυνατά. Ὁ ἐγκέφαλος του ἔγινεν εἰς μίαν στιγμὴν διαυγέστατος· ἐνόησε τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, καὶ ἠσθάνατο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν διὰ νὰ τὸ πράξῃ.

Κύπτων ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ χωροφύλακος, ἔψαξεν εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων του, καὶ εἰς ἓν ἢ δύο λεπτὰ εὔρε μίαν κλεῖδα τὴν κλεῖδα τῶν δεσμῶν. Τὴν ἐφήρμοσε. Ἐτὰ μίαν στιγμὴν ἦτο ἐλεύθερος. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀσφαλῆς ἀκόμη. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἀσφάλεια, ἐνόσφ ὑπῆρχε πιθανότης καταδιώξεως. Ὁ Κέππελ ἐκύτταξεν ὀλόγουρά του.

Συμπεπιεσμένον μεταξὺ δύο θρανίων εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ βαγονίου, ἦτις εἰς τὴν παροῦσαν λοξὴν θέσιν ἦτο κεκλιμένον ἐπίπεδον ὑπεράνω αὐτοῦ, ἔκειτο ἓν σῶμα τοῦ ὁποίου ὁ δεξιὸς βραχίον κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω ἦτο ἐφικτὸς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Κέππελ. Ὁ νέος ἔπιασε τὴν χεῖρα ταύτην· ἦτο ἀδρανὴς καὶ χαλκρὰ χεῖρ νεκροῦ. Πιχτήσας τὸν πόδα ἐπὶ τινων συντριμματῶν τῆς καταστροφῆς, ἔδραξε τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ τὸ ἔσυρεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἦτο καθὼς εἶχε συμπεράνη, τὸ τοῦ νέου παρ' ᾧ εἶχεν ἀνεύρη ὁμοιότητα πρὸς ἑαυτόν.

Εἶχε φονευθῆ ἀπὸ ὄλμων τινὰ μετάλλου, πλήξαντος αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, κατασυντρίψαντος τὸ πρόσωπον καὶ τὸ μέτωπόν του. Ἐκτὸς ὅτι τὸ πρόσωπον κατέστη οὕτω πως δυσγνώριστον, τὸ σῶμα ἐφκίνετο ἀβολαχβές. Ὁ Κέππελ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀπέθανες διὰ νὰ μὲ σώσης, ἐψιθύρισεν, εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ μὲ τὸν κατάλληλον τρόπον. Εἶθε νὰ ἔχη εἰρήνην ἡ ψυχὴ σοι, ἀδελφέ.

Ὅσον ἦτο δυνατόν ταχέως ἀφῆρεσε τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ περιστήθιον τοῦ νεκροῦ καὶ τὰ ἀντήλλαξε μὲ τὰ ἰδικά του, περιβαλὼν μὲ ταῦτα τὸ πτώμα. Εἶτα θέσας τὸν νεκρὸν βραχίονα εἰς κατάλληλον θέσιν, ἐπέρασε τὴν χειροπέδην περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἐκλείδωσε. Τὸ σῶμα ἦτο τῶρα προσδεδεμένον πρὸς τὸ τοῦ νεκροῦ χωροφύλακος.

— Θὰ σὲ πέρουν διὰ φονέα, καλέ μου σύντροφε, ἐμορμύρισε. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθης· καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶμαι ἀθῶος, ἐὰν αὐτὸ σοῦ εἶνε κάποια παρηγορία. Λοιπὸν τώρα, χαῖρε!

Πηδῆσας ἔξω τοῦ βαγονίου, ἐστάθη παραπλευρῶς τοῦ κατεστραμμένου τραίνου. Ἔβλεπεν ἀμυδρῶς ἀνθρώπους νὰ πηγαίνουν καὶ νὰ ἔρχονται, ἢ νὰ ἴστανται καθ' ὁμίλους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ θόρυβος τοῦ φεύγοντος

ἀτμοῦ εἶχε παύσει, ἀλλ' αἱ οἰμωγαὶ τῶν πληγωμένων καὶ τῶν θνησκόντων ἤκούοντο ἀκόμη ἐκ διαλειμμάτων. Ἄνθρωπός τις τὸν ἐπλησίασε κρατῶν φανόν· ἦτο φύλαξ τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ἐπληρώθητε, κύριε; εἶπε.

— Μόνον ὀλίγους μῶλωπας ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Κέππελ. Ἄλλὰ πιστεύω πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ βαγόνι μας ἐφονεύθησαν. Καὶ σιμὰ εἰς ὅλα, ἦτον κ' ἓνα παράξενο πρᾶγμα.

— Ποῖον εἶν' αὐτὸ, κύριε;

— Ἦτον ἓνας κατάδικος στὸ βαγόνι μας. Ἦτο δεμένος σιμὰ εἰς ἓνα χωροφύλακx. Τὸν ἐπήγαιναν εἰς τὸ Σίγγ Σίγγ, νομίζω.

— Ναί, αὐτὸς ἦτον ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐσκοτώσε τὸν Χάρρυ Τρέντ. Τί ἐγένεεν;

— Ἐκαθήμην πλησίον του εἰς τὸ θρανίον. Ἐκεῖ εἶνε σκοτωμένος στὸν τόπο, κ' οἱ χωροφύλακες μαζύ του. Ἡ φυλακὴ του εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Ἐσκοτώθηκε; εἶπεν ὁ φύλαξ. Καλὰ, νὰ ἦμουν σὰν αὐτὸν, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ σκοτωθῶ εἰς τὴν στιγμήν εἰς ἓν σιδηροδρομικὸν δυστύχημα παρὰ νὰ ζήσω πενήντα χρόνους εἰς τὴν φυλακὴν. Μερικοὶ λέγουν ὡς τόσον ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ φονεὺς τοῦ Χάρρυ Τρέντ. Ἄλλὰ, στοχάζομαι, ἔπαθε

καθώς ἔπρεπε.

— Δέν εἶνε ἀμφιβολία. Λοιπὸν, καλη-
νύκτα. Θὰ ὑπάγω ὡς τὸ Ταρρυτάουν.

— Καληνύκτα κύριε.

Ὁ Κέππελ ἐβάδισεν ἀνερχόμενος τὴν
γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου. Δέν εἶχεν ἀπο-
φασίσει εἰς ποῖον τόπον νὰ φύγη. Ἄλλ'
ἐνόσω δέν θὰ συνήντη κανένα ὅστις νὰ τὸν
ἐγνώριζε, μικρὸν ἠσθάνετο φόβον. Κατὰ
τὴν πεποιθήσιν τοῦ κόσμου, αὔριον πρωτὶ
θὰ ἦτο νεκρός· ἡ νεκρολογία του θ' ἀνεγι-
νώσκετο εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀπὸ ἑκατομ-
μύρια ἀνθρώπων. Οὐχ ἦττον τὸν ἐσύμφερε
νὰ μείνη ἀόρατος, καὶ ὅσον ταχύτερον ἠδύ-
νατο, νὰ ἐπιφέρῃ πᾶσαν δυνατὴν μεταβο-
λὴν εἰς τὴν ὄψιν καὶ τὸ παράστημά του.
Θὰ ἔκειρε τὴν κόμην του, ἠδύνατο ἴσως νὰ
τὴν βιάσῃ, καὶ θ' ἄφηνε τὸ γένειόν του ν'
αὐξήσῃ. Ἐπρεπε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν χώραν
προσέτι· ἐὰν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν
Εὐρώπην, τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἐπρεπε νὰ λάβῃ ἄλλο ὄνομα, καὶ νὰ
ἐπιζητήσῃ νέαν ζωὴν ὑπὸ ἄλλου ὄρου.
Νέαν ζωὴν, ἐρημικὴν ζωὴν. Ἀπὸ τοῦδε ὅ-
λοι οἱ παλαιοὶ φίλοι καὶ γνώριμοί του ἦσαν
ἄσπονδοὶ ἐχθροί του. Ὅλοι ἐκτὸς ἐνός. Ἡ
Ὀλυμπία εἶπε ὅτι ἐπίστευεν εἰς αὐ-
τὸν, ὅτι τὸν ἠγάπα, καὶ ὅτι δέν ὑπανδρεύ-
ετο ποτὲ ἄλλον παρ' αὐτόν. Ναί, ἀλλὰ

και αυτη με τον λοιπον κοσμον θα τον ενομιζε τωρα ως νεκρον. Ο θανατος συνθαιπει εις την ληθην ολα τα πραγματα, ερωτα και μηνιην ομου με τα λοιπα.

Αλλ' εαν ηδυνατο να της στείλη καποιον μηνυμα η σημειον, δια να την πληροφορηση οτι ζη και εινε ελευθερος; Εσταματησεν εις το θαδισμα του και εσκεφθη.

Οχι, δεν θα το κάμνη. Το μηνυμα δυνατον να παραπέση. Και αν οχι, τι το οφελος; Εκεινη δεν ητο δυνατον να ελθη προς αυτον. Δεν ηδυνατο να νυμφευθωσι και φυγωσιν ομου. Το να μαθη οτι εζη δυνατον να της προξενηση χαραν προς στιγμην. Αλλ' εις το τελος θα την εκαμνε δυστυχη. Εκτος τουτου, θα εχρειάζοντο χρηματα, και του θα τα ευρωσι;

Ηδυνατο ακομη να ζωγραφη εικονας εινε αληθεις. Αλλα δεν θα ητο ασφαλης να κάμνη τουτο εις την πατριδα του και οσον δια την Ευρωπην... Ητο καλλιτερον να εκλεξη αλλο επαγγελμα. Αλλα ποιον θ' απεφερε τα αμεσα εισοδηματα, οσα ησαν αναγκαια; Η ληστεια θα ητο το μονον αλλ' υπηρχον αντιρρησεις κατ' αυτου. Πως θα επρομηθευετο τα μεσα, οπως πληρωση το πρωτον γευμα του;

Αιφνηδια σκεψις τον εκαμε να ψαξη ταις

τσέπαις τοῦ ἐπενδύτου καὶ τοῦ γελέκου, τῶν φορμαμάτων τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν νεκρόν.

Ἐπῆρχον ἔγγραφα καὶ ἐπιστολαί, καὶ εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ τσέπην τοῦ γελέκου ὑπῆρχε μικρὸς κύλινδρος χαρτονομισμάτων, τέσσαρα ἢ πέντε χαρτονομίσματα τὸ ὅλον. Ἦτο πολὺ σκότος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη τοὺς ἀριθμοὺς, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦσαν ὀλιγώτερα τῶν πέντε ταλλήρων. Ἦρκει πρὸς τὸ παρόν. Καὶ μάλιστα ὁ Κέππελ, ὅστις εἶχεν ἀκόμη παραδόσεις εὐσυνειδήσιας, ἐχάρη διότι δὲν ἦσαν περισσότερα. Κοινὴ δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπώλειαν τόσο ποσοῦ· καὶ ἦτο δυσανκλόγου ἀξίας δι' αὐτὸν τὸν Κέππελ.

Ἐγκατέλιπε νῦν τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει πρὸ μικροῦ, ὁ οὐρανὸς ἠθρίασε, καὶ τὰ ἄστρα ἐφάνησαν, ὑπ' αὐτῶν δὲ ὀδηγούμενος ὁ Κέππελ ἐβάδισεν ἔμπρὸς, πότε ἀναρριχόμενος εἰς ἀπὸτόμους κλιτύς, πότε κατερχόμενος εἰς κοιλότητας, πότε χωνόμενος μέσα εἰς αὐλάκια ὠρωγιμένης γῆς, διασχίζων συδενδραμέρη, ὑπερβαίων φραγμοὺς καὶ ἐπαύλεις, ὅπου ἐγκύβζον σκύλοι καὶ ἐλαλοῦσαν πετειμοί, ἀλλ' ἐμπανερχόμενος πότε καὶ πότε εἰς ὀμαλὸν δρομίσκον, ὅπου εὕρισκεν εὐθεῖαν τὴν ὁδόν.

Ἦδη ἡ βραχεῖα νύξ τοῦ Ἰουνίου προέβη, καὶ ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη τὸ λυκαυγές.

Ὁ Κέππελ ἐσταμάτησε, καὶ ἐχρειασθῆ μίαν ὥραν διὰ νὰ ἀθαρσίη τὰ φορέματά του ἀπὸ τὴν λάσπην, καὶ νὰ κάμη τὸν ἑαυτὸν του εὐπρόσωπον κατὰ τὸ δυνατόν. Ὁ ἀριστερὸς βραχίον τοῦ ἐπόνει φοβερὰ, ἀλλ' ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ, διότι δὲν τοῦ ἐσπασαν κόκκαλα. Εἰς ἓν τῶν θυλακίων του εὗρε ψαλιδομάχαιρον, καὶ με αὐτὸ ἐκοψεν, ὅσον ἠμπόρεσε, κοντὰ τὰ μαλλιά του. Εἰς δύο ἐβδομάδας, τὸ γένειόν του θὰ ἠϋξανε, καὶ θὰ ἦτο κάπως ἀγνώριστος.

Τώρα ἐβάδιζε βραδέως, διότι ἦτο πολὺ κουρασμένος, ἐπίσης δὲ ἐνύσταζε καὶ ἐπείνα. Εἶχε βαδίσει πλέον τῶν εἴκοσι μιλίων. Τέλος, καθὼς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, εἶδεν, ἡμισυ μίλιον μακρὰν, γραμμὴν σιδηροδρόμου ἐκτεινομένην, βαίνουσαν πρὸς μικρὰν πόλιν. Ἐκεῖ κατηύθυνε τὸ θῆμά του, ἀλλ' ἐδίστασεν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πολίχνης ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, ἐωσότου ἐξυπνήσουν οἱ ἄνθρωποι. Τέλος ἤκουσεν ἀμαξοστοιχίαν ἐρχομένην, καὶ ἐφρόντισε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σταθμὸν συγχρόνως μετὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ταύτην. Ἐνῶ δὲ αὕτη ἀνεχώρει ἐκ νέου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὡς νὰ εἶχε φθάσει ἀρτίως ἐκ Νέας Ὑόρκης.

ιδῶν ἀπλοῦν ἀλλ' εὐπρόσωπον ὀπωσοῦν ξενοδοχεῖον ἐγγὺς κείμενον, εἰσῆλθε κ' ἐζήτησε δωμάτιον καὶ πρόγευμα.

Ἐὼς ἐβράζοντο τὰ αὐγά καὶ ὁ κωφὸς του, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ σκεφθῆ περὶ τῶν πραγμάτων. Ἄλλὰ τὸ μέλλον ἦτο τόσον συγκεχυμένον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς συμπέρασμα. Ἄμα ἐσώνοντο τὰ ὀλίγα χρήματά του, θὰ ἦτο εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης. Ἐξήτασε καὶ πάλιν τὰ περιεχόμενα τῶν θυλακίων του. Ἦσαν ὀκτὼ τάλληρα εἰς χρήματα, δύο ἢ τρεῖς ἐπιστολαὶ ἀπευθυνόμεναι εἰς τὸν Βούξτων Φαῖρφαξ, ἐκ τοῦ Πλαουκῆψι. Δύο ἀποδεκτὰ συναλλάγματα καὶ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ἓν ἀπόσπασμα ἐφημερίδος ἐπιγραφόμενον «Ἀναπτύξεις τινὲς ἐπὶ τοῦ φόνου Τρέντ», τὸ ὁποῖον ὁ Κέππελ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ μὲ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἡμερομηνία του ἦτο προφανῶς τῆς προλαβούσης ἡμέρας.

Ἡ διαθήκη τοῦ μακαρίτου Χάρρου Τρέντ ἀνεκαλύφθη χθὲς ἐν τινι δέσμῃ ἀφειμένη παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ συρταρίῳ γραφείου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Καλλιθέας, ἐν Φιλαδελφείᾳ. Εἶχε διέλθῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα τῆς 22 Φεβρουαρίου, καὶ φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησε νὰ λάβῃ μεθ' ἐαυτοῦ τὰ ἔγγραφα. Ἡ διαθήκη χρονολογεῖται ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1870, καὶ εἶνε συντομωτάτη, κληροδοτοῦσα ὅλην τὴν

περιουσίαν του, τὴν ἐνεργὸν καὶ προσωπι-
κὴν «εἰς τὴν σύζυγόν μου Σάραν "Αλθειαν
Τρέντ.» Εἶνε ὑπογεγραμμένη ἀρμοδίως καὶ
ἐπικυρωμένη. Τοῦτο θὰ εἶνε κάπως ἐγδια-
φέρον δι' ἐκείνους οἵτινες ἐτόλμησαν ν' ἀμ-
φιβάλωσι περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ γάμου,
τοῦ ἀναγγελλέντος ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν
προχθὲς Τρίτην ὑπὸ τῆς κυρίας Τρέντ, τῆς
μέχρι τοῦδε καλουμένης κυρίας Σάλλυ Μά-
τσιν. Ὁ κ. Τρέντ τοῦλάχιστον φαίνεται ὅτι
συνεμερίζετο τὴν γνώμην τῆς περὶ τοῦ ἐγ-
κύρου τοῦ γάμου. Τὰ ἄλλα ἔγγραφα τὰ ἐν
τῇ δεσμίδι δὲν ἦσαν σπουδαίου χαρακτῆρος,

"Αξίον σημειώσεως εἶνε ὅτι οὐδεμία πρό-
νοια λαμβάνεται ἐν τῇ διαθήκῃ διὰ τὴν
κυρίαν Ρεϊβὺν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς Ὀλυμ-
πίαν, αἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς ἀμεσοὶ συγ-
γενεῖς τοῦ τεθνήσκοντος, καὶ ἐλάμβανον παρ'
αὐτοῦ τακτικὸν ἐτήσιον χορήγημα ὀκτώ
χιλιάδων ταλλήρων. Τὸ τοιοῦτον θὰ προ-
καλέσῃ ἰσως ἀχόλια, διότι ἐλέχθη ἐν τῇ
δίκῃ ὅτι ὁ κ. Τρέντ προὔτιθετο νὰ λάβῃ
τὴν Μίς Ρεϊβὺν συμβίαν του.

«Ἴσως ἡ ἐπιθυμία ὅπως ἐκεῖνος ὑποβάλλῃ
τοιαύτην πρότασιν ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς κα-
ταθέσεως ὅτι ὑπέβαλε τοιαύτην. Ἡ δια-
θήκη του φαίνεται ὑποδεικνύουσα οὐ μόνον
τὸ ἀβάσιμον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἀλλ'
ὅτι διὰ τινὰς λόγους, ἰσως ὁ κ. Τρέντ διε-

νοεῖτο εἰς τὸ μέλλον ν' ἀφήσῃ τὰς δύο ταύτας κυρίας νὰ φροντίσωσι δι' ἑαυτάς. Ἐλπίζεται ὅτι ἔχουσιν ἀνεξαρτήτους πόρους.

«Εἰς τὸ ἰσωτερικὸν θυλάκιον τοῦ κ. Τρέντ. καθ' ὃν χρόνον ἐδόλοφονήθη, εὑρέθη ἐπιστολή τις κρυπτογραφικῶς γεγραμμένη, ἣ ἔννοια τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώσθη. Κατὰ τὴν δίκην δὲν προσήχθη, καθόσον ἡ κατηγορία δὲν ἦτο γνώμης ὅτι ἠδύνατο νὰ ρίψῃ αὕτη φῶς τι ὡς πρὸς τὸν φόνον. Σήμερον δημοσιεύεται ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι εἰδήμων τις περὶ τὴν κρυπτογραφίαν δυνατὸν νὰ εἰσπορέσῃ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, καὶ οὕτω ἴσως νὰ παράσχῃ ἐξήγησιν τινα τῶν μυστηριωδῶν περιστάσεων πῦτιες περιβάλλουσιν ἀκόμη τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Τρέντ. Ἡ ἐπιστολή αὕτη ἔγει ὡς ἑξῆς :

« Simpi F. npi. Cggnl F. pil pink
 oghi mlhgapiE. mkpi C, Klmh F,
 pion golg C, gkin E. hqon golg B
 qknS F. olmh golg C mhgg omgk
 qliu B hkq F. hnpq nSmo mi q S.
 lmpi F. oilg qolg nlqS kgii Kgli C
 jrho. F, MoSl. Cokiq phno S. llni
 C. omSk F hlnm. F. mlSi C hqqi B.
 hiq S. pkol. C q knp olmp F. hlpq,
 hnio B. nlo. F, oim C. nSil mkqn S.
 lmpi C nSil F, hqon mioq F qopS q.
 go C. iko F, opi C pShS mkqn Bgglp

C mkqn F. ongl opgn C hqpm F, oinq
E Inig F, hkom B emq C. nḡoi. F.
mpgn. knli, oih, hḡo F, lmqḡ E
lipḡ F. hnoi E mkpi F, hiḡn ikmn.

«Ὁ χάρτης ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένον τὸ περιέργον τοῦτο δείγμα φαίνεται να εἶνε γαλλικῆς κατασκευῆς».

Τοιοῦτον ἦτο τὸ τιτλοφόρον τῆς ἐφημερίδος, τινές τῶν περικοπῶν τοῦ ὁποίου συνεκίνησαν ἀλγεινῶς τὸν Κέππελ. Ἡ Ὀλυμπία, ὡς φαίνεται, θὰ περιήρχετο εἰς ἀπορίαν ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τοὺς δώσῃ βοήθειάν τινα. Ἡ κατάστασις αὕτη μεγάλως τὸν περιέπλεξε· διότι ὁ Χάρρυ Τρέντ τοῦ εἶχεν εἰπεῖ μὲ τὸ στόμα του ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φυλάξῃ τὴν Ὀλυμπίαν δι' ἑαυτὸν· καὶ εἶχεν ἀφήσει νὰ κοινολογηθῇ ὅτι ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ρέϊον ἐμελλον νὰ κατοικήσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν, καὶ συγχρόνως ἦτο νυμφευμένος μὲ τὴν Σάλλυ Μάτσειν, καὶ πέντε ἡμέρας πρότερον εἶχε γράψει διαθήκην ἀποξενουῦσαν ἄνευ ὀδολοῦ τὴν Ὀλυμπίαν. Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀλλόκοτα, καὶ ἐχρειάζοντο ἐξήγησιν.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γείνη ἦτο νὰ εὔρεθῇ ὁ ἀληθὴς φονεὺς τοῦ Χάρρυ Τρέντ. Τὸ λοιπὸν τοῦ μυστηρίου θὰ ἔλυετο ἴσως μόνον του. Ἀλλὰ τίς θὰ εὔ-

ρισκε τὸν φονέα; Προφανῶς, κανεὶς δὲν ἐν-
 διεφέρετο διὰ τὸ ζήτημα ὅσον ὁ Κέππελ,
 καὶ βεβαίως δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ εἰσέλθῃ
 εἰς τοιαύτην ζήτησιν πρὸς τὸ παρόν. Ἡ-
 δύνατο μόνον ν' ἀποφασίσῃ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ
 ἐλησμένει τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πράξῃ τοῦτο,
 οὔτε θὰ ἠσύχαζεν ἕωσοῦ ἐκτελεσθῇ ὁ σκοπὸς
 οὗτος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κρυπτογραφικὴν ἐπι-
 στολὴν, καίτοι ὁ Κέππελ ἦτο κάπως ἔμ-
 πειρος τῆς κρυπτογραφίας, τάχιστα ἐνόη-
 σεν ὅτι ἦτο πρόβλημα ἔξω τοῦ κοινοῦ καὶ
 συνήθους. Δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς κοινὰς
 μεθόδους. Οὕτω ἐκ τῶν δεκαεπτὰ διαφόρων
 χαρακτήρων τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν, συμ-
 περιλαμβανομένων τῶν κομματίων καὶ τῶν
 τελειῶν στιγμῶν, τρία ἐφέροντο ἐξάκις ἢ
 ὀλιγώτερον, ἐπτὰ ἀπὸ δωδεκάκις ἕως τρια-
 κοντάκις, καὶ ἐπτὰ τριακοντάκις ἕως τεσ-
 σαρακοντάκις. Προφανῶς ἄρα δὲν ἠδύνατο
 νὰ εἶνε σημεῖα ἀνταποκρινόμενα εἰς γράμ-
 ματα τῆς ἀλφαβήτου. Προσέτι δὲ, τὸ κρυ-
 πτογράφημα συνίστατο ἀπὸ συμπλέγματα
 ἐκ τεσσάρων χαρακτήρων, ὄχι περισσοτέ-
 ρων οὔτε ὀλιγωτέρων, καὶ ἐξ ἀπλῶν κεφα-
 λαίων. Ἐκ τῶν τεσσάρων συνδυασμῶν χα-
 ρακτήρων, ὄντων ὑπὲρ τοὺς ἐξήκοντα ἐν
 ὄλῳ, μόνον ἐπτὰ ἐφέροντο πλέον ἢ ἀπαξ
 καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ συνθέματος. Ἐκ

τῶν χωριστῶν κεφαλαίων. τὸ F ἀπήντα εἰκοσάκις καὶ δύο, τὸ C ἑπτακαιδεκάκις, τὸ B ἑξάκις, τὸ S πεντακις καὶ τὸ E τετράκις. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πολὺ δυσμήχανα, καὶ εἶχον ἀνάγκην νὰ διαφωτισθῶσιν, ἐάν ποτε θὰ διεφωτίζοντο, μόνον μετὰ μακρὰν μελέτην, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τοῦ Κέππελ εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην πολὺ ἀπέτρεχε τοῦ νὰ εἶνε ἱκανόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὑπηρετρία ἔκρουσε τὴν θύραν, καὶ τὸν ἐκάλεσε εἰς τὸ πρόγευμα. Ἐθεσῶν ἐκ νέου τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ κατέβη.

Ἄφου κατεβρόχθισε μὲ ὄρεξιν, ἐπανῆλθε καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἕως τὸ δειλινόν. Ὑστερον, ἄφου ἐδείπνησεν, ἀνέλαβε πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν του, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἔφθασεν εἰς πόλιν τινὰ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ κόλπου τῆς Μακρᾶς νήσου. Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, δύο ἄνδρες ἠτοιμάζοντο ν' ἀποπλεύσωσι διὰ λέμβου. Ὁ Κέππελ τοὺς ἐρώτησε διὰ ποῦ ἐπήγαιναν.

— Εἰς Πόρτ Ζέφφερσον, ἀπήντησεν ὁ εἰς τῶν δύο.

— Τί θέλετε διὰ νὰ μὲ πάρετε μαζί σας ;

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἐν τάλληρον ;

— Σύμφωναι, εἶπεν ὁ Κέππελ, καὶ ἐπέβη εἰς τὴν λέμβον.

Δὲν εἶχεν ἰδέαν διατί ἐπήγαινε εἰς Πόρτ

Ζεφφερσον, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ὑπάγῃ κάπου, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὑρίσκετο ἐν μείζονι ἀσφάκεια εἰς τὴν σχετικὴν ἐρημίαν τῆς Μακροῦς νήσου πρὸς εἰς μεγάλην τινὰ πόλιν. Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ εὔρη πρὸς καιρὸν ἐργασίαν πλησίον ἀγρονόμου τινός, ἢ θὰ εὔρισκε κυβερνήτην τινὰ ἀλιευτικοῦ πλοίου νὰ τὸν παραλάβῃ εἰς ἐκδρομὴν τινὰ. Ὅταν ἦτο παιδίον ἐν Νέα Ἀγγλίᾳ, εἶχε ζῆσει ἐγγὺς τῆς παραθαλασσίας, καὶ εἶχε μάθῃ πῶς ν' ἀρμενίζῃ μίαν βάρκαν.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικὰ, καὶ ἡ βάρκα ἀρμενίζε πούμα, ταχέως βαίνουσα εἰς τὸ τέμας τῆς. Εἰς δύο ὥρας ἡ ἀκτὴ ἐφάνη πλησιάζουσα. Εἰσέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ ὁ Κέπτελ, πληρώσας τὸ κάλληρόν του, ἐπῆδησεν εἰς τὴν ξηράν. Ἦτο τότε μία ὥρα ἢ περισσότερον πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θερμὴ καὶ ἡμερὰ ἐσπέρα. Ἠρχισε νὰ περιπατῇ κατὰ τύχην, καὶ ταχέως εὑρέθη εἰς στενὸν μονοπάτι, ἐν μέσῳ ἀτελευτήτου σειρᾶς μικρῶν πιτύων καὶ δρυῶν. Διέβη δὲ πλησίον ἐρημικῆς ἐπαύλεως· ἀλλ' ἂν καὶ εἶχε κουρασθῇ πάλιν καὶ ἐπεῖνα, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ νὰ ζητήσῃ στέγην.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ τὸν εὔρεν ἀκόμη βαδίζοντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐντὸς δένδρων καὶ θά-

μνων. Ἀλλά καθ' ὅσον ηὔξανε τὸ σκότος, ὁ δρομίσκος ἐφαίνετο ἐκλείπων καὶ διολισθαίνων εἰς τὸ βλέμμα του, ἤρχισε νὰ σκοντάπτῃ ἐν μέσῳ πυκνῶν θάμνων καὶ χόρτων. Θάμνοι καὶ βᾶτοι ἔσχιζον τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἄκανθαι ἐτρύπων τοὺς πόδας του. Καθὼς ἔβαινε ἐμπρὸς, ἀποκαμωμένος καὶ ἀνυπόμονος, ἠσθάνθη τοὺς πόδας του βυθιζομένους εἰς λασπῶδες ἔδαφος, καὶ ἠνόησεν ὅτι ἦτο παρὰ τὸ χεῖλος βάλτου. Ἐστράφη δεξιὰ καὶ ἤρχισε νὰ πορεύεται παρὰ τὰς ὄχθας· ἀλλὰ πάλιν καὶ πάλιν ἔλειψε νὰ βυθισθῇ ἕως τὸν λαιμὸν καὶ τὰ ὦτα εἰς τὸν ἄπιστον βάλτον. Βάτραχοι ἀνεπήδων πανταχόθεν καὶ κώνωπες ἐβόμβουν περὶ τὴν κεφαλὴν του.

Ἔχασε πᾶσαν αἰσθησὶν κατευθύνσεως, καὶ ἔβλεπε νὰ πατῇ τὸν ἕνα πόδα πρὸ τοῦ ἄλλου. Πολλάκις ἐπιπτεν, ἀλλὰ πάλιν ἠγείρετο καὶ ἐπροχώρει. Ὅπου καὶ ἂν ἐστρέφετο, ὁ βάλτος ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἠκολούθει. Ἐσκέφθη. Θὰ μὲ καταπιῇ ἐπὶ τέλους! Καὶ δι' αὐτὸ ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ σιδηροδρόμου!»

Ἀκριβῶς τότε εὐρέθη εἰς ἕνα ἀνήφορον, καὶ οἱ πόδες του ἐπάτησαν ἐπὶ στερεωτέρου ἐδάφους. Δένδρα καὶ θάμνοι ἔγειναν ὠραιότερα. Ἀναβλέψας, εἶδε μαῦρον, ὀρθογώνιον ὄγκον· ἐπῆγε σιμότερά· ἦτο οἰκία.

Φῶς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ παράθυρα. Ἐφαί-
νετο ἐτοιμόρροπος καὶ ἔρημος. Ἄλλ' ἦτο
ἀνθρωπίνη κχοιχία, καὶ τοῦτο ἦρκει. Πα-
ρέκκμηψε τὴν γωνίαν καὶ εὔρε τὴν θύραν.
Αὐτὴ ἐνέδωκεν εἰς τὴν χεῖρά του. Εἰσῆλθε
καὶ διέκρινεν ἄλλην θύραν ἀντικρύ του εἰς
τὸ ἐσωτερικόν. Εἶδε τότε ἀκτῖνα φωτὸς
λάμπουσαν διὰ τινος σχισμῆς. Εἰς μίαν
στιγμὴν πάλιν ἡ θύρα ἠνοιχθη, καὶ εὔρέθη
ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐσωτερικοῦ θαλάμου.

Ἦπῆρχε χαμηλὴ κλίνη πρὸς τὸν ἀντι-
κρυνὸν τοῖχον. Παρ' αὐτὴν ἴστατο τράπεζα
ἐφ' ἧς εὔρισκετο ἀνημμένον κηρίον καὶ τινες
μικραὶ φιάλαι. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἀθλιώτατα,
καὶ ὁ ἀὴρ δυσώδης καὶ πνιγηρὸς.

Ἐπὶ τῆς κλίνης ἦτο ἐξηπλωμένος ἰσχνὸς
καὶ πελιδνὸς ἀνθρωπος, ὅστις, ἅμα ἐφάνη
ὁ Κέππελ, ἀνεσηκώθη μετὰ δυσκολίας ἐπὶ
τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος, καὶ διὰ τῆς δε-
ξιᾶς ὕψωσε ρεβόλβερ κατὰ τοῦ παρεισάκτου
Ἡ λάμψις τῶν βυθισμένων ὀφθαλμῶν τοῦ
ἦτο τρομκκτικὴ, καὶ ἡ χεῖρ του ἔτρεμε,
οὔτως, ὥστε τὸ ρεβόλβερ ἐσειέτο ἔνθεν κα
ἔνθεν.

— Ἄλτ! ἡ σὲ σκοτώνω! εἶπε μὲ ἀλλό-
κοτον ξενίζουσιν προφοράν.

— Μὴ ρίχνης! ἔκραξεν ὁ Κέππελ, ὕψων
τὴν χεῖρα, δὲν ἔχω κακὸν σκοπόν. Λιπο-

θυμῷ ἀπὸ κούρασιν· καὶ ἀπὸ πᾶινων, πρέπει
νὰ φάγω καὶ νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐχαμήλωσε τὸ ὄπλον.

— Ἄ ! δὲν εἶνε φάντασμα, ἐμορμό-
ρίσει γαλλιστί, καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ προσ-
κέφαλόν του.

Ὁ Κέππελ ἐπλησίασε καὶ προσέβλεψεν
αὐτόν. Ἐφαίνατο ὅλος πεταί καὶ κόκκαλα·
ἡ κόμη τομ ἐσκοπίζετο ἄτοκτος περὶ τὴν
κεφαλὴν του, καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προ-
σώπου του ἐκκλύπτετο ἀπὸ πυκνὰς ἐρυ-
θρὰς τρίχας. Τὸ χρῶμά του ἦτο βαθὺ κί-
τρινον, τὰ χεῖλη του μαύρα καὶ ζαρωμένα.

Ὁ Βέππελ πονέ δὲν εἶχεν ἰδεῖ κίτρινον
πυρετόν, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἠγω-
νία πρὸς τὸν θάνατον.

Εἶχε φθάσει ἐν καιρῷ εἰς τὸν ἔρημον
τούτον τόπον, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν κατάρχην τοῦ
Μαυρακίου Σολάν, πληρουμένην ἐπὶ τοῦ λη-
στοῦ ὅστις τὸν εἶχε προδώσει.

ΚΕΦ. Ζ΄.

Τὸ τέλος τῆς ἀρχῆς.

Ὁ Δάρκ, ἰδὼν ὅτι ὁ πυρρόθριξ ἄνθρω-
πος ἦτο γάλλος, ὠμίλησε πρὸς αὐτόν
ἐν τῇ γλώσσει ταύτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν
εὐχέρειάν τινα. Ὁ Δουπὸν ἐν τούτοις εἶχεν

δικατρίψει εἰς τὸ Λονδῖνον κ' ἐγνώριζεν ἀρκετὰ ἀγγλικά διὰ νὰ γείνη κκακληπτός. Ἄλλ' εἰς τὴν παροῦσαν ἀπηλπισμένην κκατὰστάσιν του, αἱ σκέψεις του ἀφεύκτως ἐξεφράζοντο εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν· καὶ ὡς τὰ πολλὰ δὲν ἤξευρε ἴσως τί ἔλεγεν. Εἶχεν ἀρρωστήσει ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, καθόσον τὰ σπέρματα τῆς νόσου τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξερράγησαν δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας ὕστερον. Συχνὰ τὸν κκατελάμβανε λῆρος, καὶ ἠδύνατο νὰ ὑποτονθορούση πράγματα τὰ ὁποῖα ἐφαντάζετο ὅτι ἔκρυπτε βαθειὰ εἰς τὰ ἐνδόμυχα του.

— Εἶσθε μόνος σας ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Κέππελ. Δὲν ἔχετε ἰατρόν ;

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήτησεν ὁ ἄλλος, γρήγορα θὰ γείνω καλά. Δὲν χρειάζομαι κκανένα. Ποιὸς σας ἔστειλεν ἐδῶ ; Ποιὸς εἶσθε ; Εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος. Εἶδατε τὸν Μωρίς ; Μπα ! ἀπέθανε. Δὲν εἶμπορεῖτε νὰ μὲ γελάσητε. Δὲν τοῦ ἔκαμα κακόν. Τὸν ἔθαψα... ἐγὼ καὶ ὁ πλοίαρχος. Δὲν εἶμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω.

— Τί εἶνε ἡ ἀσθένειά σας ; ἠρώτησεν ὁ Κέππελ.

— Ὅλοι τὴν ἔπαθαν, ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πλοίαρχος ὑπεφέραμεν ἀπὸ κίτρινον πυρετόν ἀπὸ πρῖν. Δὲν ἐφοβήθην, θὰ γείνω καλά. Δὲν θ' ἀποθάνω μὲ ὄλ' αὐτὰ τὰ ἑκατομ-

μύρια. Είμαι πτωχὸς ἄνθρωπος. Ἐπερι-
πλανήθην ἕως ἐδῶ. Ζητῶ ἐργασίαν. Ὁ
Μωρίς... μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ. Τί τὸν μέ-
λει τί θὰ κάμω ἐγὼ τὸν θησαυρόν; Ἕνας
πεθαμμένος ἔχει ἄλλα πράγματα νὰ σκεφθῆ.
Ὁ αὐτοκράτωρ ἔχει ἄρκετὰ καὶ χωρὶς
αὐτά. Τί ἄλλο εἶνε παρὰ ληστής; Τὰ ἔ-
κλεψε· ἔχω τόσον δικαίωμα εἰς αὐτὰ ὅσον
κ' ἐκεῖνος,

Ἡ φωνή του ἐξέπεσεν εἰς ἀκατάληπτον
μορμυρισμόν.

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; εἶπε πρὸς
ἐαυτὸν ὁ Κέππελ. Θησαυρὸς, ὁ αὐτοκρά-
τωρ, ἓνας πεθαμμένος, ληστεία. Κάποιον
θὰ ἐφόνευσεν ἴσως. Κ' ἔχει τὸν κίτρινον
πυρετόν. Θ' ἀποθάνῃ ἀπ' αὐτόν, βέβαια·
καὶ θὰ κολλήσω κ' ἐγὼ ἴσως. Δὲν σημαίνει·
ἐδῶ εὐρέθην κ' ἐδῶ θὰ μείνω, δι' ἀπόψε
τούλάχιστον. Δὲν εἴμπορῶ νὰ βαδίσω μα-
κρύτερα· καὶ δὲν ἠμπορῶ ν' ἀφήσω θνή-
σκοντα ἄνθρωπον, ὅς εἶνε καὶ φονεὺς. Ἔχω
ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τοὺς φονεῖς,
ὡς φαίνεται. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶμαι τό-
σον πλάνης καὶ ἀπηλπισμένος, ὅσον καὶ
αὐτός. Ἐδῶ εἶνε πενιχρὸς τόπος διὰ ν' ἀ-
ποθάνῃ τις· ἀλλὰ θὰ εἶνε καλλίτερα μαζί
μου ἐδῶ, παρ' ὅσον θὰ ἦτον ὁ μόνος. Ἄν
καὶ δὲν φαίνεται τόσον φιλόξενος, θὰ κάμω
ἐγὼ ὡς νὰ εἶμαι στὸ σπίτι μου.

Ἄνεσῆκωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἐτακτοποίησε τὸ προσέφαλόν του καὶ ἐσιγύρισε τὰ ἐφαπλώματά του. Καθὼς ἔσκυπτεν διὰ νὰ θέσῃ τὴν ἄκρην τῆς σινδύονος ὑπὸ τὴν στρωμνὴν, ἤσθάνθη κατὰ τι ψυχρὸν θίγον τὸ μέτωπόν του, καὶ ὑψώσας ταχέως τὴν κεφαλὴν, εἶδε τὴν κάκκιναν τοῦ ρεβόλδερ εἰς ἀπόστασιν δακτύλου ἀπὸ τὸ στόμα του. Οἱ δάκτυλοι τοῦ ἀσθενοῦς ἦσαν ἐπὶ τὴν σκανδάλην, καὶ ἡ ὄψις του ἦτο συνεσπασμένη εἰς εἰδεγθὲς βλέμμα τρόμου καὶ δυσμενείας. Ὁ Κέππελ εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀκίνητος, μὲ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

— Ἐνόμισες πῶς ἠμποροῦσες νὰ μὲ ληστεύσης, εἶπεν ὁ Δουπόν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του. Δέν θὰ μὲ κλέψουν ὅσω εἶμιχι ζωντανός, καὶ θ' ἀποθάνῃς πρῶτος. Σὲ γνωρίζω βδελυρῆ κατάσκοπε!

Ὁ μακρὸς κίτρινος δάκτυλός του ἤρχισε νὰ τείνῃ ὅπως σύρῃ τὴν σκανδάλην. Τὰ χεῖλη τοῦ Κέππελ ἔγιναν λευκά· ὁ θάνατος ἐφάνετο ἄσχημος. Αἶφνης ἐκπληκτικὴ μεταβολὴ ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Δουπόν. Αἱ πυρρόξανθοι ὄφρυες ὑψώθησαν, οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπετάχθησαν, πρὸς τὰ ἔξω, καὶ τὰ μελανὰ χεῖλη του ἐκυρτώθησαν. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του διεκθύνετο ὄχι κατὰ τοῦ Κέππελ, ἀλλὰ κατὰ

τῆς ἀπωτέρας γωνίας τοῦ θαλάμου. Εὐθύς ἐσκόπευσε πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην κ' ἐπυροβόλησεν ὑπὲρ τὸν ὦμον τοῦ Κέππελ. μὲ κρότον ἐκκωφαντικόν. Ἐἶτα ἀφῆκε τὸ ρεβόλβερ νὰ τοῦ πέση, κι' ἐζάρωσεν εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ὁ Κέππελ ἔσπευσε νὰ κρύψη τὸ ρεβόλβερ καὶ εἶτα περιέβλεψε κύκλῳ. Δὲν ὑπῆρχε τρίτον πρόσωπον ἐν τῷ θαλάμῳ. Ἡ βολὴ ἐτρέπησεν ἐν σανίδωμα τῆς γωνίας.

— Τί διάβολον ἐπιστόλισες, ἠρώτησεν ἐκπληκτος.

— Βόλι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἐμορμύρισε ὁ ἄνθρωπος. Παραπάνω ἀπὸ μιὰ φορὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀποθάνῃ. Μὰ ἐργεταί, εἶνε πάντοτε ἐδῶ. Ζητεῖ τὸν θεσσαυρόν. Τί νὰ κάμῃ τὸν θεσσαυρόν ὁ πεθαμμένος;

— Ὁ πεθαμμένος σου ἔσωσε τὴν ζωὴν μου, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶπεν ὁ Κέππελ, καὶ τοῦ εἶμαι ὑπόχρεως δι' αὐτό. Ὅσον διὰ σέ, δὲν θ' βλάψῃς ποτὲ πλέον ἄνθρωπον. Κακὴ νύχτα αὐτή. Ἐπιθυμῶ νὰ περάσῃ γρήγορα. Καὶ αὐρίον, τάχα τί;

Εὐρε δεῦτερον κηρίον, τὸ ἤναψε, καὶ θέσας τὸ ρεβόλβερ εἰς τὴν τσέπην του, ἐξῆλθε διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν οἰκίαν. Δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν τίποτε ἐν αὐτῇ, εἰμὴ γυμνοὶ θάλαμοι· ἀλλ' εἰς μικρὰν κόγχην τοῦ μαγειρείου ἀνευρεῖ ξηρὰ τινα καρβέλια ψωμίου, ξηρὰ ὡς

ἡ πέτρα σχεδόν. Ἐβρέξεν εἰς τὸ νερὸν καὶ ἔφαγεν. Ἐφερε ποτήριον νεροῦ εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις τὰ ἔπιεν ἀπνευστί.

— Καλὸ εἶνε, εἶπεν ὁ ἄθλιος· θὰ γείνω καλά.

— Εὐχομαι νὰ γείνετε καλά, εἶπεν ὁ Κέππελ. Δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ, καὶ δὲν ὠφελεῖ νὰ προσπαθήσωμεν διὰ νὰ εὐρωμεν ἰατρὸν ἀπόψε. Ἐὰν ξημερωθῆτε καλά αὔριον, θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω ἕνα. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐὰν ἐπιθυμῆτε τίποτε νὰ παραγγείλετε, θὰ κάμετε καλά νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε τώρα.

— Μὴ φέρῃ κανένα ἔδω, εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ τρομώδη φωνήν. Ἄκουσε· εἶπεν γείνω καλά, θὰ μοιράσω μαζύ σου· ἀρκεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο, θὰ εἶμεθ· δύο ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τοῦ κόσμου. Εἶνε ἑκατομμύρια, ἑκατομμύρια! Δὲν τὸ εἶπα κανενός. Κανείς δὲν τὸ εἰξεύρει ὅτι εἴμ' ἔδω. Ἐὰν ἦρχοντο θὰ τὰ ἔπαιρναν ὅλα καὶ θὰ μᾶς ἔτριπταν εἰς τὴν φυλακὴν. Τί σημαίνει τοῦτο. Ὁ Μωρίς τὸ εἰξεύρει, ἀλλὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ· δὲν εἶνε ὁ Μωρίς, εἶνε τὸ πνεῦμα ρου, αὐτὸ μόνον. Δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, εἴμπορεῖ μόνον νὰ βλέπῃ· καὶ κανείς ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸν ἰδῇ. Εἴμεθα ἀσφαλεῖς, ἐὰν γείνω καλά!

— Θὰ κάμετε καλλίτερα νὰ ἡσυχάσετε,

εἶπεν ὁ Κέππελ. Κουράζεσθε καὶ λέγετε ἀνοησίας. Δὲν ὑπάρχει θησαυρὸς ἐδῶ. Ἐὰν δὲν ἀποθάνετε ἀπὸ τὸν πυρετὸν, θ' ἀποθάνετε ἀπὸ τὴν πείναν, καθὼς βλέπω. Πῶς ὀνομάζεσθε καὶ πῶς εὐρέθητε ἐδῶ ;

— Εἶμαι πτωχὸς γυρολόγος. Πωλῶ τεχνητοὺς καρπούς. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον, διὰ νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇ κινεῖς. Θὰ τοὺς μεταφέρω εἰς Νέακ Ὑόρκην καὶ θὰ τοὺς πωλῶ ἀπὸ ἕνακ ἕνακ. Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς ἀξίζει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα. Καὶ εἶνε χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Κέππελ ἐστράφη ἀνυπόμονος.

— Πηγαίνω νὰ κάμω ἕνα στρῶμα εἶπεν. Εἶδκ κάτι σακκιὰ καὶ κάτι δίκτυκ εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ θὰ τὰ κάμω στρῶμα ἐδῶ, εἰς τὴν γωνία. Ἐὰν χρειασθῆτε τίποτε, με φωνάζετε.

Ἐφερε τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶπε καὶ ἔστρωσεν ἐξ αὐτῶν τὴν κλίνην του. Ἡ κούρασίς του ἦτο τόση, μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἔξαψιν τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὥστε ἀπεκοιμήθη ἅμα ἐπλάγησσε. Κραυγὴ ἀγρία, κρότος πτώσεως τὸν ἐξύπνησεν.

Ἐσηκώθη βαρὺς ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνον. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνθυμήθη ποῦ εὐρίσκετο. Ἦτο εἰς τὸ κελλίον του ἐν τῇ φυλακῇ, ἣ εἶχε κρεμασθῆ, καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μετὰ θάνατον ; Εἰς ὀλίγας στιγμάς ἦλθεν εἰς τὸν

ἑαυτόν του. Τὸ κηρίον ἔκαίεν εἰς τὸ κηρο-
πήγιον. Τὸ κυανόφακion τοῦ λυκαυγοῦς ἐ-
φαίνετο διὰ τῶν κονιωδῶν φύλλων τοῦ ἄ-
νατολικοῦ περαθύρου. Ποῖος εἶχε φωνάξει ;
Βεδκίως ὁ ἀσθενής. Ὁ Κέπελλ ἐκύτταζε
πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης. Ἦτο κενή. Τί
εἶχε συμβῆ ; Ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του,
καὶ ἔκαμεν ἓν βῆμα εἰς τὰ ἔμπρός. Ἐπά-
τησεν ἐπάνω εἰς κάτι τι τὸ ὁποῖον ἐνέδω-
κεν ὑπὸ τὸ βάρος του. Ἦτο τὸ σῶμα τοῦ
ἀρρώστου. Ὁπισθοχώρησε φρικιῶν, ἔλαβε
τὸ ἐτοιμόσβετον κηρίον καὶ ἔκυψεν ἐπ' αὐ-
τοῦ. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔκειτο συνε-
σταλμένον ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, καὶ αἱ χεῖρες
ἦσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου. Εἰς τὴν δεξιάν
ὑχεῖρα ὑπῆρχε μακρὰ μάχαιρα. Προφηνῶ
εἶχεν ἐξορμήσει ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἐσύρετο
κατὰ τοῦ Κέπελλ με σκοπὸν νὰ τὸν φο-
νεύσῃ. Ἀλλ' ἀκριβῶς, πρὶν προλάβῃ νὰ
ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του, τὸ φάντασμα τὸ
ὁποῖον ἐφχντάζετο ὅτι τὸν κατεδίωκεν,
εἶχεν ἐπεμβῆ. Ὁ ἀνθρώπος εἶχεν ἐκπνεύσει.

Τὸ κηρίον εἶχε καταναλωθῆ κα' ἔσβυσεν.
Ὁ Κέπελλ ἔτρεξε νὰ εὔρῃ τὸ ἄλλο κηρίον,
ἀλλ' ἐνθυμήθη ὅτι δὲν εἶχε σπύριτα. Δὲν ἔ-
δύνατο νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ πτώματος εἰς τὸ
σκότος, ὅθεν ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ὁ
αἰθῆρ ἦτο καθαρὸς, ὁ ὀρίζων πρὸς ἀνατολὰς
ὠχρία καὶ ἐκιτρινίζεν. Ἐπεριπάτησεν ἐδῶ κα'

ἔκει ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας ἐωσότου ἀνέτει-
 λεν ὁ ἥλιος; Τὸ πνεῦμά του ἦτο γεμάτον
 ἀπὸ κατηφεῖς λογισμούς. Φρίκη καὶ ἀθλιό-
 της τὸν κατεδίωκε παντοῦ. Εἶχε τὸ ρεβόλ-
 βερ εἰς τὴν τσέπην του· διατί νὰ μὴ τὸ
 μεταχειρισθῆ καθ' ἑαυτοῦ καὶ νὰ τελειώσῃ
 τὰ πάντα; Ἐσταμάτησε καὶ ἀνελογίζετο
 τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ τέλος ἔσεισε τὴν κε-
 φαλήν.

Εἶχε γλυτώσει τόσον θαυμασίως τελευ-
 ταῖον, σωθεὶς διὰ μίαν ἀπὸ δύο φοβερὰ
 δεινὰ, τὴν εἰρκτὴν καὶ τὸν θάνατον, ὅπου
 οἱ ἄλλοι εὗρον τὴν καταστροφὴν, ὥστε δυ-
 νατὸν νὰ ἐσώθῃ πρὸς τινα σκοπὸν. Ὁ ἀ-
 νέφελος ἥλιος, προκύπτων ἀπὸ τῆς κυανῆς
 γραμμῆς τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ, ἦτο οἰωνὸς
 ἐλπίδος. Ἐστράφη, καὶ μετὰ τινος ἀπε-
 χθείας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ πτώ-
 ματος κειμένου ἐκεῖ. Ὁ Κέππελ ἤρχισε νὰ
 τὸ ἐπιμελῆται. Ἡύθινε κατὰ τὸ δυνατόν
 τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, καὶ ἐτύλιξε
 τὸ αἶμα εἰς λευκὴν σινδόνα τῆς κλίνης. Τὸ
 περιέδεσε μὲ τεμάχιον σχοινοῦ, τὸ ὁποῖον
 ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ δίκτυον. Ἦτο ἤδη ἔτοι-
 μον πρὸς ταφὴν. Ἀλλὰ πῶς νὰ σκάψῃ τά-
 φον; Δὲν εἶχε σκαπάνην. Καὶ ὅμως τὸ
 σῶμα δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἄταφον. Ἡδύ-
 νατο νὰ διαδώσῃ τὸν λοιμόν. Ἡ σκέψις

αὐτὴ ᾤδηγησεν εἰς ἄλλην. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀποθήνη ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ, ὅλα τὰ ἐνδύματά του πρέπει νὰ ἔχῃσι τὸ μίχσμα, καὶ πρέπει νὰ καῶσιν. Ὁ Κέππελ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τοῦτο ἀμέσως. Τὸ ἐπιχωφориον καὶ ἡ περισκελις ἔκειντο ἐπὶ τινος καθίσματος, παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης. Τὰ ἀνέλαβε, καὶ τινὰ χαρτὰ ἐλίθησαν ἀπὸ τὸ θυλάκιον καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ πάτωμα. Τὸν ἐξήτασε κατ' ἀρχὰς ἀδιαφόρως, εἶτα μὲ περισσότερον ἐνδιαφέρουν. Ἦτο ἐν διαβατήριον μὲ πολλὰ ἐθεωρήθη ἐπάνω του, ἀποδεικνύοντα ταξείδιον διὰ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἰνδίας, τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ Παναμά. Ὑπῆρχον διάφοροι ἐπιστολαί, προφανῶς ἀπὸ πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς ἐν Παρισίοις, συσταίνουσαι τὸν κομιστὴν (Μαυρίκιον Σολάνζ) εἰς τὰς φιλικὰς ὑπηρεσίας τῶν ξένων προξένων. Ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ Κέππελ συνωφρῶθη ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ ἀρτίως ἀποθανών, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ Μαυρίκιος. Ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἀποθήνη πρὸ πολλοῦ, καὶ τὸ φάσμα του, ὡς ἐπίστευεν ἐν λήρῃ ὁ ἄλλος, ἔπεφοίτα παρ' αὐτῷ. Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ἡ εὐλογωτέρη ἐρμηνεία, ἣτις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κέππελ, ἦτο ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε φονεύσει τὸν Μαυρί-

κίον καὶ σφετερισθῆ τὴν περιουσίαν του. Ἐφαίνετο προσέτι ὅτι ὁ Μαυρίκιος πρέπει νὰ ἦτο πρόσωπον κάποιας σημασίας, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι εἶχε διαπιστευθῆ σπουδαίαν ἀποστολήν. Αἱ συστατικαὶ αὐταὶ ἐπιστολαὶ μόνον τῆ ἐπινεύσει τοῦ Γάλλου αὐτοκράτορος ἠδύναντο νὰ ἐκδοθῶσι. Ἐνθυμήθη πρὸς τούτοις ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ὀμιλήσει περὶ τοῦ αὐτοκράτορος. Βεβαίως ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον ἐδῶ.

Ἐλαβε τὰς ἐπιστολάς ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐκάθισε νὰ σκεφθῆ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐὰν ὁ Μαυρίκιος εἶχε φονευθῆ, πρέπει νὰ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τις διὰ τὸν νόνον. Ἡ ἀφορμὴ προφανῶς θὰ ἐσχετιζέτο μὲ τὴν ἀποστολήν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποσταλῆ ὁ Μαυρίκιος. Ἀλλὰ τὸ τί ἦτον ἡ ἀποσταλὴ αὕτη δὲν προσδιωρίζετο εἰς τὰ ἔγγραφα. Ἐφαίνετο μέλιστα ὅτι ἡ ἀοριστία αὕτη ἦτο σκόπιμος καὶ μεμελετημένη. Θὰ ὑπῆρχεν ἄρα λόγος διὰ νὰ τηρηθῆ μυστικὸν τὸ πρᾶγμα, οἷονεὶ μυστικὸν τοῦ Κράτους.

Ἦτο πιθανὸν ἐν τούτοις ὅτι ὁ δυστυχὴς ἄθλιος, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐκεῖτο ἐκεῖ περιμένον νὰ ταφῆ, θὰ ἐφόνευεν ἄνθρωπον χάριν ἐνὸς μυστικοῦ τοῦ κράτους ; Οὐδὲν ἀπιθανώτερον. Τί ὄφελος θὰ ἐπορίζετο ἐκ τοῦ μυστικοῦ ὁ φονεὺς ; Ἦτο τάχα πρᾶγ-

μα πρὸς πώλησιν; Μυστικά τινα πωλοῦνται, θεβαίως. Ἄλλ' ὁ Μαυρίκιος, ἐπίσημος πράκτωρ ταξιδεύων δι' Ἀμερικὴν, πρέπει νὰ ἤρχετο διὰ ν' ἀνακοινώσῃ τὸ μυστικὸν πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐδῶ· ἐπομένως καμμία πώλησις δὲν ἠδύνατο νὰ μελετηθῇ. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀποθανὼν εἶχεν εἰπεῖ κατι τι περὶ θησαυροῦ, περὶ ἐκατομμυρίων. Δυνατὸν ταῦτα νὰ ἦσαν ἐμπνεύσεις τῆς τρέλας, ἀλλὰ δυνατὸν καὶ νὰ μὴν ἦσαν. Φόνος διαπραττόμενος δι' ἐκατομμύρια ἦτο εὐνόητος, καὶ τοῦτο θὰ ἐξηγῆι τὴν ἀλλόκοτον συμπεριφορὰν τοῦ φονέως. Ἀφ' ἑτέρου, εἰάν τὰ ἐκατομμύρια ταῦτα ἐκλάπησαν, ποῦ ἦσαν; Νὰ ἦσαν τάχα ἐδῶ τριγύρω;

Ὁ Κέππελ Δάρη δὲν εἶχε θεωρήσει ἕως τῶρα τὰ χρήματα ὡς ἀντικείμενον ὑπερτάτης φιλοδοξίας. Ὑπῆρξε καλλιτέχνης, καὶ ἂν ἠγάπα νὰ παίρνῃ μεγάλας τιμὰς διὰ τὰς εἰκόνας του, ὁ λόγος ἦτο, κατὰ μέγα μέρος, διότι τοιαῦται τιμαὶ ἦσαν ἐχέγγυον τοῦ ἐξαιρέτου τῆς ἐργασίας του. Ἄλλὰ τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὡς πρὸς αὐτὸν τῶρα. Ἦτο ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας· ἡ ἀνθρωπότης ἦτο ἐχθρὰ πρὸς αὐτόν· ἐν τῇ ἀνίσῳ πάλῃ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐπωφεληθῇ πᾶν πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον θὰ ἤρχετο πρὸς αὐτόν. Κανέν δὲ πλεονέκτημα

ἐν τῇ κοσμικῇ ἐπιτυχίᾳ δὲν ἔχει σύγκρισιν μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρεχει ἡ κτησις χρημάτων. Ἐὰν ἄρα ἑκατομμύρια ἦσαν ἐφικτὰ εἰς τὰς χεῖράς του, δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ τοῦ φύγουν.

Οἱ ἠθικολόγοι θ' ἀντέλεγον ὅτι δὲν ἦσαν ἰδικά του. Αἱ ἐνδείξεις ἦσαν ὅτι ἀνήκον εἰς τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν. Ἄλλ' ἐφάνετο προσέτι ὅτι εἶχον κλεπτῇ ἤδη ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν. Ἐὰν διεπράττετο ἔγκλημα βίας πρὸς κτησὴν αὐτῶν, ὁ Κέππελ δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος. Ἀπλῶς θὰ ἐκληρονομοῖ τὸν κλέπτην. Καὶ τὸ νὰ οἰκειοποιηθῇ τις τὸ ἀνήκον εἰς τὴν κυβέρνησιν δὲν εἶνε, κατὰ τὴν ἔμπρακτον ἐρμηνείαν πλείστων, τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀφαιρέσῃ τις ἀπὸ ἰδιώτην. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν δὲν τὰ ἐλάμβανε, τί τὸ ἐντεῦθεν; Εἰς τοὺς κτήτορας δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ. Καὶ ἂν ἐγνώριζε τίνες ἦσαν, πῶς ἠμποροῦσεν αὐτὸς, φυγόποινος καὶ νομιζόμενος νεκρὸς, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ μέσον; Τὰ χρήματα τότε θὰ ἔμενον ὅπου ἦσαν, ἕωσού τις ὀλιγώτερον λεπτολόγος θὰ τὰ εὔρισκεν· ἢ ἄλλως, θὰ ἔμενον χαμένα διὰ πάντοτε.

Ἐδῶ ἐγέλασεν ὁ Κέππελ. Εἶχε συζητήσει πρὸς ἑαυτὸν τὸ ζήτημα, ὡς ἐὰν τὰ χρήματα εὔρισκοντο ἐνώπιόν του. Ἴσως νὰ μὴν ὑπῆρχον ὅλως, εἰμὴ ἐν τῇ φαντασίᾳ

φρενοδλαβοῦς.

Ἔστρεψεν ἀκόμη ἀπαξ τὰ ἔγγραφα. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε μικρὸν χαρτίον, τετράγωνον διπλωμένον. τὸ ὅποτον δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ παρετήρησεν ἕως τώρα. Ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τὸ παρατρέξῃ. Ἀλλὰ μεταμεληθεὶς τὸ ἤνοιξεν. Ἡ παράδοξος ὄψις τοῦ περιεχομένου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του.

Ἐφαίνετο κάτι τι ὡς μακρὰ συγκεφαλαίωσις ἐν ἀλγεβρᾷ. Ἦσαν στήλαι καὶ συνδυασμοὶ γραμμῶν. Ὑπῆρχον καὶ λέξεις γραμμῆναι γαλλιστί. Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ὁ Κέππελ ἐκύτταξε τὸ χαρτίον χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν περὶ τῆς σημασίας του. Δὲν ἦτο συγκεφαλαίωσις ἀλγεβρική. Δὲν ὑπῆρχον ἐξισώσεις, οὔτε χ οὔτε ψ, οὔτε δυνάμεις, ἢ σημεῖα. Δυνατὸν νὰ ἦτο ὑπόμνημα ἐν στενογραφίᾳ. Ναι, ἦτο πιθανῶς κρυπτογραφικὸν ὑπόμνημα. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὅλον ἐν κρυπτογραφίᾳ. Αἱ λέξεις ἐφαίνοντο νὰ εἶνε σχόλιον ἢ ἐξήγησις.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε πρὸς ἑαυτὸν ὁ Κέππελ, νὰ εἶδα κάπου παρόμοιον τι. «C Kphl.—S. Enmp». Αὐτὰ μοῦ φαίνονται οἰκεῖα.

Ἀμέσως ἤρχισε νὰ ψάχνῃ εἰς τὰς τσέπαις του, μὲ σημεῖα ἐξάψεως.

Ἐκεῖ ἦτο τὸ τμήμα τῆς ἐφημερίδος τὸ περιέχον τὴν κρυπτογραφικὴν ἐπιστολὴν,

τὴν εὐρεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Χάρου Τρέντ. Ὁ Κέππελ τὸ ἐξεδίπλωσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τὸ παρέβαλε μὲ τὸ παρὰ-ξενον ἔγγραφον. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως διότι αἱ ἀλλόκοτοι προαισθήσεις τοῦ ἐπηλήθευσαν.

Ἡ κρυπτογραφία τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἡ κρυπτογραφία τοῦ ἔγγράφου ἦσαν ἀπαράλλακτοι. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἦτο ἡ κλείς τοῦ πρώτου καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ, καὶ τῇ βοήθειᾳ τούτου ὁ Κέππελ ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὴν μυστηριώδη ἀνακοίνωσιν τόσον εὐκόλως, ὅσον ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τὴν γαλλικὴν.

ΚΕΦ. Η'.

Ἐξ α φ ἄ ν ε σ ε ς.

Ἡ κρυπτογραφία εἶνε τέχνη τόσον παλαιὰ, ὥστε μικρὸν ἢ οὐδὲν νέον ἔχει τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτῆς, καὶ ἴσως δὲν ὑπάρχουσι νέοι κρυπτογραφικοὶ τύποι πρὸς ἐπινώσιν. Ἐλέχθη ὅτι ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν δύναται νὰ σχεδιάσῃ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τὸ ὅποῖον ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ δύναται νὰ μαντεύσῃ. Τοῦτο εἶνε ἀναμφιβόλως ἀληθὲς ὡς πρὸς τὰς μεθόδους, καίτοι ἴσως ὄχι ὡς πρὸς τὰ εἰδικὰ πηρα-

δείγματα. Θὰ ἦτο εύκολον νὰ σχηματίσῃ τι κρυπτογράφημα, ἢ κλείς τοῦ ὁποίου νὰ εἶνε σειρά λέξεων εἰλημμένων ἔκ τινων σελίδων βιβλίου τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωσθῆ μόνον ἐάν τὸ βιβλίον καὶ αἱ σελίδες ἦσαν γνωσταί. Ἡ θὰ ἠδύνατο νὰ σχηματισθῆ κρυπτογράφημα, ἐν ᾧ αἱ λέξεις νὰ παρίστανται δι' ἀριθμῶν, τῶν ἀριθμῶν ἀναφερομένων εἰς λέξεις ἐπὶ σελίδων βιβλίου προσυμφωνηθεισῶν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων. Τοιαῦτα κρυπτογραφήματα θὰ ἦσαν βεβαίως ἀδιάλυτα, ἐκτὸς ἂν ἦτο γνωστὸν τὸ βιβλίον· ἀλλ' ἔχουσι τὸ μειονέκτημα ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ γραφῶσι καὶ δύσκολον ν' ἀναγνωσθῶσι, καὶ μετὰ τῆς κλειδὸς ἀκόμη. Κρυπτογραφήματα δι' ἰδιαιτέρους σκοποὺς δύνανται νὰ συντεθῶσι μιγνυομένων λέξεων ὁμοῦ καὶ προτάσεων, κατὰ τι προσυμφωνημένον σχέδιον. Εἶδος κρυπτογραφήματος εύκόλως γραφομένου, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ εύκόλως ἀνιχνευομένου, εἶνε ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἀντικαθίστανται διὰ δεδομένων τινῶν σημείων.

Τὸ τέλειον κρυπτογράφημα εἶνε τὸ εύκόλως γραφόμενον καὶ ἀναγνωσκόμενον ὑπὸ τῶν μεμνημένων, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἀκατάληπτον εἰς τοὺς ἀμυήτους. Εἰς τοιοῦτον κατασκευάσκα καιρὸς καὶ κόπος δαπανᾶται πρὸς καθορισμὸν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν

τῆς συνθέσεως. Ἄμα αὐταὶ προσδιορισθῶ-
σιν, ἢ πρακτικῆ ἐκτέλεσις αὐτοῦ εἶνε ἀπλή.

Τὸ κρυπτογράφημα, περὶ τὸ ὁποῖον ἡ-
σχολεῖτο ὁ Κέππελ, ἦτο ἐκ τοῦ εἴδους τού-
του· καὶ ἴσως ἐγγύτερον τοῦ τελείου οὐδέ-
ποτε ἔγεινε. Ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς φιλοτο-
φικῆς κατασκευῆς τῆς γλώσσης, καὶ ἐπὶ
τῆς μαθηματικῆς ἀρχῆς ἣτις δίδει διαφό-
ρους ἀξίως ἢ ἐννοίας εἰς ἓνα χαρακτηῆρα,
κατὰ τὴν θέσιν του ἐν τῷ συνδυασμῷ. Τὸ
σχέδιον τοῦτο καθιστᾷ τινα ἱκανὸν νὰ
γράψῃ τὰς λέξεις δι' ὀλιγωτέρων γραμμῆ-
των ἢ ὅσα περιέχει τὸ κοινὸν ἀλφάβητον,
καὶ νὰ ἐκφράξῃ ταύτας δι' οὐχὶ πλειοτέρων
τῶν τεσσάρων χαρακτηῆρων, ὧν εἰς νὰ πα-
ριστᾷ τὴν ρίζαν τῆς λέξεως, εἰς τὰς κατα-
λήξεις, εἰς τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε, καὶ εἰς
νὰ ἀντικαθιστᾷ κοινούς συνδυασμούς γραμ-
μάτων καὶ συμπλοκάς συμφώνων. Οὕτως
ἐάν τὸ κρυπτογράφημα iknh ἐσήμαινε τὸ
γράφειν, τότε τὸ ikln θὰ ἐσήμαινε τὸν
γράφοντα, τὸ iknm τὸ ἔβραψα ἢ γραμμέ-
νον καὶ τὸ iklm τὸ νὰ γράψῃ τις. Ἄλλαι
παραλλαγαὶ καὶ ἀποχρώσεις ὑποδεικνύοντο
διὰ τῶν κεφαλαίων γραμμάτων, καὶ ἄλλαι
διάφοροι διὰ τῶν κομμάτων καὶ τελείων
στιγμῶν.

Ἄλλὰ δὲν εἶμε ἀνάγκη νὰ παρατείνωμεν
τὰς ἀπλᾶς ταύτας νύξεις, ἀρκετὰ ἐλέχθη-

σαν πρὸς διαφώτισιν τοῦ ἀναγνώστου. Ὁ Κέππελ, εἰς εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ἀνέγνωσε τὴν κρυπτογραφικὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφραζομένη ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν. Ὄνομα ἀπεσταλμένου Μαυρίκιος Σολάνζ. Ἐμπιστευθῆτέ τον. Ἀναχωρεῖ ἐκ Παρισίων 15 Φεβρουαρίου, θὰ λάβῃ δρόμον ἀνατολικόν, καὶ θὰ φθάσῃ μέχρι Ἰουνίου. Θὰ τηλεγραφήσῃ ἀπὸ Παναμᾶ. Στείλατε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ εἰς Νέαν Αὐστραλίαν. Θησαυρὸς σωρευμένος εἰς νιβώτιον, κρυπτόμενον κατὰ συμβουλήν. Ἄξια ὡς ἑγγιστὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν. Ἐν περιπτώσει κλοπῆς, θανάτου ἢ δυστυχήματος πληροφορήσατε διὰ καλωδίου. Ἄμα λάβθητε θησαυρόν, ἀποθέσατε εἰς ἰδιαιτέραν κρύπτην. Μεσιτεία σας ἐν τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος. Σκοποῦμέν νὰ κηρύξωμεν πόλεμον, θέρους ἀρχομένου, ἀλλὰ περιστάσεις δυνατὸν ν' ἀναβάλωσι. Χειμερινὴν ἐκστρατείαν δὲν ἐπιθυμοῦμεν. Ἐὰν νικήσωμεν, ὁ Σολάνζ θὰ φέρῃ ὀπίσω θησαυρόν. Ἐν τῷ μεταξύ ἂς μείνῃ πλησίον σας. Ἐὰν ἠττηθῶμεν, θ' ἀναχωρήσωμεν εὐθὺς διὰ Νέαν Ἰόρκην ἐν κ. ὁ γ. ν. ε. τ. ο. Αὐτοκράτειρα καὶ υἱὸς εἰς Ἀγγλίαν. Τηρεῖτέ μας διαρκῶς ἐνημέρους κινήσεών σας. Ἐκτιμῆσατε κατὰ τὸ δυ-

νατὸν ἂν ἀμερικανικῶς συμπάθειαι ἀποκλί-
νουν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἢ πρὸς τὴν Γερμα-
νίαν. Θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ ἐπιφέρωμεν σύγ-
κρουσιν μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἡνωμένων
Πολιτειῶν ; Εἶνε δυνατόν νὰ ληφθῶσι πάλιν
διαθήματα ὡς πρὸς τὸ Μεξικόν ; Ἐὰν
κακῶς ἀπαλλαγῶμεν μετὰ τὴν Γερμανίαν,
πρέπει νὰ γείνη τι πρὸς παγίωσιν καὶ ἀναρ-
ρίπισιν τῶν ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας αἰ-
σθημάτων ἐδῶ. Τῇ ἡμετέρᾳ χειρὶ καὶ τῇ
σφραγίδι.»

Ἡ πολιτικὴ ἀνηθικότης ἢ ἐμφαινομένη
διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου δὲν ἔκαμεν εἰς τὴν
περίστασιν ἐκείνην ἰδιάζουσαν ἐντύπωσιν
εἰς τὸν Κέππελ· ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον του ἀ-
περροφᾶτο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς τὸ
ἀναφερόμενον εἰς τὸν Θησαυρόν. Ἐπί τινα
λεπτὰ τὸ πνεῦμά του εὐρίσκετο εἰς ἀγρίαν
πάλην ἐνώπιον τῆς ἰδέας τῆς παρουσιαζο-
μένης αὐτῷ. Ἐφαίνετο πολὺ πλέον ἀπί-
στευτον τῶρα ἢ πρότερον ὅτι μέγας πλοῦτος
θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐφικτὸς εἰς αὐτόν. Εἶχεν
ὄνειρευθῆ ἕξ ἄλλον ὄνειρον περὶ ἑκατοντάδων
χιλιάδων ταλλήρων, καὶ τῷ εἶχον φανῆ
πρακτικῶς· ἀλλὰ τῶρα ὅτε ἤκουεν οἶονεἰ
αὐτὸν τὸν ἦχον ἑκατοντάδων ἑκατομμυ-
ρίων, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ
ὁμως ἡ πιθανότης ὅτι τοιοῦτος μέγας πλοῦ-
τος ἔκειτο ἰσως ὀλίγους πῆχαις παρέκει ἀπὸ

τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο, ἦτο λίαν εὐλογος.
Ὅσῳ περισσότερον τὴν ἐξήταζε, τόσον τῷ
ἐρχίνετο πιθανώτερα.

Προσεπάθησε ν' ἀνασκοπήσῃ τὴν κατά-
στασιν βῆμα πρὸς βῆμα. Εἶχεν εὖρη ἄν-
θρωπον, ὅστις προφανῶς ἔφερε βαρὺ μυστι-
κὸν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὁ ἄνθρωπος οὗ-
τος, θνήσκων ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ, ὠμίλει
περὶ τινος Μωρίς ἢ Μχυρικίου ὡς ἀποθι-
νόντος καὶ ὡς καταδιώκοντος αὐτὸν διὰ φα-
σμάτων. Ποῖος ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ Μωρίς
οὗτος εἰμὴ ὁ Μχυρικός Σολάν; ὁ μνημο-
νευόμενος ἐν τῇ κρυπτογραφικῇ ἐπιστολῇ;
Ὁ Μωρίς τότε κατὰ τὴν ἐπιστολὴν, εἶχεν
ἀποσταλῆ φέρων θησαυρὸν εἰς Ἀμερικὴν
διὰ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Δὲν
ἦτο ἀσύνηθες διὰ τὰ πλοῖα τὰ ἐκτελοῦντα
τοιούτην πλοῦν νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ. Ὁ Μωρίς δυνατὸν
ν' ἀπέθικνεν ἐκ τούτου ἢ νὰ ἐδολοφονήθη.
Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος τοῦ
ὀποίου τὸ σῶμα ἔκειτο ἐνδοθεν, ἔλαβεν προ-
δήλως τὸν θησαυρὸν καὶ τὸν ἔφερεν ἐδῶ.
Εἶχεν εἶπῃ ὅτι διανοεῖτο νὰ τὸν διαθήσῃ
τεμάχιον πρὸς τεμάχιον. Εἶχεν ὀμιλήσει
περὶ τοῦ αὐτοκράτορος. Ποῖος ἠδύνατο νὰ
εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος εἰμὴ ὁ Ναπολέων;
Καὶ ἀπὸ ποῖον, παρὰ ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα
θὰ ἐγράφη ἡ κρυπτογραφικὴ ἐπιστολή; Ὁ

Ναπολέον διὰ λόγους ἰδιαιτέρους εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πέμψῃ τὸν θησαυρὸν τοῦτον πρὸς τινὰ ἐν Νέκ' Ὑόρκη.

Ποῖον ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦτο ; Ἡ κρυπτογραφημένη ἐπιστολὴ εἶχεν εὑρεθῆ εἰς τὸ χαροτοφυλάκιον τοῦ Χάρρου Τρέντ. Δὲν ἠδύνατο ἄρα ν' ἀποφύγῃ τις τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Χάρρου Τρέντ πρέπει νὰ ἦτο ὁ παραλήπτης καὶ τοῦ θησαυροῦ καὶ ὁ θεματοφύλαξ. Ὁ Χάρρου Τρέντ ἦτο τῶ ὄντι ἔμπορος πολυτίμων λίθων καὶ ἦτο γνωστὸν ὅτι ἦτο προσωπικὸς γνώριμος τοῦ Γάλλου αὐτοκράτορος. Τὰ διαφορα μέρη τοῦ αἰνίγματος προσηρμόζοντο εἰς ἀλλήλα ὡς τεμαχικὰ ψηφιδωτοῦ. Καὶ κατὰ παράδοξον μοῖραν, ὁ Κέππελ Δάρκ, ὅστις εἶχε κατηγορηθῆ ἀδίκως ὡς φονεύσας τὸν Τρέντ, ἐφέρθη δι' αὐτῆς ταύτης τῆς κατηγορίας εἰς ἐπαρκῆν μὲ πλοῦτον οὐδενὸς δεύτερον ἐν τῶ κόσμῳ !

Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ὁ θησαυρός ;

Ὁ Κέππελ ἐκύτταξε ταιγύρω του. Κῆπος δύο ἢ τριῶν πλῆθρων τὴν ἔκτασιν, χέρσος ἀπὸ πολλοῦ, ἐγειτόνευε μὲ τὴν οἰκίαν. Πέραν τοῦ κήπου ἔλειτο δασῶδες ὄρμακιον ἐκτεινόμενον ἔνθεν μὲν πρὸς τὸν βάλτον ἔνθεν δὲ πρὸς τὸν ὠκεανόν. Πρὸς δυσμὰς ἦτο βοσκή τις μὲ ὀλίγας γηραιὰς μηλέας φυτευμένκας. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημος ἔπαυλις,

ὁποῖας πολλάκις ἀπαντᾷ τις ἐπὶ τῆς Λόγγ
 Ἀίλανδ (τῆς Μακρᾶς Νήσου) καὶ ἦτις δυ-
 νατὸν νὰ ἦτο ἀκατοίκητος πρὸ πολλῶν ἐ-
 τῶν. Ὁ θησαυρὸς ἦτο πιθανῶς χωμένος
 κάπου ἐντὸς τῆς περιοχῆς, δυνατὸν νὰ ἦτο
 ἐγγύτερον ἢ ἀπώτερον. Ὅπου καὶ ἂν ἦτο,
 ἤξιζε τὸν κόπον νὰ τὸν ἀναζητήσῃ τις καὶ
 ὁ Κέππελ ἀπεφάσισε νὰ ἐρευνήσῃ κάθε τε-
 τραγωνικὸν πῶδα ἐντὸς ἀποστάσεως μι-
 λίου, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, πρὶν περαιτηθῆ τῆς
 ἐλπίδος νὰ τὸν εὑρῇ. Τοῦτο ἠδύνατο ν' ἀ-
 παιτήσῃ χρόνον, ἴσως ἐβδομάδας καὶ μῆ-
 νας. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ κα-
 τοική εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὸ πρῶτον πᾶν
 τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γείνη, ἦτο νὰ ἀπαλ-
 λαγῇ τοῦ νεκροῦ καὶ ὄλων τῶν πραγμά-
 των του.

Ἀλλὰ τώρα ἐπανῆλθε τὸ ζήτημα, πῶς
 νὰ σκάψῃ τάφον; Ἐπαυλις ἦτο, καὶ ἀ-
 γρονομικὰ ἐργαλεῖα δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ.
 Τὸ ἔδαφος ἦτο μὲν ἀμμῶδες, ἀλλὰ θὰ ἐ-
 χρειάζοντο ἡμέραι διὰ ν' ἀνοιχθῇ ὅπῃ ἀρ-
 κετὰ βαθεῖα μόνον μὲ ράβδους καὶ μὲ λι-
 θους ὡς ἐργαλεῖα, καὶ τὸ σῶμα θὰ καθί-
 στατο ἀφόρητον πολὺ πρὸ τούτου. Ἐνῶ ἐ-
 σκέπτετο τοῦτο ὁ Κέππελ, οἱ ὀφθαλμοὶ
 ἔπεσαν εἰς τὸν βάλτον καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ
 ἐκεῖ.

Ὁ βάλτος ἐφαίνετο ἰκανῆς ἐκτάσεως, μὲ

θάμνους καὶ κλαμῶνας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μὲν μαῦρα ὑψηλὰ χόρτα προκύπτοντα ἀπὸ τὰ νερά του. Ὁ Κέππελ ἔρριψε μέγαν λίθον εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἔπεσεν εἰς μέγα βάθος. Ἦτο ἀχρεῖος τόπος, καὶ εἰς τοιοῦτον μαῦρον βοῦρνον βικρὺ ἀντικείμενον ἠδύνατο νὰ ταφῇ διὰ πάντοτε.

— Διατί ὄχι; εἶπε πρὸς ἐαυτὸν ὁ Κέππελ.

Εἶδε καὶ τι προκύπτον ἀπὸ τοὺς θάμνους εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βάλτου, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Τὸ ἐπλησίασε, καὶ εὔρε παλαιὰν βάρκαν νεροπατημένην καὶ σαπρακωμένην, ἀλλ' ἰκανὴν ἀκόμη νὰ πλεύσῃ τις ἐπὶ μικρόν. Εἶχε λάβῃ ἤδη τὴν ἀπόφασιν του.

Ἐπικνήθηεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τυλιγμένον εἰς τὴν λευκὴν σινδόνα του. Πιάσας τὸ σχοινίον δι' οὗ τὸ εἶχε περιδέσει, τὸ ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ πατώματος ἔξω τῆς θύρας. Σιγὰ σιγὰ κκτώρθωσε νὰ τὸ σύρῃ ἕως τὴν βάρκαν, καὶ τότε, μὲ ὄλην τὴν ἀπέχθειάν του πρὸς τὸ πρᾶγμα, τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ ἐπεβίβασεν εἰς τὴν σκάφην. Ἐπιβὰς αὐτῆς ὁ ἴδιος ὠθει τὸ ὕδωρ διὰ προχείρου κονταρίου. Τὸ πρασινόμικρον ὕδωρ εἰσέρρει διὰ τῶν σχισμῶν τῶν σανίδων. Ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο, ἤλαυνε τὴν σκάφην

πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ ὕδωρ ἐφκίνετο βαθύ.

Εἶχε φορτώσει προηγουμένως βαρὺν λίθον εἰς τὸ ἀκάτιον. Τὸν λίθον τοῦτον προσέδισε τῶρα σφιγντὰ μὲ τὸ σῶμα. Τέλος, ἀφροῦ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ἔβαλεν ὅλην τὴν δύναμίν του, κ' ἐσήκωσε τὸ ἄχαρι φορτίον ὑπεράνω τῆς πλευρᾶς τῆς σκάφης. Τὸ σῶμα ἐβυθίσθη πάραυτα, καὶ τὸ πρασινόμαυρον ὕδωρ τὸ ἐκάλυψεν ἄνωθεν. Ὁ Κέππελ προσέβλεψεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε γείνη ἄφικτον.

Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ! ἐψιθύρισεν.

"Ἦλκεσε πρὸς τὴν ξηράν, γαί ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν μὲ αἰσθημα ἀνακουφίσεως.

"Ἐμεινε νὰ καύσῃ τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν κλίνην. Εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶχεν εὖρη κυτία τινὰ πυρείων. "Ἐθεσε ξηρὰ ξύλα εἰς τὴν ἐστίαν, εἶτα ἔρριψε τὰ ρούχα ἐπάνω των, καὶ ἔβαλε πῦρ εἰς τὸν σωρὸν. Εἶτα μετεκίνησε τὰς σανίδας ἀπὸ τῆς κλίνης. Ἡ κλίνη αὕτη ἦτο ὄξεστον ἔργον προχείρως ληφθὲν ἐκ τινος ἀχυροθήκης ἴσως καὶ καρφωθὲν ἀμελῶς πρὸς ἄμεσον χρῆσιν.

Ἐνῶ ἐσήγωνε τὴν στρωμνὴν εἶδεν εἰς τὸ κοίλωμα πέραν αὐτῆς μικρὸν ἐπίμηκες κιβώτιον. Ἐφκίνετο πενιχρὸν καὶ εὐτελές, καὶ ἦτο περιβεβλημένον διὰ διπλοῦ ἱμάντος μὲ θηλειὰν προσσηροτημένην διὰ νὰ τὸ σηκώσῃ τις ἐπ' ὤμων. Πρέπει νὰ εἶνε, ὑπέ-

θεσεν ὁ Κέππελ, τὸ κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τεθνεὺς ἐφύλαττε τὰ ἐνδύματά του.

Πρέπει νὰ ριφθῆ εἰς τὸ πῦρ μὲ τὰ ἄλλα ὀμοῦ. Ἐπιασε τὸ λωρίον διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ κιβώτιον. Ἦτο ἀπροσδοκίτως βαρὺ. Ἐβαλε καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀνεσήκωσε· ἔπεσεν ὁμως εἰς τὸ πάτωμα μετὰ κρότου σεισαντος ὅλην τὴν οἰκίαν.

— Τί νὰ ἔχῃ μέσα; εἶπεν ὁ Κέππελ, διακοπτόμενος διὰ νὰ λάβῃ ἀναπνοήν.

Τότε τοῦ ἦλθε μία ἰδέα, ἣτις τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ καὶ νὰ τρέμῃ. Ποῖον ἄλλο παρ' αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ κιβώτιον τὸ περικλειὸν τὸν θησαυρόν. Εἶχε θεωρήσει ἕως τώρα τόσον βέβαιον, ὅτι τὸ κιβώτιον ἦτο χωμένον ἔξω τῆς οἰκίας, ὥστε ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν τῷ εἶχεν ἐπέλθῃ κατὰ νοῦν. Ἀλλὰ τώρα ὅτε τῷ ἐπήρχετο, τῷ ἐφαίνετο κάπως φυσική. Θνήσκων ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ τὸν θησαυρόν του εἰς ἀσφαλέστερον μέρος παρὰ ὑπὸ τὴν κλίνην του. Ἐνόσῳ ἔμενε ζωντανός, ἤθελε νὰ εἰξεύρῃ ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Τώρα ὅταν ἦλθεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ὁ Κέππελ ἠσθάνθη ἀκατανίκητον σχεδὸν ἀπέχθειαν νὰ προβῆ εἰς τὸ ἐπόμενο βῆμα. Ὁ φόβος τῆς ἀπογοητεύσεως, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἐφαίνετο ἀσήμαντος, ἀπὸ τοῦδε ἐδέσποζε πάσης ἄλλης σκέψεως· καὶ ὁ

Κέππελ ἀμφέβαλλεν ὄν θ' ἀντεῖχε νὰ τὴν εὖρη ἐπιβεβαιουμένην. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἰδέα τῆς ἐπιτυχίας ἦτο τόσον καταπληκτικῆ, ὥστε ἐφοβεῖτο καὶ ταύτην.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἀβεβαιότης ἦτο τὸ χεῖριστον πάντων.

Μὲ νευρικὰς χεῖρας ἀπέσπασε τὸ λωρίον. Τὸ κλειδίον ἦτο εἰς τὸ κλειθρον καὶ τὸ ἐγύρισε. Καθὼς ὕψωσε τὸ κάλυμμα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν τοὺς ἤνοιξεν, εἶδεν πτυχὰς τινὰς ἀπὸ παλαιὰν φανέλλαν ἀμελῶς διπλωμένας ἐντὸς τοῦ κιβωτίου. Τὰς ἐξεδίπλωσε μὲ πυρετώδη ἀνυπομονησίαν. Τί εἶδε; Ποσότητα τεχνητῶν ὀπωρῶν, διατεθειμένων εἰς σωροὺς καὶ εἰς στρώματα. Ἦσαν κήρινα ροδάκινα, δαμάσκηνα, μῆλα, ἀπίδια. Ἐβαλε τὴν χεῖρά του εἰς αὐτὰ διὰ νὰ ψάξῃ ὑποκάτω. Δεῖ ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο εἰμὴ κήρινα ὀπωρικά ἐν τῷ κιβωτίῳ.

Μὲ κραυγὴν λύσσης, ἤρπασε μίαν δράκα ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ ἐσκόρπισε μακρινῶς εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀμέσως ἔλαμψαν σπινθῆρες καὶ μαρμαρυγὴ ἱριδωτοῦ φωτός. Ἡμίσεια δωδεκάς ὑπερμεγέθων ἀδαμάντων, ρουβινίων, καὶ σαπφείρων ἐκυλίσθησαν ἀκτινοβοροῦντες ἐπὶ τῶν γυμνῶν σανίδων. Ἰπῆρχον χιλιάδες καὶ μυριάδες ταλλήρων πολυτίμων λίθων εἰς ταύτην μόνην τὴν δράκα!

Ὁ Κέππελ, μὲ ὀξεῖαν κραυγὴν, ἐγονάτισεν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀνέλαθεν ἐν τῶν πετραδίων. Ἦτο ὑπερμεγέθης σάπφειρος, καὶ ἦτο ἀκόμη ἐν μέρει σκεπασμένος μὲ τὸν κηρὸν, ὅστις τὸν ἔκρυπτε καὶ τὸν ἐκάλυπτεν. Ἐλαβε ἐν ἄλλο· ἦτο ἀδάμας. Ἐπέστρεψε πρὸς τὸ κιβώτιον καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν ἐν βερούκοκοΙ. Ἀνοιξας αὐτὸ, εὔρεν ἐντὸς σμάραγδον μέγαν ὡς βάλανον. Ἀπέσπασεν ἐν δαμάσκηνον ἀπὸ τὸν πυθμένα τοῦ κιβωτίου. Ἐντὸς αὐτοῦ ἦτο λαμπρότατος ἀδάμας.

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Εἶμαι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐψιθύρισεν· ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐπεριπάτησεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Εἶτα ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ περιεπλανήθη χάσκων πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν, ὁ ἀήρ ἦτο μαλακὸς καὶ θερμὸς. Ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα. Ἐπανέλαβε μέρη τοῦ πίνακος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Ἀπήγγειλε στίχους ποιητῶν. Δὲν ἦτο πλάνη· ἦτο εἰς τὰ λογικά του· ἦτο ἐγρηγορώς.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ ἦτο τὸ κιβώτιον, αἱ τεχνηταὶ ὀπῶραι, καὶ τὰ κοσμήματα, ὅπως καὶ πρὶν. Τὰ ἐζήτησε

καὶ πάλιν. Ἦσαν πραγματικά· δὲν ἦσαν ἀπάτη. Ἀπὸ ἀνισχύρου πλάνητος καὶ ἀποβλήτου, ἀπὸ φυγοποινοῦ καὶ νομιζομένου νεκροῦ, ἔγεινεν εἰς μίαν στιγμὴν ἑκατοντάκις ἑκατομμυριοῦχος. Ἐκάγχασε φρενιτώδη γέλωτα. Ἐπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἐχόρευσε. Ἐπεσε κάτω μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου καὶ ἔκλαυσε μετὰ λυγμῶν. Ὅταν ἠγέρθη τέλος, ἦτο ὠχρὸς καὶ ἀτάραχος.

— Ὀλυμπία! Ὀλυμπία! εἶπε, μὴ με λησμονῆς. Ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου.

ΚΕΦ. Θ'.

Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Τόμ. Βάνουϊκ.

Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ὁδοῦ Νασσάου, ἐν Νέα Ὑόρκη, ἵσταται ὑψηλὴ οἰκοδομὴ περικλείουσα καταστήματα καὶ γραφεῖα. Εἶνε κτισμένη ὀλόγυρα εἰς στενὴν κεντρικὴν αὐλὴν, καὶ ὑψοῦται εἰς ἑννέα ἢ δέκα πατώματα. Ἀλυσὶς κλιμάκων ἀνέρχεται ἀπὸ θεμελίων μέχρι κορυφῆς, ἀλλὰ σπανίως γίνεται χρῆσις ταύτης, καθόσον δώματα τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ἀνέφικτα εἰς συνήθη σκέλη, καθίστανται βατὰ διὰ τοῦ ὑψωτῆρος. Τὰ ἄνω δώματα ἐντούτοις παραχωροῦνται μὲ εὐθηνότερον ἔνοίκιον ἀπὸ τὰ κάτω, καὶ οἱ

ἐνοικητόρες τῶν ὁποίων τὰ βαλάντια εἶνε μετροῦ βάρους, καὶ οὔτινες θεωροῦσι τὴν ὠραίαν θέαν ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ ὡς ἱκανὸν ἀντίροπον διὰ τὸν κόπον τῆς ἀναβάσεως καὶ κατὰβάσεως, εὐρίσκονται γείτονες τῆς στέγης.

Ἐν ἔτει 1872 ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν ὠραιότερων τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ κατεῖχeto πρωτίστως ἀπὸ μίαν καλὴν τάξιν δικηγόρων. Τὸ δῶμα τὸ παρὰ τὴν βορειανατολικὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς ἔφερον ἐπὶ τῆς ὑάλου τῆς θύρας τὴν ἐπιγραφὴν «Θωμᾶς Χ. Βάνουϊκ. — Δικηγορικὸν γραφεῖον.» Ὁ κ. Βάνουϊκ εὐρίσκετο ἐν τῷ κτιρίῳ ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς του, ἀλλὰ μόνον τελευταῖον εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν του. Εἶχεν ἀρχίσει τὰς ἐργασίας εἰς μίαν τῶν μεγάλων σειρῶν τῶν δωματίων ἐπὶ τοῦ τρίτου πατώματος, ἀλλὰ δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον τὰ μεγάλα εἰσοδήματα τοῦ ἐπαγγέλματός του τὰ ὁποῖα ἤλπιζε δὲν ἤλθον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐρμακτίζετο πρὸς τὰ κάτω διὰ χρυσοῦ εἰς τὰ θυλάκιά του, εἶχεν ἀναβῆ βαθμηδὸν ἀπὸ πάτωμα εἰς πάτωμα, ἐωσότου τέλος εὐρέθη, ἵνα ἀρχιτεκτονικῶς ὁμιλήσωμεν, ὑπὲράνω ὅλων τῶν παρσίκων καὶ τῶν γειτόνων του. Ν' ἀναβῆ ὑψηλότερα ἦτο ἀδύνατον. Δὲν ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ ἐλαφρὸς ὁ-

πως ζῆ εἰς τὸν κενὸν ἀέρα, καίτοι, ἐὰν ἐξηκολούθουν τὰ πράγματα νὰ πηγαίνουν ὅπως ἐπήγακιναν, ἐφαίνετο κάπως ὅτι ἤθελεν ἀναγκασθῆ νὰ ζῆ ἐπάνω εἰς αὐτόν.

Διότι εἰς ἄνθρωπος εἶνε πτωχὸς ἐν Νέα Ὑόρκη, δὲν ἐπεταί ἀναγκαιῶς ὅτι εἶνε φυλὸς, οὔτε ὅτι εἶνε ἀνίκανος. Ὁ Τὼμ Βάνουικ δὲν ἦτο οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Εἶχε γεννηθῆ ἐκ καλῆς βορειοἰρλανδικῆς οἰκογενείας, καὶ εἶχεν ἐκπαιδευθῆ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Δουβλίνου. Μετὰ τινὰ ἄσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀμερικὴν μὲ δέκα χιλιάδας λίρας εἰς τὸ θυλάκιον καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θ' ἀπέκτα μεγάλην περιουσίαν. Ἡ περιέργεια καὶ τὸ ριψοκίνδυνον πνεῦμα τὸν ὤθησαν πρὸς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη εἰργάσθη δραστηρίως καὶ λίαν ἐπιμελῶς. Ἐχασε δις τὰ χρήματά του, καὶ τὴν μίαν φορὰν ἀνῆρχοντο εἰς διακοσίχς χιλιάδς τάλληρα. Αἱ ἐναντιότητες αὐτῆ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ὤφειλοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τακτικὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του· εἶχε κερδοσκοπήσει εἰς ἐγγυήσεις καὶ μεταλλευτικὰς ἰδιοκτησίας, καὶ αἱ ἄφρευτοι ὑψώσεις καὶ ἐκπτώσεις ἐπῆλθον. Μετὰ τὴν δευτέραν ἀτυχίαν του ἔρριψεν εἰς τὸν ἀέρα ἓν πεντάλεπτον διὰ νὰ λάβῃ χρησμόν.

ἢ νέπρεπε νὰ ἐξακόλουθήσῃ τὸ δικηγορεῖν ἄσά ὑπάγγῃ εἰς Καλλιφορνιαν διὰ νὰ χρυνοθηρήσῃ. Τὸ πεντάλεπτον ἔπεσε «γράμματα», καὶ ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ ἐξακόλουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του. Οἱ πολλοὶ φίλοι τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποκτήσει καὶ ἡ περὶ τὴν μεταλλευτικὴν γνῶσις του, ἐπόρισαν αὐτῷ ἀφθόνους ὑποθέσεις, καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο καλλίτερος διαχειριστὴς τῶν ἀλλοτρίων ὑποθέσεων παρὰ τῶν ἰδικῶν του. Ἐκέρδιζε δὲ πολλὰ, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι ἴσως θὰ ἐκέρδιζε περισσότερα ἐν Νέα Ὑόρκῃ.

Ἐπάρχει ἀφθονία χρημάτων ἐν Νέα Ὑόρκῃ, ἀλλὰ, καθὼς ὁ μαγικὸς χρυσὸς τῶν παραμυθιῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ χάνεται ἀκριβῶς ὅταν νομίζῃς ὅτι τὸν ἔχεις εἰς χεῖρας.

Ὁ Τῶμ Βάνουϊκ ἦτο ἄξιος δικηγόρος καὶ ἄνθρωπος μὲ ὀρθὴν κρίσιν, ἀλλ' ἦτο ἀδιορθώτως τίμιος. Ἦτο εὐσυνειδήτος εἰς βαθμὸν ὥστε ἔκαμνε τοὺς συναδέλφους του νὰ σείωσι τοὺς ὦμους. Ἠρνήθη ν' ἀναδέχῃται ἀμφιβόλους δίκας ἐργολαβικῶς καὶ νὰ ὑπερασπίζεται ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐφαίνοντο ἐνέχουσαι κλοπὴν. Δὲν εἶχεν εὐπολήπτους φίλους νὰ τὸν ὑποστηρίξωσι, καὶ δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ πολιτικὰ. Ἀφ' ἑτέρου συνηγόρει ὑπὲρ μιᾶς ὑποθέσεως ἣτις

εκίνη την συμπάθειάν του, και ἂν δὲν ἀπέφερε πολὺ κέρδος. Κατὰ τὸ ὅλον δὲν ἦτο ἐν ἐπιτυχίᾳ. Εἶχε νυμφευθῆ τελευταῖον μίαν ὠραίαν γυναικουῦλαν, ἣτις τὸν εἶχε κάμει πολὺ εὐτυχῆ, και τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔκαμνε πολὺ πλουσίαν. Ἦτο καλὴ οἰκοκυρά, ἀλλ' ἔλειπεν ὁ μικρόσωμος μάγος τοῦ παραμυθιοῦ, διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ γνέσῃ τὴν κανναβίνην κλωστήν τῆς οἰκίας εἰς χρυσὰ νήματα.

Μίαν πρωίαν τῆς Ὀκτωβρίου, ὁ κ. Βάνουϊκ ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν του περὶ τὴν δεκάτην, και ἔμειθεν ἀπὸ τὸν χλωμοπρόσωπον και κυνικὸν νεανίσκον, τὸν ἐκτελοῦντα τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ προθαλάμου ὅτι κανεὶς πελάτης δὲν εἶχε προσέλθει ἀκόμη ἐκεῖ, εἶδῃσις τὴν ὁποίαν ἡ συνήθεια ἀφήρесе πᾶν τὸ ἐκπληκτικόν. Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν θάλαμον, ἐκρέμασεν εἰς τὸν τοῖχον τὸ ἐπανωφόρι του, ἦναψε σιγαρέτον, και καθίσας ἐπὶ τῆς κουνιστῆς πολυθρόνας του ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἐφημερίδα. Ἡ γαλλικὴ ἀποζημίωσις, ὡς φαίνεται, εἶχε πληρωθῆ. Ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων δὲν ἠλπίζετο νὰ ζήσῃ. Ὁ κόμης Λουκιανὸς τοῦ Λίλ, ὁ Μεξικανὸς ἐκατομμυριοῦχος, εἶχε καταλύσει εἰς τὸ Βρέβουρτ Χάους. Τὰ χρεώγραφα ἦσαν στάσιμα. Ἡ μίσπεζ Χάρου Τρέντ εἶχε φιλεύσει ὀλίγους φίλους εἰς

δείπνον τὴν περκασιμένην νύκτιν.

— Ἔτσι λοιπὸν ξεκαιεμῶθηκε στὸν κό-
σμο, ἔ; εἶπε πρὸς ἑαυτὸν ὁ Τῶμ Βάνουικ.
Ἐπῆρε, βλέπεις τὸν παρᾶ! Ἐπεθυμοῦσα
νὰ τὸν ἔπαιρνε ἐκείνη ἢ πτωχὴ κόρη, ἢ
Ρεῖόν. Μπα! Τί εἶνε;

Ἡ ἐξωτερικὴ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῆ, καὶ
κάποιος ἦτο εἰς τὸν προθάλαμον.

— Νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ διακονιάρης γιὰ τὸ
νοῖκι; Καλὰ, ἐὰν εἶνε ἱκανὸς νὰ συνάξῃ
τὰ ὅσα μοῦ χρεωστοῦν, θὰ τὸν πληρώσω.
Ἦμποροῦσα τοῦ δώσω καὶ μεσιτεῖαν. Ὅχι
δὲν εἶνε αὐτὸς. Νὰ εἶνε κανεὶς;...

Πελάτης ἤθελε νὰ εἰπῆ· ἀλλὰ δὲν ἐφαί-
νετο νὰ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐκφέρῃ τὴν εἰ-
κασίαν. Οὐχ ἦττον ἔρριψε τὴν ἐφημερίδα
εἰς τὸ κάμιστρον τῶν ἀχρήστων χαρτίων,
ἤνοιξε τὸ συρτᾶριόν του, καὶ εἶχε πιάσει
τὴν πένναν διὰ τὰ γράψῃ τὴν ἡμερομηνίαν
ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τεμαχίου χαρτοῦ, ὅταν
ὁ ὑπηρέτης τοῦ γραφείου ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Κύριος νὰ σᾶς ἰδῆ (δηλ. ἐνὸς κύριος
ἐπιθυμῆ νὰ σᾶς ἰδῆ) κύριε, εἶπεν ἐγχειρί-
ζων αὐτῷ ἐπισκεπτῆριον. Τοῦτο ἔφερε τὸ
ὄνομα καὶ τὸν τίτλον «Κόμης Λουκιανὸς
τοῦ Λίλ.»

— Μπα! αὐτὸς εἶνε ὁ πλούσιος πελά-
της τοῦ Βράδουρτ, ἐμφορμώρισεν ὁ κ. Βά-
νουικ. Ἄς κοπιᾶσῃ ὁ κύριος, Ἰακώβ, προ-

σέθηκε.

Μεγαλόσωμος ἀνὴρ εἰσῆλθε, χαιρετίζων διὰ τοῦ μεταξωτοῦ πύλου. Ἦτο ὠραῖος ἀνὴρ καὶ ἐπιβλητικοῦ παρραστήματος. Ἡ κόμη του, ἐλαφρῶς καστανῆς βαφῆς, κλινοῦσης πρὸς τὸ πυρρὸν, ἦτο κομμένη μᾶλλον βραχεῖα καὶ ἐκόσμει τὴν κεφαλὴν του, ἄνευ χωρίστρας, κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον. Τὸ γένειόν του, βραχὺ κομμένον ἐπίσης, καὶ ὄξυ εἰς τὸν πώγωνα, ἦτο τῆς αὐτῆς χροιάς· ἀλλ' αἱ ὀφρύες καὶ αἱ βλεφαρίδες του, καὶ αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἦσαν κάπως ἀμαυρότεροι, δίδοντες ἰδιάζοντα χαρακτηριστῆρα εἰς τὴν ὄψιν του, συντελούντων καὶ τῶν διόπτρων μετὰ χρυσαῖα περιστόμια. τῶν ἐπικαθημένων ἐπὶ τῆς κομψῆς ρινὸς του. Μικρὸν διπλοκομδωμένον ἐπιανοφώριον περιέβαλλε τὸν ὀρθὸν καὶ ὑψηλὸν κορμὸν του, καὶ τὸ βάδισμά του εἶχε τι τὸ στρατιωτικόν. Τὰ φορέματά του ἦσαν τέλεια εἰς τὸ κόσμον, καὶ ἐνὶ λόγῳ ὁ κόμης Λουκιανὸς τοῦ Αἰλῆ ἦτο τζέντλεμαν κατ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— Καλημέρα, κύριε, εἶπεν ὁ Τόμ, μεταφέρων τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοῦ ἐν τῇ χειρὶ του εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὸν πρὸ αὐτοῦ. Κεθίσακτε παρρακαλῶ. Εἰμπορῶν καὶ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Ἡ φωνή του ἦτο ἤρεμος καὶ σοβαρὰ, καὶ διεκρίνετο διὰ γαλλικοῦ τόνου, ἐπαισθητοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ὅποιον εὐθὺς κατόπιν συνειθίζέ τις. Ὡμίλει ἀγγλιστί, καθὼς περετήρησε τάχιστα ὁ Τῶμ, μᾶλλον ἰδιωματικῶς, καίτοι ἐπιμελέστερον καὶ εὐστοχώτερον ἢ ὅσον θὰ ἔπραττε πᾶς ἐντόπιος. Ἐκάθισεν, ἀπέθεσε τὸν πῖλον καὶ τὴν χρυσοσφαιρον ράβδον του ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἤρχισε ν' ἀποβάλλῃ τὰ κομψὰ καὶ εὐώδη χειρόκτιά του.

— Ἦλθα εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ νὰ μείνω ὀλίγον καιρὸν, ἤρχισε νὰ λέγῃ, καὶ ἐπιθυμῶ μίαν οἰκίαν. Τὸ ξενοδοχεῖον, καταλαμβάνετε, εἶνε καλόν, ἀλλ' ὄχι... ὄχι... ὄχι...

Ἔκαμε χειρονομίαν μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐπὶ τοῦ δακτύλου τῆς ὁποίας ἔστειλε μέγα καὶ ὠραῖον δακτυλίδιον.

— Ὅχι ἀρκετὰ βολικόν, συνεπλήρωσεν ὁ Τῶμ. Ὅχι, βέβαια, ὑποθέτω. Ἀλλὰ σημειώσατε δὲν εἶμι ἀκριβῶς πράκτωρ ἰδιοκτησιῶν· εἶμι δικηγόρος.

— Καταλαμβάνω. Ἀλλ' εἶμαι ξένος ἐδῶ. Δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ ἔθιμα. Ἐνόμισα ὅτι ἐὰν εἶχα κάποιον νὰ ἐνεργῇ δι' ἐμὲ εἶνε συμφερότερον καὶ ταχύτερον. Πληρώνω τόσα τὸν μῆνα, ὅλα τελειώνουν, καὶ δὲν κάμω λάθη. Ἐξηγοῦμαι σαφῶς ;

— Ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, εἶπεν ὁ Τῶμ, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν ἔξαψιν του, τρίβων τὸν πῶγονα καὶ κυττάζων ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου. Μὰ τὸ ναί, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε τόσο πλούσιος ὅσον λέγουν, εἴμπορῶ νὰ κερδίσω χρήματα ἀπὸ αὐτόν. Πῶς θὰ τοῦ φανοῦν τάχα πέντε χιλιάδες τὸν χρόνον. Θάρρος, παιδί μου! Τώρα ἢ ποτέ!

Εἶτα ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως.

— Θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ λάβω ἐγὼ ὅλην τὴν φροντίδα τῶν ὑποθέσεών σας, ἐνόσω θὰ εἴσθε ἐδῶ; Καλὰ, ὑπηθέτω ὅτι εἴμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ τρόπος. Ἀλλὰ θὰ ἐχρειαζέτο πολλὴ ἐργασία, καὶ αἱ τιμαὶ εἶνε ἀνριδαὶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, εἰζεύρετε.

Ἐθεώρησε τὸν ἐπισκέπτην του μετὰ μειδιάματος.

Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀσυμφωνία μεταξὺ μας, εἶπεν ὁ κόμης, μὲ μικρὰν ὑπόκλησιν τῆς κεφαλῆς. Θὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σας· ἀλλ' εἶχα σκοπὸν νὰ σᾶς προσφέρω δέκα χιλιάδας τάλληρα.

— Δέκα χιλιάδας τὸ ἔτος; ἀνέκραξεν ὁ Τῶμ ἔξαφνισμένος, μὲ χαρμόσυνον τόνον.

Εἰς μίαν στιγμὴν, ἡ θερμὴ ἰρλανδικὴ φαντασία του εἶχε κτίσει ἑκατὸν πόργους εἰς τὸν ἀέρα.

— Μὲ συγχωρεῖτε· δὲν θὰ ἐπερίμενα νὰ

δεχθῆτε τόσον, εἶπε σοβαρῶς ὁ κόμης. Εἶχα ἐλπίζει νὰ σᾶς πείσω νὰ δώσητε τὸν καιρὸν σας σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· καὶ ἂν δέκα χιλιάδες τάλληρα τὸν μῆνα, πληρωνόμενα προκαταβολικῶς κάθε μῆνα, θὰ ἤρχουν διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας, ἢ συμφωνία θὰ ἦτο εὐάρεστος δι' ἐμέ.

Ὁ Τῶμ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του κυκλοτερῶς, διὰ ν' ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν ὀμιλητὴν του, καὶ τὸν ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ ἐν σιωπῇ.

— Σπουδαίως προτίθεσθε, κύριε κόμη, εἶπε, νὰ μοῦ προσφέρητε μισθὸν πρὸς 120 χιλ. τάλληρα τὸ ἔτος;

Ὁ κόμης ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Τότε, εἶπεν ὁ Τῶμ μετὰ λύπης θ' ἀποποιηθῶ.

— Θὰ λυπηθῶ διὰ τοῦτο. Εἶμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω διατί;

— Θὰ σᾶς εἰπῶ ἀκριβῶς τί ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. Τοιαύτη ποσότης εἶνε ἀνήκουστος. Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου τὸ ἔχω ὡς κανὸνα νὰ μὴ πράττω τίποτε τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ στενοχωροῦμαι, νὰ ἐντρέπωμαι νὰ κυττάξω τὸν ἑαυτὸν μου κατὰ πρόσωπον. Εἶμπορεῖτε νὰ κάμετε ὅλαις τῆς δουλειαίς σας μὲ δέκα χιλιάδας τὸν

χρόνον ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ ἔκαμνα κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ μὴ βλάβη τὴν συνειδήσιν μου δι' αὐτὸ τὸ ποσὸν ἢ διὰ τὸ ἥμισυ. Ἀλλὰ δέκα χιλιάδες τὸν μῆνα σημαίνει ὅτι ἐπιζητεῖτε τι τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε νόμιμον, καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι δὲν ἤλθετε εἰς κατάλληλον μέρος δι' αὐτό.

Ὁ κόμης ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν ταύτην λίαν προσεκτικῶς, καὶ προδήλως τοῦ ἤρεσε.

— Βλέπω ὅτι δὲν ἐπληροφόρηθην κακὰ διὰ σᾶς, εἶπε. Χαίρω διότι τόσον ἐλεύθερα ὠμιλήσατε. Ὅταν μὲ γνωρίσητε καλλίτερα, θ' ἀποσύρῃτε τὴν ἔκφρασιν σας περὶ τῶν σκοπῶν μου. Δὲν μελετῶ ἔγκλημα. Τίποτε τὸ ὁποῖον ἢ συνειδήσις σας ἢ ἡ σύζυγός σας νὰ μὴν ἐπιδοκιμάζη. Κύριε Βάνουιτς, ἐπιθυμῶ νὰ μείνετε ἐντελῶς ἀνεξαρτητος. Θὰ εἴσθε ἐλεύθερος νὰ δώσητέ τέλος εἰς τὴν συμφωνίαν μας, ἄνευ εἰδοποιήσεως, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐπρότεινά τι τὸ ὁποῖον ἀποδοκιμάζετε. Ἀλλ' ὀφείλετε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ κρίνω περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐκδουλεύσεών σας. Ἐνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ εὔρεθῃ, καὶ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἀκόμη, καὶ εἶνε διὰ τοῦτο πολύτιμος. Θὰ ἔχητε τὴν διαχείρησιν μεγάλων συμφερόντων, καὶ ἡ προσφορὰ τὴν ὁποῖαν σᾶς κάμνω δὲν εἶνε περισσότερον ἀπὸ μίαν ἀπλὴν μεσιτείαν.

— Δέν εἰμφορῶ νά τὸ πιστεύσω, ἐπεφώνησεν ὁ Τῶμ. Μοῦ φαίνεται, καὶ συχωρήσατέ με, ὅτι πρέπει νά κρύπτεται κάτι τι ἐδῶ. Θὰ εἶμαι τρελλὸς βέβαια· πράγματι, αὐτὸ εἶνε πρὸ πολλοῦ. Τρελλὸς ἦμην πάντοτε.

— Ἐλάτε, κύριε Βάνουϊκ, ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν, εἶπεν ὁ κόμης, ξεκουμβῶνων τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἐξάγων τὸ χαρταφυλακιὸν του. Ἔχομεν σήμερον 25 Ὀκτωβρίου. Ἔως τὰς 25 Νοεμβρίου θὰ μὲ γνωρίσητε ἀρκετὰ καλὰ διὰ νά σχηματίσητε ἰδέαν ἂν πρέπει νά ἐξακολουθήσουν αἱ σχέσεις μας ἢ ὄχι. Ἐν τῷ μεταξύ, σὰς δίδω τὸν μισθὸν σας δι' αὐτὸν τὸν πρῶτον μῆνα. Τὸν ἐπόμενον μῆνα, εἰν δέν εἴσθε εὐχαριστημένως, χωριζόμεθα. Εἶνε ὀρθὸν αὐτό ;

— Ἰπῆρξα πτωχὸς τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς μου, εἶπεν ὁ Τῶμ, ξεροκαταπίνων καὶ βλέπων ἔκθαμβος τὸν ἄνθρωπον. Δέν ὠφελεῖ ν' ἀρνηθῶ τὸ γεγονός ὅτι μοῦ κάμνετε θυμασίαν πρότασιν. Δέν εἶνε συνήθης ὑπόθεσις, καὶ δέν εἰμφορῶ νά τὴν ἐξηγήσω. Ἐὰν εἶχα σώσει τὴν ζωὴν σας, κ' ἐπιθυμούσατε νά μὲ ἀνταμείψητε διὰ τοῦτο, δέν θὰ ἐκάμνετε περισσότερον. Τοιοῦτον ποσὸν χρημάτων δέν εἶνε μισθός, εἶνε περιουσία. Δέν εἰμφορῶ νά τὸ ἀπο-